

“Bu Krishna Prem denilen adam da kim ve bana beni anlatma hakkını ve yetkinliğini nereden buluyor?” diye merak etmeye başlamış olmalısınız.

Sizi, “Vay canına! Ben zaten benim” fikri ile tanıştırmama izin verin. Yeryüzünde geçirdiğim ilk günden beri arayan ve isyankâr biriyim. Bir şey arıyor olduğumu, farklı olduğumu hissediyordum, sadece tanıdığım diğer çocuklardan değil, kendi kardeşlerimden bile farklı olduğumu hissediyordum. Belki de herkes böyle hissediyordur, bilmiyorum. Ama ben gerçekten tuhaf hissediyordum, sanki bir türlü uyum sağlayamayan biriydim.

Sonunda otuz yıldan daha uzun bir zaman önce kendimi aramak için Amerika’dan ayrıldım ve şimdi eve geri dönüyorum. Bir bütün olduğumu anlamam hayatımın yarısını aldı. Yolculuğum, bin dokuz yüz altmış küsurlarda, hiçbir yere gitmeyen tek yönlü bir biletle başlamıştı..”

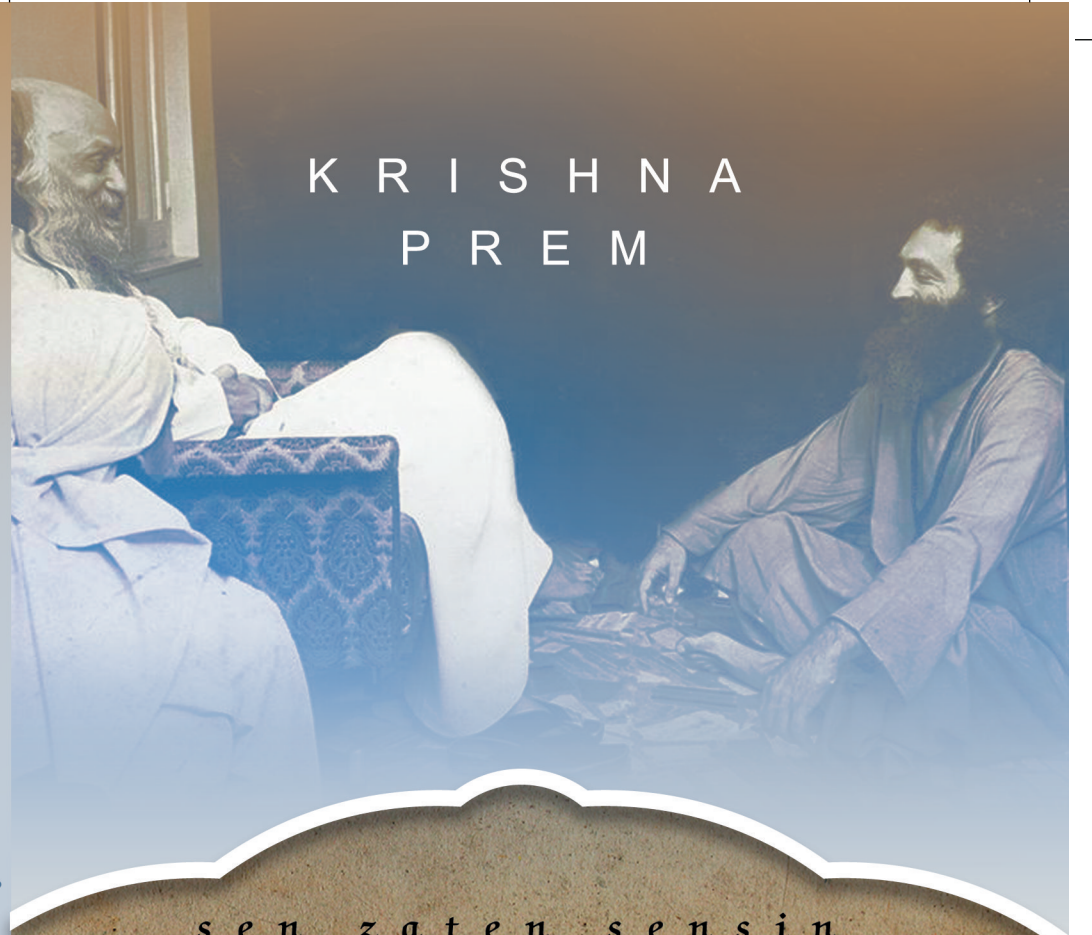
Osho’nun ilk Batılı takipçilerinden birisi olan Krishna Prem hayatının geri kalan tüm anlarını kaplayan bu ruhsal yolculuğunu son derece eğlenceli, ilginç ve cesur bir biçimde paylaşıyor. Osho’nun yakınında olup onun varlığına tanıklık etmenin heyecanına ve coşkusuna bu şansa sahip olmayanları da ortak ediyor. Okuruna Kozmik bir Şaka yapıyor: “Sen zaten Sensin! Bunu sadece fark et” diyor.

ISBN 978-605-5006-00-6

Fiyat: 19 TL

OSHO ile Doppolu Bir Yaşam
KOZMİK ŞAKA
KRISHNA
PREM
ganj

K R I S H N A
P R E M

s e n z a t e n s e n s i n

KOZMİK
ŞAKA

OSHO ile Doppolu Bir Yaşam

ganj

KOZMİK ŞAKA

sen zaten sensin!

Krishna Prem

ganj

Eserin Özgün Adı: *Gee You Are You*

Telif Hakkı: 2013 ©

Bu kitabın Türkçe yayın hakları OVVO Basım Yayın ve Tan. Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar haricinde yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla kopyalanamaz.

ganj

Editör: Sangeet

Türkçesi: F Nagehan Öztürk

Kapak Tasarım: Kenan Özcan

İç Tasarım: Bayram Erdoğan / (0-212) 419 08 22

Basım: Deniz Ofset Matbaa / (0-212) 613 30 06

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center B Blok Kat. 2 No: 403 Topkapı/İST.

ISBN: 978-605-5006-00-6

1. Baskı Kasım 2013

GANJ

Yayıncılık Eğitim ve Danışmanlık Hiz. Tic. Ltd. Şti.

Yeniçamlıca Mah. Yedpa Ticaret Merkezi E Caddesi No. 109 Ataşehir-İST. • Tel: (0216) 660 02 41

e-mail: kitap@ganj.com.tr

internet satış: www.ganj.com.tr

Yazar hakkında

Kozmik Şaka: Sen Zaten Sensin! hayatın buradan buraya yapılan yolculuğuna ilişkin bir kitap.

Bob Dylan'ın bir şarkısında söylediği gibi, "Ama o zamanlar çok yaşlıydım, şimdi ondan daha gencim." Evet, şu anda bedenim Osho ile tanıştığım zamana nazaran iki kat daha yaşlı ama ben aslında yarı yaşımdayım: meditasyonun sihri.

Kendi soğanımın katmanlarını soyduğum yıllar boyunca, kendi hayatımı dış dünyada *delilikten* iç dünyada *meditasyona* çevirdim. Bu kitabı okurken sürekli olarak aslında doğup büyüdüğünüz şehrin çarşısındaki şartlanmışlığınızdan çok, içinizde ortaya çıkan dünya olduğunuz gerçeği ile yüzleşeceksiniz. Ve bunun da ötesinde, siz evrenin kendi varoluşunun sorumluluğunu taşıyan bir çocuğusunuz. Meditasyonda buna genellikle Zihinsizlik adı verilir. Ne kadar büyük olduğunuzu...ve zihninizin artık patronunuz olmadığını görmeye hazır olun.

Sevgi var, Krishna Prem.

İçindekiler

Birinci Bölüm

Tanrı Hiçbir Yerde Değil, Yaşam ise Şimdi Burada21

İkinci Bölüm

Cesaret: Tehlikeli Yaşamın Coşkusu55

Üçüncü Bölüm

Mutluluk: Sevinç ya da Üzüntünün Ötesinde Bir Yaşam ...85

Dördüncü Bölüm

Yaratıcılık: İçindeki Güçleri Serbest Bırakmak119

Beşinci Bölüm

Olgunluk: Kişinin Kendisi Olma Sorumluluğu149

Altıncı Bölüm

Tantra: En Yüksek Bilgelik169

Yedinci Bölüm

Coşkunluk: Unutulmuş Bir Dil203

Not: Bölüm başlıkları sevdiğim Osho kitaplarının adlarını taşıyor, bunlar içinde özellikle Tantra: En Yüksek Bilgelik olanı çok seviyorum.

Önsöz

“Zaman herkesin meditasyon yapabileceği bir zaman. Artık meditasyon dışında hiçbir Şeyin seni üzüntüden, karamsarlıktan kurtaramayacağı bir zaman. Ve meditasyon çok basit bir olay. Sadece ne zaman vaktin olursa o zaman sessizce, hiçbir Şey yapmadan otur. Rahatla, gözlerini kapa, düşüncelerini sanki televizyonda bir film izliyormuş gibi izle. Sen sadece bir izleyicisin. Eğer düşüncelerini sanki ekranda gelip geçen Őeylermiş gibi ve onlara karışmadan izleyebilirsen, dağılmaya başlarlar. Onlara enerji veren Şey onlarla kurduğun ilişki. Kendini geri çeker ve sadece bir tanık olursan düşünceler tıpkı ölü yaprakların ağaçlardan yere düşmesi gibi düşmeye başlar. Ben aydınlanmayı özgün kaynağına geri dönen bilinç olarak adlandırıyorum. Bu huzur Şimdi ve burada gerçekleşiyor.”

The Last Testament, 5.Cilt, Osho

1974 yılında, birinci yıldönümümüzde Osho'yla onun Mumbai'deki evinde otururken ona beni nasıl bir kitap gibi okumayı başardığını sordum. Bana gülümsedi ve kendini bulduğunda, beni de bulduğunu çünkü aslında iki ayrı kişi olmadığımızı söyledi. Neredeyse kıkırdayarak bana aslında iki buda olduğumuzu, kendisinin uyanık buda, benim ise uyuyan buda olduğumu söyledi. “Arada pek bir fark yok, değil mi?” Kimse beni daha önce bir buda olarak adlandırmamıştı, o yüzden iyi geldi ama uyuyan buda olmak... genç spiritüel egom darbe almıştı. Osho bana meditasyonumun nasıl gittiğini sordu. Buluşmadan önce yirmi bir gün sabahları Dinamik Meditasyon yapmamı söylemişti. Dudaklarımdan Groucho Marx'ın meşhur, “İyi denemeydi ama olmadı,” sözleri döküldü. Osho'nun gülüşü artık kahkahalara dönüşmüştü. Ona zihnin dışına çıkmayı pek başaramadığımı, daha çok mobilyaları (düşünceleri) evde (zihnimde) oradan oraya taşıdığımı söyledim.

Bana sert bir şekilde baktı ve “Hapishaneni dekore etme,” dedi.

Biz özgür olana kadar, zihinlerimiz için çalışmak yerine zihnin bizim için çalışmasını sağlayana kadar zihinlerimizin birer hapishane olduğunu anladım. Biz birer tanığa dönüşene kadar. Tanık olmak bu küçük kitabın sırrını çözmeye yarayan anahtardır. Tanık olmak basitçe ne yapıyor, ne düşünüyor, ne hissediyor olduğunuzu izlemektir. Tanık sizsiniz. Tanık olduğunuzu anımsamak kendinize yakın olmayı gerektirir. Artık kendinize tamamen yabancı biri muamelesi yapamazsınız... şimdi ihtiyacınız olan şey sevgi ve bir fiske farkındalık. Lütfen bu ana kadar tüm hayatınızı boşa harcamış olduğunuz düşüncesine kapılıp bunun sizi depresif yapmasına izin verme-

yin. Bilmeniz mümkün. Hayatınız bir yolculuk ve hedef aslında bu yolculuk. Kendinize güvenin. İçinde yaşadığınız an bir armağan, o yüzden buna hemen şimdi başlayın ve ben bunları size söylerken aslında kendime de söylüyorum. Ben ve siz aynıyız, hepimiz birlikteyiz. Karakteriniz (kişiliğiniz) kendi kuyruğunuzun peşinde daireler çizerek dolaşırken kendinize tanık olabilmek için zihninizi susturmanız gerekiyor. Uyanık Buda'nın söylediği gibi, "Hareketsiz dur ve bil."

Batı'da arkadaşlarıma, "Bana kim olduğunu söyle," dediğimde genellikle "Ben doktorum, avukatım, Kızılderili şefiyim," gibi yanıtlar alırım. Bunlar yapan kişinin yanıtlarıdır. Doğu'da bu sorunun karşılığı genellikle sessizliğin sesidir... varlığınızın özünden gelen bir yanittir.

Soru şu, bir şeyler yapan birileri yerine insan olmaya ne zaman başlayacağız? İnsan aynı zamanda yapandır ama kendi merkezinden hareket ettiğinde dış dünyanın kasırgaları arasında bile her zaman bir tanık olarak kalır.

Hemen şimdi hapisanenize, zihninize geri dönün. Şimdi penceleri ve kapıları ve gökyüzünüzü açın. Üzüntü ve karamsarlığın içinizden esip geçmesine izin verin. Ona tutunmayın. Bırakın mutluluk sizi okşasın. Bu da geçecek. Üzüntü ve mutluluğun ikisi de birer deneyimdir. Hangi deneyimi tercih ediyorsunuz merak ediyorum. Seçmeyin. Hayat gelir ve geçer, siz de buraya hapisanenizi dekore etmeye gelmediniz. Yeni bir sayfa açın. Özgürlük en yüksek değerdir, sevğiden bile daha yüksek. Özgürlük zihninizi tepki vermeden izlemektir. Özgürlük yaşamın önünüze attığı her şeye yanıt vermektir. Doğu'da buna Zihinsizlik adı verilir. Batı'da buna alan adını veriyoruz. Aslında Doğu ya da Batı diye bir şey yok, sadece yaşayan yaşam, ölen ölüm ve bu sonsuz oyuna tanıklık eden siz varsınız.

Yapan tarafınız her tür dramının içinde kaybolurken şimdi ve sonsuza kadar insan olmaya sizi davet ediyorum. Dramalarınız size dokunmadan sergilenmeye başladığında

aydınlanmış olduğunuzu anlarsınız. Benim için şu anda dildeki en önemli sözcük *ve* sözcüğü; Krishna Prem *ya da* siz değil, Krishna Prem *ve* siz. Bu kitap Doğu'da meditasyon *ya da* şehirde çalışmak ile ilgili değil. Hareketle ilgili... kendi merkezinizden (içsel dünyanızdan) piyasaya (dış dünyaya) oradan da geriye hareket etmek. Osho'ya göre "Tanrı hareketlidir."

Osho Doğu ve Batı'nın bu buluşmasına Zorba Buda adını verir. Zorba'yı tanıyorsunuz. Dünyada eğlenmek ne demek biliyorsunuz. Kadehler dolusu şampanyadan sonra uyanık kalabilir misiniz? Aynı zamanda, onu yudumlarırken meditasyon yapabilir misiniz? Yine, bana göre konu Zorba *ya da* Buda değil, Zorba *ve* Buda. Günlük hayatınıza başlamak üzere giyinmeden önce yirmi dakikalığına gözünüzü kapatıp nefesinizi izlemeye istekliyseniz, buna içerim.

Evet, konu gelecekte bir şey olma işi değil, şimdi, şu anda kim olduğunuzu anımsamak üzere oynamak. Şimdi ve sonsuza kadar geçerli olan şu, hayat gelecekte olan bir şey değil, şu anda zaten hayatta ve mükemmelsiniz. Uyanın ve beni rahatsız edin. Ben de size aynı şeyi yapacağım.

Giriş

“Sevgi.

Bana on emrimin ne olduğunu soruyorsun. Bu çok zor çünkü ben her tür emre karşıyım.

Yine de sadece eğlencesine, şunları sıralayabilirim:

1. İçinden gelenler hariç hiçbir emre uyma.
2. Var olan tek Tanrı hayatın kendisidir.
3. Gerçek içeridedir, onu başka bir yerde arama.
4. Sevmek ibadettir.
5. Boşluk gerçeğe açılan kapıdır, o yöntem, sonuç ve başarıdır.
6. Hayat şimdi ve buradadır.
7. Tamamen uyanık olarak yaşa.
8. Yüzme, kendini suyun üzerine bırak.
9. Her an öl, böylece her an tazelenmiş olursun.
10. Aramayı bırak. Her şey neyse, odur: Dur ve gör.”

A Cup of Tea (Bir Fincan Çay), Osho

Otuz yıldan daha uzun bir zaman önce kendimi aramak için Amerika’dan ayrıldım ve şimdi eve geri dönüyorum. Bütün olduğumu anlamam hayatımın yarısını aldı. Yolculuğum, bin dokuz yüz altmış küsurlarda, hiçbir yere gitmeyen tek yönlü bir biletle başlamıştı!

Uçağım Hindistan-Mumbai’ye indiği anda sadece şimdi-burada diye tanımlayabileceğim bir hisse kapıldım. Bu eve

dönme duygusuydu ve Hindistan'a Hindistan Ana adı verilmesi tesadüf değildir. Cebimde tek birikimim olan beş yüz dolar paramla, kalbim sıcacık duygularla dolu bir şekilde, hayatımda ilk defa kendimi zengin hissettim.

Böylece Marcia ve ben el ele Goa plajlarına doğru Hippi Yolu üzerinden yola koyulduk. Marcia dünyayı birlikte dolaştığım kadındı ve o sırada hayatımın aşkıydı. İlk balayı noktamız kaju ağaçlarının altında, Umman Denizi'nden birkaç metre uzağındaydı. Her neyse, romantik ilişkimiz Hindistan'ın suyundan bir yudum aldığımız anda ilk sektesine uğradı. Meksika'da ona Montezuma'nın intikamı diyorlar, Batı'da ise dizanteri ama ben ona basitçe boklar adını veriyorum. Her neyse, bu boklar sonuç olarak iyi gitmekte olan ilişkimizi boktan bir hale getirdi!

Karşılıklı olarak yaptığımız ilk senden nefret ediyorum kavgasından sonra birbirimize sırtımızı döndük ve kumsalda aramızda metrelerce mesafe olacak şekilde uzanıp, kütüphaneden aldığımız kitapları okumaya başladık. Marcia kendisine Paramahansa Yogananda'nın yazdığı, *Bir Yogi'nin Otobiyografisi* adlı kitabı seçmişti, ben o kitabı hiç okumadım, okuyacağımı da sanmıyorum çünkü bin sayfalık bir kitap. Her neyse, seçtiği kitabın boyutlarına baktığımda bir süreliğine gözden düşmüş olduğumu ve denizin kenarındaki romantik kaju ağacının altına bir süre gidemeyeceğimi anlamıştım. Ben sonradan adını Bhagwan Shree Rajneesh, en son da Osho olarak değiştiren Acharya Rajneesh'in yazdığı *Seeds of Revolutionary Thought* (Devrimsel Düşüncenin Tohumları) adlı kitabı seçmiştim.

Şimdi siz, "Olamaz! Yine mi o doksan dokuz Rolls Royce'u olan Bhagwan mı? Ona tahammül edemiyorum!" diye düşünmeye başlamış olabilirsiniz ya da belki aklınızdan "Hiç duymadım," gibi bir cümle geçiyor olabilir. Her durumda, Osho benim için hayatımın aşkıydı. Belki ermişiniz yoktur ya da belki başka bir ermişe âşıkınız ama benim için Osho tanı-

diğim en güzel gözüken arkadaşımı ve bütün diğer ermişler onun yanında çirkin ördek yavrusu gibi duruyordu. İlk kez âşık olduğunuzda herkes size çok sıradan gözükmüyor mu? Ama Osho bana kendisinin ilk ve son Osho olduğunu, İsa'nın ilk ve son Hıristiyan olduğunu, bu yüzden benim de ilk ve son Krishna Prem olmakla uğraşmam gerektiğini söylemekte gecikmedi. Ve bu da üzerinde durmak istediğim şey; nasıl ki benim işim ilk ve son Krishna Prem olmak, sizinki de ilk ve son SİZ olmak!

Görüyorsunuz ya, günün sonunda bütün bunlar ermişle değil, sizinle ilgili. Ermiş sizin çantalarınızı bırakıp yerleşeceğiniz yer değil; o sadece yoldaki bir işaret tabelası, size ayı gösteren bir parmak. Asıl mesele sizin kendi gerçekliğinizin hakimi olmanız. Kendinize sorun, şu anda hayatınızın hakimi kim? Gösteriyi kim yönetiyor? Yanıt muhtemelen...kendi zihniniz olacak. Ve benim bu kitapta yapmak istediğim şey size zihninizin doğasını, ne yaptığını, nasıl çalıştığını ve orada gezerek eden düşüncelerin nasıl kendinizi tanımanızı engelleyen tek şey olduğunu size göstermeye çalışmak.

G.U.R.U. sözcüğünün içinde iki U harfi olması tesadüf değil. Bu U'lardan biri küçük sizi temsil ediyor.¹ Sabah kalkıp dişlerini fırçalayan, giyinen, dışarı çıkan ve sahip olduklarını sergileyen, işte bu küçük "u". Bu sizin kendi küçük hayatınız, ona "benliğiniz", ya da "Ben" adını verebilirsiniz. Öteki U ise büyük sizi temsil ediyor. Bu beden ve zihnin ve tüm dünyanın ötesinde var olan sizsiniz. Ona nihai siz, Tanrı, Kaynak, Varoluş, ne isterseniz o adı verebilirsiniz.

Ve benim bu kitapla yapmak istediğim şey küçük sizle büyük sizin birbiriyle ilişki kurmasını sağlamak, böylece bütün olduğunuzu, ikiniz arasında bir ayrım olmadığını anlamana yardım etmek! Görüyorsunuz ya, benim ya da başkalarının sizin siz olduğunuzu bilmesinin bir faydası yok, hayır, bu

¹ U, İngilizce'de sen anlamına gelen YOU kelimesi yerine kullanılan bir kısaltmadır ve ses olarak U ve YOU aynıdır.

yeterli değil. *Sizin siz olduğunuzu* kendinizin bilmesi gerekiyor ve bu olana kadar yetinmemek de hakkınız!

O yüzden, eğer hazırsanız, başlayalım;

Hepimiz bir şeyler arıyoruz, bu Bay ya da Bayan Doğru olabilir, bavullar dolusu para, yollardaki en havalı araba, yönetim kurulu başkanlığı, manken bacakları ya da nihai orgazm olabilir! En çılgın, en olaylı partinin içinde olmayı ya da basit, sessiz bir yaşamı istiyor olabiliriz. Bunu bilsek de bilmesek de hepimiz bir şey arıyoruz. Demek istediğim, tanıdığınız insanlar içinde kaçınılmazca “Ben bir şey istemiyorum,” diyebilir? Ha? Eğer arayışımızı tek bir kelimeye indirgeyecek olursak bu ne olurdu? Sevgi? Huzur? Mutluluk? Güvence? Tatmin? Mükemmellik? Ev? O?

Ve garip olan şu ki hepimiz daha fazlasını olduğunu *biliyoruz* ama onun ne olduğunu ve bunun için nereye bakmamız gerektiğini bilmiyoruz. Bazılarımız ne istediğimizi bildiğini sanıyor ama o şeyi elde ettikleri anda aradıklarının aslında olmadığını anlıyor. Ve hepimiz farklı hedef ve amaçların peşinden gidiyor gibi gözüktükçe de hepimiz nihayetinde aynı gizemli, tarifi zor şeyi arıyoruz, adına ne dersanız deyin. Sadece hepimiz farklı şekillerde arıyoruz, farklı köşelere bakıyor, farklı hızlarda hareket ediyoruz. Bazılarımız sadece hayatın içinde amaçsızca doluyor, arada bir taşların altında ne varmış diye bakıyor, bazılarımız tek bir hedefe kilitlenmiş durumda her yeri parçalıyor, bakılmadık yer bırakmıyor. Sanırım pek de umursamayanlarımız Çin’e doğru yavaş bir hızda seyretmekte olan gemilere binerken, gerçekten çaresiz olanlarımız Şark Ekspresi’ne atlıyor. Ama her durumda hepimiz ne olduğunu bile bilmediğimiz bir sorunun yanıtını arıyoruz.

Oysa soru “Ben kimim?” ve yanıtı da “Siz zaten sizsiniz!”

O zaman zaten olduğumuz bir şeyi aramaya ne gerek var diye soruyor olabilirsiniz. Bu çok aptalca değil mi? Ve ben de sizinle aynı fikirdeyim. Sadece, sırf biz bir şeyin bir şekil

olduğunu okuduk diye onun öyle olduğunu *bilen* bir hale gelmiyoruz, ikisi arasında Kilimanjaro kadar fark var! Ve yine tüm bu arayış işinin neden bu kadar zorlu ve gizemli olduğunu merak ediyor olabiliriz. Aslında zor ve gizemli değil, sadece öyleymiş gibi gözüküyor. Çelişkili bir şekilde, kendinizi bilmeniz yapacağınız en zor ama en kolay iş olacak. Sanırım uzun atlama gibi bir şey, koşunun kendisi biraz çaba gerektiriyor ama bir kere havalandıktan sonrası basitçe uçmaktan ibaret!

İronik olan şey, arayışın zor gözükmesinin nedeni bizim basit şeyler yapmaya alışmamış olmamız. Kim olduğumuzu aramak, okyanustaki bir balığın suyu aramasına benziyor. Kendi gözlerimizi aramaya benziyor. Bir mağaraya ışık tutup sonra ışığı aramak gibi. Orada, işte orada, orada olduğunu biliyoruz ama bir şekilde bulamıyoruz. Neden? Çünkü gözümüzde güneş gözlükleri var, çünkü gözümüzde burnumuzun dibindeki görmemizi engelleyen bir filtre var ve bu filtre sadece kendi zihnimiz ve kendi düşüncelerimiz. Kim olduğumuzu *bildiğimizi düşündüğümüz* sürece kendimizi tanımamız mümkün değil.

Temel olarak, biz kim olduğumuzu bilene kadar aramaya devam edeceğiz. Karnımız doyana kadar, aç kalmaya devam edeceğiz. “Hayat nedir?” ve “Ölüm nedir?” ve “Dünyaya neden geldim?” sorularına yanıt alana kadar sormaya devam edeceğiz. Ancak bulduğumuzda sorular ortadan kaybolacak ve yanıtlar da onlarla birlikte gidecek. Denizdeki balık susuz değil ve gerçek siz aç da değilsiniz.

“Sen zaten sensin!” noktasına gelebilmek ve bunu idrak edebilecek seviyeye ulaşmam altmış yıldan uzun sürdü. Sen zaten osun, zaten yeterlisin. Gidecek hiçbir yer, yapacak hiçbir şey, olman gereken kimse yok. Olduğun şekilde zaten mükemmel ve tamsın; sadece henüz bunu bilmiyorsun.

Gördüğünüz gibi iyi haber kendinizi bilmenin yaratmakla, inşa etmekle ya da yeni biri olmakla ilgisinin olmadığı. Kendinizi değiştirmekle, geliştirmekle, iyileştirmekle ilgi-

li bir şey değil. Eski sizi verip yenisini almanız gerekmiyor çünkü o siz YA DA bu siz değilsiniz, o VE bu, birliktesiniz. Ve yapmanız gereken şey gözlerinizi açmak ve gerçek SİZE uyanmak. Aslında eve doğru yapılan yolculuk hiçbir şey yapmamak demek; şimdiye kadar yaptığımız her şeyi yapmamak demek. Düşünme, çabalama ve olma treninden inmek, zihinsel yüklerinizin hepsinden kurtulmak, aslında siz olmayan tüm o fikir katmanlarından soyunmak ve en sonunda çıplak kalmak demek.

Ve muhteşem olan şey şu ki bir kere kim olduğunuzu bildiğinizde, geri kalan herkesin de kim olduğunu biliyorsunuz. Kendi düğmelerinizi fark ettiğinizde, diğer insanlarınkini de görebiliyorsunuz. O zaman sizin de sahip olmadığımız hiçbir sorunun olmadığını görüyorsunuz. Elbette hepimiz benzersiziz, farklı işlemcilerimiz, farklı bilgisayarlarımız var, farklı şekilde döşenmişiz ama temelde hepimiz aynı makina-yız. Bu yüzden ben zaten ben isem, o zaman siz de mutlaka siz olmalısınız!

İngilizce “Gee yoU aRe yoU” deyişini kısalttığımızda G.U.R.U. kelimesini elde ediyoruz. Ne diyeyim, biz Amerikalılar her şeyi kısaltır, her şeyi hızlandırırız! Ben buna fast food yazı diyorum. Paris Hilton için BFF² neyse, G.U.R.U. da benim için o.

G.U.R.U. da hayat boyu en iyi arkadaş. Ama her neyse, hepimiz bu kelimeyi duyduk ve tişörtünü de aldık ama guru tam olarak nedir?

Sözlüğe bakılırsa guru dini ya da spiritüel lider ya da öğretmen anlamına geliyor. Süper bir tanım ama ben gurunun her tür öğretmen ya da kılavuz, hayat yolunda karşılaştığımız herkes olabileceğini düşünüyorum çünkü her şey ve herkes sonuçta spiritüel. Ebeveynler bizim gurumuz, kardeşlerimiz, sevgililerimiz bizim gurumuz, arkadaşlarımız gurumuz ve hatta düşmanlarımız bile öyle. *Nesnel*er bile guru olabilir. İnternet bile, örneğin salyangozdan bile daha yavaş hareket et-

² Best Friends Forever – Hayat boyu en iyi arkadaş ifadesinin kısaltması.

tiği zamanlarda daha sabırlı biri olmam gerektiği üzerine düşünüyorum. Demek istediğim sonuçta gerçekten bakacak olursak her şey bize bir şey öğretmiyor mu? Aslında tüm varoluş bizim gurumuz; biz uyanana kadar kafamıza vurmaya sürdüren dev bir Zen sopası gibi.

Her neyse, bu kitap bir guru bulmakla ya da benim sizin için bir guru olmamla ilgili değil, hayat gurusunun ta kendisinden öğrenmekle ilgili. Gerçekten de varoluş guruların en safı olabilir çünkü sizi kendi başınıza bırakır ve önce size ne yapmanız gerektiğini söyleyip sonra hareketlerinizin sonuçlarını nazikçe ortaya koyup yolu kibarca işaret etmez. Hayır, ben bir tanrı ya da bir guru değilim, ben sadece küçük ben olarak, küçük size, ötedeki büyük sizi gösterenim. Ve illa bana bir hafta yapıştırmanız gerekiyorsa o zaman beni hayatın sıkıntı ve güçlüklerinin fazlasıyla farkında olan bir arkadaş olarak düşünün.

Kozmik Şaka SİZ'inle ilgili bir kitap. Bazen benimle ilgiliymiş gibi gözükebilir ama ben beni sadece sizi betimlemek için kullanıyorum ve elbette, nihai olarak bakıldığında ben diye bir şey yok ve siz diye bir şey de yok. Gördüğünüz gibi benim düşünce şeklim şu şekilde, eğer ben size kim olduğumu gösterebilirim o zaman belki size de kim olduğunuzu gösterebilirdim. Bir kere kendinizle ilgili netleştirdiniz ve kozmik şakayı görmeye başladığımızda o zaman birlikte güzelce gülebiliriz!

Birinci Bölüm

Kendimi Kutluyorum: Tanrı Hiçbir Yerde Değil, Yaşam ise Şimdi Burada

“Aydınlanma çaba ile erişilen bir şey değil; onun sadece yaşanması gerekiyor. Aydınlandığı mı söylediğimde aslında sadece onu yaşamaya karar vermiş olduğumu ifade ediyorum. Yeter artık! Ve o zamandan beri de onu yaşıyorum. Bu artık sorun yaratmakla ilgilenmiyor olduğunu gösteren bir karar, hepsi o kadar. Artık sorun yaratmak ve onlara çözüm bulmak saçmalığı ile hiç ilgilenmediğini gösteren bir karar. Bütün bu saçmalıklar senin kendi kendine oynadığın bir oyun sadece; kendin saklanıyor, kendin arıyorsun, oyunun iki tarafı da sensin. Ve bunun böyle olduğunu biliyorsun! Bunu anlıyorsun. Bu böyle olmak durumunda çünkü bu senin kendi oyunun; kendin saklanıyor, sonra kendinin seni bulması için bekliyorsun.”

Ancient Music in the Pines, Osho

Bu noktada sanırım artık bu Krishna Prem denilen adam kim ve bana beni anlatma hakkını ve yetkinliğini nereden buluyor diye merak etmeye başlamış olmalısınız. Sizi, “Vay canına! Ben, benim” fikri ile tanıştırmama izin verin. Yeryüzünde geçirdiğim ilk günden beri arayan ve isyankâr biriyim. Bir şey arıyor olduğumu, farklı olduğumu hissediyordum, sadece tanıdığım diğer çocuklardan değil, kendi kardeşlerimden bile farklı olduğumu hissediyordum. Belki de herkes böyle hissediyordur, bilmiyorum. Ama ben gerçekten tuhaf hissediyordum, sanki bir türlü uyum sağlayamayan biriydim. Bunun nedeni belki de altı kardeşin en küçüğü olmamdı, annem ve babam arkadaşlarımın anne ve babalarına göre daha yaşlıydı, gerçi isimim oldukça normaldi: Michael.

En büyük ablamın anneme evlenmek istediğini söylediğini anımsıyorum ama o sırada bana hamile olan annem utanç verici bir şekilde, “En azından Michael doğana kadar bekleyemez misin?” diye sormuştu. Yani benden 19 yaş büyük bir ablamın olduğu, annemin de ondan 19 yaş büyük olduğu bir aileye doğdum. Ben doğar doğmaz en büyük ablam evlendi ve kendi hayatını yaşamaya başladı, bu arada annem meme kanseri olduğunu öğrendi ve öleceğinin farkına vardı.

Annem öldüğünde 1 yaşında bir bebektim ve ikinci en büyük ablam, Phyllis benim bütün sorumluluğumu yüklenmişti. Elbette annemle ilgili bilinçli bir anıya sahip değilim ama Anne diye seslendiğim ve son derece sevgi dolu bir ilişki yaşadığım ablamla ilgili hatıralarım var. Ama onu tıpkı bir anne gibi sevmekle birlikte, daha bebekken bile onun benim gerçek annem olmadığını biliyordum. Küçük bir kasabada zengin bir adam olan babam, abla-annem in benimle iyi bir ilişki kurabil-

mesi için çalışmayı bırakması konusunda diretmişti. Yani durumun ne kadar tuhaf olduğunu görebilirsiniz; babam benim babamdı, annem ablamdı ama annem aynı zamanda babamın kızıydı! Ve elbette, benim “ebeveynlerim” karı-koca olmadıkları için işler ters gittiğinde ki bu çok sık olurdu, asla öpüşüp barışmazlar ya da öfkelerini asla seks aracılığıyla boşaltmazlardı.

Yani rahat bir çocukluk geçirmekle birlikte normal bir şekilde yetiştirilmedim ve abla-annem bana karşı belli bir sevgi ve ilgi gösterse de, sadece bir annenin verebileceği o koşulsuz sevgi ve kabulleniş duygularını hiç tatmadım. Sonra, dokuz yaşına geldiğimde babam öldü ve ben onun artık hayatımda olmayacağı duygusuyla, artık abla-annemle baş başa kalmanın verdiği duyguyla müthiş bir rahatlama hissi yaşadım. Babam ve ben hiçbir zaman birbirimize yakın olmamıştık ve ben bunun temel olarak onun araya girmemek, bir şeyleri engellemek için çok uğraşiyor olmasından kaynaklandığını düşünüyorum. Ama sık sık gözlerimin içine baktığı ve “Bir gün sana bildiğim her şeyi öğreteceğim!” dediğini anımsıyorum. O gün hiçbir zaman gelmedi.

Ancak yıllar, yıllar sonra, “Tanrım! Belki de ebeveynlerimin olmaması beni bu kadar da mutlu etmemeli!” diye düşündüm. Belki anne ve babalarının olmaması başka çocukları çok üzüyor olabilir ama benim için bu durum bir şekilde idare edilebilir bir şeydi. Belki de bu yüzden kendimi her zaman biraz değişik, biraz kaçık bulurum çünkü hayatta bir şekilde her şeyi sondan başa doğru yapıyorum ya da bir şeyleri her zaman baş aşağı görüyorum gibi geliyor. Başkaları ağlarken ben gülerim ya da karanlık bir şeyin komik yanlarını görebilirim. İşte bu yüzden hayatı sorgulamaya çok erken yaşta başladığımı ve bu arayışa girdiğimi düşünüyorum.

Söylediğim gibi, erken yaşlardan itibaren yaşam konusunda büyük bir merak içindeydim. Sürekli nereden geldiğime, diğer insanların nereden geldiğine ilişkin sorular soruyordum.

13 yaşındayken mahallemizdeki hahamın bana Tanrı'nın Yahudi olduğunu, kendisinin Yahudi olduğunu ve ben yani Michael'ın da Yahudi olduğunu söylediğini anımsıyorum. Ve ben de sessiz kalıp tamam demek yerine, ona sürekli şunu soruyordum: "Peki Tanrı Yahudi olmadan önce kimdi? Sen haham olmadan önce kimdin?" O ise sorularımı tamamen göz ardı ederek, "Bunları düşünmek senin işin değil. Sadece okulunu bitir, hukukçu ol ve iyi bir Yahudi kızla evlen," diye yanıt verirdi. Ve ben onun bu söylediklerinden hiç hoşlanmamakla birlikte, sadece işletme fakültesine giderek bile bütün bunlara katlanmaya başlamış oldum.

Gittim ve iyi bir eğitim aldım, işletme fakültesine girdim ve hakkını vererek mezun oldum. Yani olması gereken her şeyi yaptım ama Tanrı da biliyor, o ben değildim. Demeye çalıştığım, dünyanın nasıl meydana geldiği ya da Magna Carta'nın 1512'de mi, 1215'te mi imzalanmış olduğu benim ilgimi hiç çekmiyordu, hepsi bu. Yüzlerce ya da binlerce ya da milyonlarca yıl önce neler olup bittiği beni ilgilendirmiyordu. On altıncı yüzyılda insanların nasıl giyindiği ve dinazorların öğlen yemeğinde ne yediği de. Ben sadece nereden geldiğim ve kim olduğumla ilgiliydim. Derinlerde bir yerde, herkesin böyle olduğunu düşünüyordum. Beni yanlış anlamayın, eğitimin kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum, dünyadaki tüm bu tuhaf ve harika şeyler hakkında bir şeyler öğrenmeyi istemek bence çok doğal ve kendimizle ilgili bir şeyler öğrenmeyi istemek de öyle!

Eğitim problemimin yanında bir de kilo problemim vardı. Reçeteli diyet hapları kullanıyordum, onları yutuyor, dişimi sıkıp uzun yürüyüşlere çıkıyor ve sadece hayat üzerine düşünüyordum. Buraya nasıl geldiğimle ve kim olduğumla ilgileniyordum. Sanırım hepimiz böyleyiz; bir yandan eğitimimizde ilerlerken bir yandan da kim olduğumuzu bilmek istiyoruz. Genç olmak çok zor bir şey.

Hindistan'dan geri geldiğim ve ailemi ziyaret ettiğim, on-

lara Batı'da iken hiç duymadığım ve Doğu'da öğrendiğim bir şeyleri anlattığım zaman gerçekten çok eğlenceli anlar yaşadım. Örneğin kız kardeşim Margie'ye Doğu'daki Sufi geleneğinden söz etmişim, Sufi geleneğine göre eğer bir adamın beş dostu varsa ve ölürse, elini kaldırdığında her bir parmağı bir dostunu temsil ettiğini ve Sufi ermişin ona, "Eğer beş dost edinmiş olarak ölüyorsan iyi bir hayat sürmüşsün demektir" diyeceğini anlatmışım. Margie de bana bakıp, "Annen bunu sana her zaman söylerdi," demişti. Bunu duymak çok güzel çünkü abla-annemin bana bunu dediğini hiç duymamışım, demek ki bunu bana ergenlik ateşiyle yandığım zamanlarda söylemişti çünkü hayatımın ilk on iki yılında söylemiş olsaydı çok büyük olasılıkla anımsardım. Çünkü çocukken öğrendiğim bir şey olmadığını anımsıyorum. Kimse bana çocuk olmam dışında bir şey olmam gerektiğini söylemedi. Var olma ile ilgili bir hissim yoktu, sadece çocuk olduğumu biliyordum, zaten kendim olduğumu düşünme fırsatım olmamıştı.

Yani benim eğitim ve kilo problemimle baş etme yöntemim birkaç tane hap yutmak, uzun yürüyüşlere çıkmak ve hayat üzerine düşünmekten ibaretti. Ama sorgulamam sona ermedi. Arayışım bitmedi; yıllarca, yıllarca devam etti!

28 yaşındayken yasal bir uyuşturucu satıcısı olmak için Londra'ya gittim; Hindistan'a gitmeden önce burada iki yıl barmenlik yaptım. Aileme daha da uzağa gideceğime ilişkin bir şey söylememiştim. Avrupa'ya gitmiş olmam bile onların gözünde çok riskli bir şeydi. Bu yüzden Hindistan'dayken onlara sanki Londra ya da Paris'teymişim gibi kartpostallar yazıyordum. Sonra gerçekten oralara giden birilerini buluyor ve kartları oradan aileme postalamalarını sağlıyordum. Böylece herhangi bir korku ya da endişeye kapılmalarını engellemiş oluyordum.

Hiç kimsenin "Hissediyorum, öyleyse varım," dediğini duymadım ama dedilerse bile bunun bir saçmalıktan ibaret olduğunu söylemek zorundayım. Ve bunu da tecrübelerimle söy-

lüyorum. Hayatımın çoğunda kendimin zaten duygularımdan ibaret olduğunu düşündüm! Karamsarlığın vücut bulmuş hali olduğumu düşünüyordum, iniş çıkışlar anlamında kendi payına düşenin çok fazlasını yaşayan, mutlu-hüzünlü bir palyaçoydum. Ve hayatımın belli bir döneminde de kendinden tiksime, kendinden nefret etme duygularından ibaret olduğumu düşündüm. Hayatımın çok üzücü, “kendimle savaşım” adını verdiğim bir dönemiydi ve Vietnam savaşı için ABD ordusuna katılma emrini aldığımda başladı.

Mesele şu ki ben savaşmak istemiyordum. Savaşmak için tek bir neden bile düşünemiyordum, savaşmaya degecek bir düşman da bulamıyordum. Aslında yapmak istediğim tek savaş, kendi orduma karşı giriştiğim mücadeleydi! Divanı harp adı verilen süreçle yargılandım ve çok zor bir dönemdi çünkü ABD ordusunun yedek kuvvetleri arasındaydım, en azından bir ordu psikiyatristi benim deli olduğuma karar verip ordudan atılmamı sağlayana kadar. Buradaki açmaz şuydu, ABD ordusunun yedek kuvvetlerinden çıkarıldığında doğrudan ABD ordusuna giriyordunuz. Ama beni orası da istemedi çünkü sonuçta deliydim.

ABD ordusunun büyüklerinin benim hakkımda verecekleri kararı beklerken kafa karıştırıcı bir beş yıllık dönem geçirdim. Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi hayatımın mutlu bir dönemi değildi ve duygularım, düşüncelerim darmadağın bir durumdaydı. Bir taraftan kimseyle savaşmak istemiyordum, bir taraftan da ülkem için savaşmıyor olmak fikri de hiç hoşuma gitmiyordu. Ve...düşmanla karşı karşıya gelmek istemiyordum ama öte taraftan belki de düşmanın bana öğretebileceği bir şey vardı. Bu yüzden geldiğim nokta şuydu; ben orduyu istemiyordum, ordu da beni istemiyordu ama ben hakkımda kötü bir kayıt tutulmasını da istemiyordum. En sonunda, beş yıllık bir sürecin ardından ordu benim askerlikten muaf tutulma karar verdi ve ben de belgelerimde yazmakta olan, “Michael Mogul askeri yaşam tarzına uygun değildir,” ifadesini o

günden beri gururla taşıyorum. Bu konuda çok haklısınız arkadaşlar!

Belgelerimi aldım ve Londra'ya uçtum. Burada bulabildiğim tek iş barmenlikti. Burada sürekli müşterilerime ve kendime kadeh kadeh içki servisi yapıyordum ve benim de müşterilerim gibi bilincini kaybetmiş birine dönüşmem çok da uzun zaman almadı. Müşterilerimin çoğu gerçekten çok güzel, çok saygı duyduğum insanlardı, İkinci Dünya Savaşı'nda çarpışmış, yüzleri bombalarla paramparça olmuş kişilerdi. Tüm bedenleri yanık izleriyle doluydu. Ve onlarla daha samimi ilişkiler kurdukça ülkeleri için savaşmış oldukları için, ülkeleri onlara minnet ve şükran duyduğu için, ülkelerinde içki içip iyi bir hayat sürebildikleri için giderek artan bir kıskançlık hissetmeye başladım çünkü ben ülkemin benden istediği şeyi yapamamıştım.

Bu insanlarla konuştuğum acı ve üzüntü o kadar arttı ki bir gün artık ona dayanamaz bir hale geldim. Bunun üzerine gerçekten çok ama çok sarhoş olacak kadar içtim, tek yönlü bir uçak bileti aldım ve Hindistan'a giden ilk uçağa bindim. Aslında olay çok da tesadüf eseri olmuş sayılmazdı çünkü İngiltere'de sabahın ikisine kadar çalışıyorsanız işten çıktığınızda halen açık olan, bir şeyler yiyebileceğiniz tek yer genellikle Hint restoranlarıdır. Bu yüzden bol miktarda Hint yemeği yemiş ve Hint yemeklerini de, Hintlileri de çok sevmeye başlamıştım, öyle ki bir gün restorana gitmek yerine uçağa atlayıp Hindistan'a gittim!

Barmenlik yaptığım yer Londra'nın banliyölerinden biri olan Shepperton'daki Ship Hotel'di. Orada sadece geceleri çalışıyor olmam bana gündüzleri biraz daha fazla para kazanabilme fırsatı veriyordu. Ben de inşaat işçiliği yapmaya başladım yani sırtıma yüklediğim tuğlaları merdivenlerden indirip çıkarıyordum. Haftalar içinde oldukça kaslı bir hale geldim. İşe girdiğimde 1,75 boyundaydım, Hindistan'a giden uçağa binerken 1,75 eninde birine dönüşmüştüm. Bir kas yığını gibi gözüküyordum.

Osho ile ilk işim onun korumalarından biri olarak görev yapmaktı. Onun bedenini pek de koruyor sayılmazdım, daha çok konuşma yaptığı sahneye sandalyesini taşıyıp duruyordum. Doğu'ya doğru gidildikçe 1,75 giderek daha da uzun bir boy haline gelir ve Hindistan'da kesinlikle kas yoktur çünkü çok sıkı çalışma gerektirir.

O sıralarda Osho müritlerini Hindistan'ın her tarafında gerçekleştirilen meditasyon kamplarına davet ediyordu, ben de iki kamp arasındaki bir aylık süreyi Nepal'e giderek değerlendirmeye karar verdim. Himalayalar genç dağlar olarak kabul edilir, gerçekten de halen büyümeye devam ediyorlar. Bu bebek zirvelerin olağanüstü güzelliklerini görmek beni gerçekten çok etkilemişti. Bana göre Himalayalar'da olmak tanrıyı, tanrının işlerini görmek gibi. Şehirlerde büyümüş biri olarak benim için temiz tanımı süpermarkette açılmamış bir kutu Coca-Cola'dan ibaretti; daha önce doğallığı hiç görmemiştim. Ben kendi ülkesindeki Rocky Mountains dağlarından önce Himalayaları görmüş bir insanım, bu da yine hayat derslerimi yetiştiriliş şeklimden ne kadar uzakta almaya başladığımın bir göstergesi. Artık bir gülü tanıyacak olursam evrenin tüm sırlarının önüme serileceğini biliyorum ama o zamanlar, ateşli bir genç adamken bedenimi dünyanın tepesinde serinletmeye ihtiyacım vardı. Bir ay boyunca pirinç ve fasulye yiyerek, Hint çayı içerek yaşadım ve hayattan o kadar keyif alıyordum ki dizanteriye yakalandığım için hezeyanlar geçirmeye başladığımın farkında değildim. İnşaat işçiliği yaparken edindiğim kasların tamamını yitirmiştim. Geriye kalan tek şey doğduğumdan beri sahip olduğum ve ölene kadar da taşıyacağım göbeğimdi, bu da göbeğim hayatımın değişmez parçalarından biridir. Tekrar Osho'nun yanına döndüğümde bedenimin ne kadar ufaldığını gördüğünde gözleri fal taşı gibi açılmıştı, hayatımda o kadar büyük gözler görmedim. Beni yavaşlatmakta olan ekstra 15 kiloyu kaybettiğim için kendimi çok şirin hissediyordum. Artık sandalye taşıma işleri başkasına kalmıştı.

Konu şu ki orada güzel olan tek şey sadece dağlar değildi; Nepal’de yaşayan insanlar da çok güzeldi, en önemli özellikleri kocaman gülümseyişleriydi, içlerinden biri bana “Gülümsemek için kaş çatmaya kıyasla daha az kasa ihtiyaç var,” demişti.

Osho’ya dönme zamanı geldiğinde dağdan aşağı yirmi kilometrelik yolu koşarak indim, yumuşak çakıl taşları üzerinde sanki kayak yapıyormuş gibi kayıyordum.

Ship Hotel’in üst katında mesai sonrası saatlerde içki servisi yapan küçük bir bar vardı. Otelin altı odası, dört barı vardı ve odaların müşterisi aslında bu dört barın müşterileriydi. Müşterilerin tüm koşullandırmaların ötesine geçtiği ve İngiliz bile olduklarını anımsamadıkları bir nokta vardı. 25 Sterlin + vergiler gibi bir tutara kim olduklarını ertesi gün anımsamaları mümkündü. Meditasyon ile sarhoşluk arasındaki fark farkındalıktır ama ben bunu gerçekten anlamadan önce, bir barmenken bile alkolle ilgili yargılara sahiptim. Müşterilerden biri gerçekten zil zurna sarhoş olduğunda onu bulunduğu yerden kazıyıp yatağa götürmemiz gereken ana kadar geçecek süreyi bazen tahmin ederdim. Şimdi çok iyi bir meditasyoncu olarak ayırđına vardığım şey, sarhoşluğun doğuştan gelen bir hak olduğu ve bazen dünyayı ardınızda bırakmanın gerçekten muhteşem bir şey olduğu. Bence içkileri birbiri ardına yuvarlamakla birliğin farkında olmak arasındaki fark, meditasyondur. Osho ile karşılaşmasaydım sanırım kendimin en iyi müşterisi olurdu. İşte buna kadeh kaldırılır.

Nerede kalmıştık, bir gece müşterilerden birini odaya çıkarırken, “Tüm dünya onun ellerinde,” şeklindeki bir şarkı sözünü “Tüm dünya benim ellerimde,” şeklinde değiştirdiğini duydum. Çok da büyük bir hikâye değil ama o zamanlar ateist olmakla birlikte, bu adamın bu kendini beğenmişliğini nasıl da yargıladığımı anımsıyorum. Batı tarzı koşullandırma işte tam olarak bu. Doğu’ya ilk vardığımda Ramana Maharshi’nin “Sen dünyada ortaya çıkmazsın, dünya senin içinde ortaya çıkar,”

sözünü ilk okuduğumda yaşadığım şoku siz hayal edin. Doğru'da bir tanrı-insan sizi şoka uğrattığında da onu yine bir sarhoşu yargıladığınız gibi yargıyorsunuz ama onun sarhoşluğunda bir gerçek payı olduğunu öğrenirsiniz.

Sizin dünyaya gelmeniz yerine, dünyanın sizin içinizde meydana gelmesi fikri gerçekten de doğru olabilir mi? Size bu soruyu yöneltmemin nedeni benim de halen bunun üzerinde meditasyon yapıyor olmam, yani size verebilecek bir yanıtım yok. Size şu soruyu sorabilirim, "Koşullandırmanız öncesinde de var mıydınız yoksa onunla birlikte mi ortaya çıktınız?" Başka türlü ifade etmek gerekirse, doğumunuzdan dokuz ay önce si ile üç yıl sonrası arasındaki sürede siz kimdiniz? Siz "hayır" demeyi öğrenmeden önce ebeveynleriniz sizi korkular, yalanları ve inançları ile, size hiçbir şekilde yer kalmayacak şekilde doldurdu. Bu yüzden, üç yaşından bu yana yaptığınız tek şey bedeninizin, zihninizin ve ruhunuzun her bir köşesine kadar sizi doldurmuş olan bu malzeme ile uyum içinde olmak ya da kendinize güvenmeksizin tüm bunlara tamamen karşı çıkmak oldu. Meditasyon ve medikasyon sözcüklerinin kökeni aynıdır. Sağlığınıza kavuşmanın yöntemi medikasyondur; ebeveynleriniz sizi ortaya çıkarmadan önce kim olduğunuzu bulmak için meditasyon yapmanız gerekir. Bunun sizi kızdıracağını biliyorum ama o zamandan beri gerçeği tüm çıplaklığı ile gördüğünüz, dürüst tek bir an bile yaşamadınız. Ebeveynlerinizin, din adamlarınızın ve politikacılarınızın yaratmış olduğu en iyi robotsunuz. Ve bu da kendinizi berbat hissetmenize yol açmadıysa benimle Ship Hotel'de buluşun ve beni beklemeden, doğrudan içmeye başlayın.

Üzerimde turuncu pijamalarım, boynumda tahta boncuklardan oluşan bir kolyeyle (o zamanlar Osho'nun tüm müritleri bunları giyiyordu), dizlerime kadar uzamış sakallarım, karmakarışık saçlarımla, gözlerim alevler içinde yanar bir halde abla-annemin kapısına vardım, bin yaşında gözükiyordum, kıyasası tanınır durumda değildim. Korkudan altıma yapacak va-

ziyette zili çaldım. Abla-annem kapıyı açtı, önce beni baştan aşağıya süzdü ve sonra “Başına bunun geleceğini hep biliyordum,” dedi.

Sanırım çocuklarının ne olacağı hakkında güçlü bir görüşe sahip olan tüm ebeveynlerin sarf ettiği bir cümle bu. Ve ben bunun onun için çok büyük bir şok olacağını düşünürken, o buna şaşırılmamıştı bile. Maddi şeylere bir düşkünlüğüm olmadığını, sadece kim olduğumla ve nereden geldiğimle ilgilendiğimi zaten biliyordu. Bana söylemiş olduğu şey garip bir şekilde hoşuma gitmişti çünkü bu beni gerçekten de tanıdığımı gösteriyordu.

Abla-annem bana, kendisine hiçbir zaman iki kere ikinin kaç ettiği gibi basit sorular sormadığımı, sürekli nereden geldiğimi, nereye gidiyor olduğumu sorguladığım için ne kadar zorlandığımı anlattı. Ve on üç yaşına geldiğimde Yahudi inancına göre adam olmuşken bile hahamın bir robot gibi tekrarladığı yanıtlardan hiçbir zaman tatmin olmamıştım. Ablam bana kendisinin geçmiş hayatında Mısır’da yaşamış olduğunu anlattı. Bunu anlattığında güldüğümü ve Osho’nun bana yöneltmiş olduğu soruyu kendisine sorduğumu anımsıyorum: Bugünü yaşamak için geçmiş ve gelecekte ne zaman vazgeçeceksin? Osho bana bu soruyu yönelttiğinde iç sesim yanıtlımın beni korkudan öldüreceğini söylemişti. Şimdi, şu anda olmak haricindeki her şeyin çok heyecan verici olması çok ilginç değil mi? En azından Osho’yla karşılaşmadan önce benim için durum buydu.

Tek oğlu Brian’ın tıpkı benim gibi çılgın bir çocuk olmasının abla-annemde yarattığı şaşkınlık duygusunu tahmin edebiliyorum. Brian omurgalarından biri eksik olarak doğdu. Yirmi bir yaşında, üniversite öğrencisiyken sırtından ameliyat olmasına karar verildi, ameliyat sonrasında tüm bedeni bir yıl boyunca alçıda kalacaktı. Üniversitede öğretmenlik yapan bir arkadaşı ameliyata birkaç saat kalmışken onu ziyarete geldi ve hipnoz yoluyla gevşemesini sağlayabileceğini söyledi. Bir sa-

atlık derin bir hipnoz sürecinin son derece rahatlatıcı bir şey olduğunu görmek Brian'ı çok şaşırtmıştı. Ameliyat masasından kalktı, arkadaşına, "Sağlığın bu alanı ile ilgilenmeye karar verdim," dedi, psikoloji bölümünü bitirdi, bir motosiklete atladı ve modern hipnozun babası olan Dr. Milton Erickson'un yanına ulaşmak için tüm ülkeyi baştan başa kat etti.

Milton Erickson çocuk felci yüzünden sırtının aynı bölgesinde yıllarca problem yaşamış biriydi. Brian'a psikoloji doktorası yapması ve bir spor merkezine yazılması koşuluyla onu son öğrenci olarak kabul edebileceğini söyledi. Erickson Brian'a psikoloji doktorası olmadan kimsenin onu dikkate almayacağını ve spor merkezine gidip karın kaslarını geliştirmezse sırtının iyileşme ihtimalinin olmadığını söyledi. Brian kendi kendine hipnoz alanında dev bir isim olmakla kalmadı, 45 kiloluk cılız bir çocuktan, Charles Atlas gibi bir vücutçuya dönüştü. Brian ve Milton sık sık birlikte hipnoz yoluyla acı kontrolü çalışmaları yapıyorlardı, bu yüzden Erickson hoca olmanın yanında, Brian'ın bir arkadaşı da oldu. Milton Erickson'ın Brian'a şunu söylemiş olduğunu çok net anımsıyorum: "Çektiğin acıyı yüzde 100 seviyesinden yüzde 10 seviyesine indirebiliriz, bu seviye de senin rehberin olur. Acı seviyen yüzde 25'e çıkacak olursa, hipnoz yoluyla başkalarına yardım etmeyi bırak ve kendine yardım etmen gerektiğini anımsa." Bu ölçüt geçen otuz beş yıla rağmen halen geçerli.

Benim Osho'nun yanında kalıp meditasyonun derinliklerine inmem ve Brian'ın kendini tamamen Dr. Milton Erickson adlı delinin ellerine teslim etmiş olması karşısında abla-anne-min ne durumda olduğunu tahmin edebilirsiniz; oğullarından biri Doğu'ya, diğeri Batı'ya gitmişti. O ana kadar Brian psikoloji doktorasını tamamlamıştı, ben de Osho için Kaliforniya'da Geetam aşramını kurmuştum. Geetam Amerika'daki ilk Osho aşramıdır. Kurucusu bendim ve Osho'nun Amerika macerasını 1975 yılında büyük bir heves ve çaba ile başlatmışım. Osho 1981'de Amerika'ya geldiğinde Geetam satılmıştı ve Ore-

gon'da yer alan Rajneeshpuram'a davet edildim. Geetam'ın adı şu sıralar Lady Lizard Ranch Resort ve 3 milyon dolar gibi etkileyici bir satış fiyatına sahip. Para nasıl da uçuyor. Ama Geetam'dan daha sonra söz edeceğim. Şimdi ise Brian'dan söz etme zamanı. Brian San Diego'da yaşıyordu ve Erickson'u görmeye giderken akşam yemeği için bana uğruyor, gece yarısından sonra tekrar motosikletine atlayıp yola çıkıyor, tüm geceyi yolda geçirdikten sonra Erickson'ın yaşadığı Arizona'ya, sabah kahvaltısına yetişiyordu. Brian sürekli olarak Dr. Erickson'ın o günü bile çıkaramayacak kadar kötü gözüktüğünü düşünüyordu. Erickson kahvaltıdan sonra bir saatlik bir kendi kendine hipnoz seansı için müsaade istiyordu, gününü geçirmesini sağlayan tek şey buydu, Brian'a da aynı şeyi yapmasını söylüyordu. Erickson'ın saat dokuzda gelip sekiz saat boyunca hastaları ile ilgilenmesini görmek Brian'ı çok şaşırtıyordu. Sekiz saat boyunca Erickson tamamen canlı ve verici bir insan oluyordu. Günün sonunda ise ölecek halde, yığılıp kalıyordu ve çalışma şekli tam olarak buydu. Brian'ın bana şöyle bir anısını anlattığını anımsıyorum, bir keresinde Milton ona, "Bugün üzerinde çalıştığımız manik depresif hakkında ne düşünüyorsun?" diye sormuş. Brian ise ne diyeceğini bilememiş çünkü kimden söz edildiğini anlayamamış. O zaman Milton sabah gördükleri ilk çiftten söz ettiğini, adamın manik, karısının ise depresif olduğunu söylemiş. Erickson ölene kadar Brian onun öğrencisi olarak kaldı.

Yıllar sonra, Osho ile birlikte Pune'dayken abla-annemin Lou Gehrig hastalığı olarak da bilinen ALS (Amyotrofik lateral skleroz) yüzünden ölmekte olduğunu öğrendim. Oldukça ani bir kararla eve gidip ona saygılarımı sunmak istediğim için ayrılmadan önce Osho ile darshan adı verilen görüşmeyi yapmaya girdim. Osho'ya sık sık annemle birlikte ilahiler söylediğimizi anlattım ve ona sessizliğin sesi olan OM'u tekrarlamanın uygun olup olmayacağını sordum; abla-annem nefes almakta zorlandığı için basit bir şey seçmek istiyordum. Osho O

sesini tekrarlamamın daha uygun olacağını söyledi, ölümün yaklaşmakta olduğu bu hassas dönemde hayat taklidi yapmanın daha iyi olacağını, sadece O sesini tekrarlamamın muazzam sonuçlar vereceğini ve daha dürüst bir davranış olacağını söyledi. Bu yüzden annemin yattığı hastane odasında onun yanında oturup O sesini tekrarlıyordum. Bana eşlik edebilecek durumda değildi ama birbirimizi hissedebildiğimiz konusunda herhangi bir şüphe yoktu. Bütün bunlar beni oldukça üzmüştü, hemşire annemi yıkamaya geldiğinde kendimi odanın hemen yanındaki banyoda tek başıma buldum. Tuvaletin üzerine oturarak O sesini çıkarmaya devam ettim ve hissetmekte olduğum acı ve üzüntü O sesini OM şarkısına dönüştürdü. Kendimi toparladım, annemin yanına geri döndüm ve sadece sessizlik içinde elini tutmaya devam ettim. Amerika’da ölmek çok zordur. Birbirimizi ilaçlar sayesinde hayatta tutmaya devam ediyoruz, meditasyondan daha çok ilaçlarla hayatta kalıyoruz. Tekrar Geetam’a dönmem gerekiyordu, büyük kardeşim Max beni havalimanına götürdü, oradan tek yön doksan dokuz dolarlık bir biletle Los Angeles’a uçacaktım. Kardeşim annemin sağlık sigortası olmasına rağmen ailenin tüm bireylerinin aylık 100 dolar katkı yapmasını önerdi. Kalbimin en derinliklerinde bir yerde bunun sadece *tek bir aya* mahsus olacağını bilmeme rağmen havalimanına vardığımızda elimi cebime attım ve son yüz dolarımı ona verdim. Uçak kalkana kadar yanımda kalmasını isteyip istemediğimi sordu, ben de onun için bir sakıncası yoksa tek başıma olmayı tercih edeceğimi söyledim. Arabası gözden kaybolur kaybolmaz elimi kaldırıp otostop çekmeye başladım, böylece Disney World’un doğum yeri olan Orlando’dan batıya, Disneyland’a doğru yöneldim. Ve gerçek adım Michael Mogul olmakla birlikte bu tür anlarda kendimi daha çok Mickey Mouse gibi hissediyordum; ölüm son derece gerçeküstü bir şey. Annemin ölümü bana tamamen gerçekdışı bir şey gibi gözükiyordu. Bir yerlerde kalacak param olmadığı için üç gün içinde beş bin kilometre civarında yol yaptım. An-

nem benim bir yüz dolar daha vermeme gerek kalmadan bedenini terk etti.

Gördüğünüz üzere her zaman küçük, yerel ben yerine büyük resme, varoluşun kendisine odaklıydım. Hayatla ilgili olarak bir şekilde gözle görülenden daha fazlasının olduğunu biliyordum. Kendi küçük gölünde mutlu olan babamdan farklı olarak ben her zaman yüzmek için daha büyük denizler olduğuna inanmıştım. Ve bunu sizinle paylaşıyorum ama bunun nedeni benim yaptığımı yapmak zorunda olduğunuz için, bir guru bulmak için aniden her şeyi bırakıp Hindistan'a gitmeniz gerektiği için değil, gerçi işin doğrusunu söylemek gerekirse siz onları bulmazsınız, onlar sizi bulur. Benim yaptığım buydu, benim ihtiyacım olan da buydu ama belki de sizin farklı bir şeye ihtiyacınız vardır? Belki ihtiyacınız olan şey küçük bir çocuk gibi yerlerde emeklemek ve her şeyi sanki yepyeni bir şeymiş gibi keşfetmektir. Belki de beş yıl dolu dolu terapi yapmak ya da Himalayalar'daki en yaşlı, en bilge kişiyi ziyaret edip ondan size evrenin sırlarını anlatmasını istemektir, bilmem? Neye ihtiyacınız olduğunu sadece siz bilirsiniz; neyin işinize yarayacağını sadece siz bilirsiniz.

Dediğim gibi, sizi okulunu terk etmiş, topluma ters düşen garip biri olmaya teşvik ediyor değilim. Sadece günlük hayatınızdan bir adım uzaklaşmanızı ve hayatı, gerçekten kim olduğunuzu sorgulamanızı söylüyorum. Bunun için Hindistan'da otuz yıl geçirmeniz gerekmiyor; bunu koltuğunuzda oturarak da yapabilirsiniz. Bunun için bir guruya ihtiyacınız yok, sadece açık bir zihin ve mizah duygusu olması yeterli. Hepimiz dışarı çıkıyor ve hepimiz eve geri geliyoruz, farklı trenlerde yolculuk ediyor olsak bile sonunda hepimiz aynı tren istasyonuna varacağız.

Bu dünyanın birçok yerinde yaşadım ve istisnasız her yerde doğalgazı açtırmanız gerekiyor. Bu yüzden Boston'da doğalgaz görevlisi geldiğinde, onunla bir fincan kahve içip sağdan soldan sohbet ederken ona, "Sen böyle bir hayat mı sü-

rüyorsun?” diye sorduğunuzda size, “Hayır, aslında akşamları Boston Üniversitesi’ne devam ediyorum, sanat tarihi üzerine doktora yapıyorum. Bir gün üniversite profesörü olacağım,” diye yanıt verir. Boston’da herkes, ne yapıyor olurlarsa olsun, bir doktora derecesi almanın peşindedir. Kaliforniya’ya, Los Angeles’a gidin, doğalgaz görevlisi geldiğinde ona bitki çayı ikram edip, “Nasılsın, neler yapıyorsun? Senin işin bu mu?” diye sorduğunuzda size, “Kesinlikle hayır, geceleri film senaryoları yazıyorum. Hollywood senaristlerinden biri olmak istiyorum ve bir gün film yönetmeni olmak istiyorum. Yönetmen olmanın en iyi yolu senaryo yazmaktan geçiyor,” diye yanıt verir. Ah, işte artık Los Angeles’taki herkesin oyuncu olacağını, senarist olacağını, eğer değilse de herkesin onlardan bunu düşünmelerini istediğini çünkü en azından bir karakter oyuncusu olacak kadar yetenekleri olduğunu biliyorsunuz.

Avrupa’da uzun yıllar çalıştım ve kız arkadaşlarım oldu, Avrupa’da birine benim arkadaşım olduğunuzu söylerseniz size garip garip bakacaktır çünkü orada birinin arkadaşı olmak çok uzun zaman alır. Farklı arkadaşlık türleri için farklı isimler kullanırlar ve ben onları birlikte bir kahve içtikten birkaç gün sonra ya da iyi bir sevişmenin hemen sonrasında arkadaş olarak adlandırdığımda bu her zaman büyük bir şaşkınlık yaratırdı. Kız bana bakıp, “Bence biraz fazla hızlı gidiyoruz. Tamam seviştik ama bu arkadaş olduğumuz anlamına gelmez,” derdi. Orada bu işler çok farklı. Ve Avrupalılar Amerika’ya gittiklerinde, yoğun bir trafikte karşıdan karşıya geçerken, ışık kırmızıya dönmek üzereyken ve hızla geçen bir araba yüzünden neredeyse ezilecekken hiç tanımadıkları birinin onlara dönüp, “Bugün nasılsınız?” diye sormasına bayılıyorum. Avrupalılar bu soruyu ilk duyduklarında neredeyse ölecek gibi oluyordular çünkü konuşmaya hazırlar, buna bir yanıt vermeye hazırlar. Nasılım? İşte böyleyim. Bunun ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikirleri yok. Bu soruyu bir Amerikalı olarak sorduğunuzda yanıt filan beklemezsiniz, bu sadece selam vermenin

bir başka yoludur. Yanıt vermeye ne gerek var? Ve Avrupalılar bu soruya alışana kadar mutlaka bir boşluk oluşur.

Yıllar sonra, en nihayet Boston'a döndüğümde üzerimde o sıralar tüm sannyasinlerin giymekte olduğu turuncu elbise, kasıklarım kadar uzanan bir sakalım vardı, tamamen delirmiş gibi gözüküyordum, gözlerimden ateşler saçıyordum ve âşık-tım, ama beş kuruşum yoktu ve Amerika'ya dönmem, belki biraz para kazanmam ve hayatta kalmaya çalışmam gerekiyordu. Ve hatırlayın, abla-annemin kapısını çaldığımda korkumdan altıma yapacak durumdaydım, gelip kapıyı açtı ve "Başına bunun geleceğini hep biliyordum," dedi. İnsanların Doğu'ya bunun çok yaratıcı bir davranış olduğuna inanarak geldiklerini, sonra bir ermiş aradıklarında ermişim onlara, "Aslında bu sana kalmış bir şey değildi, ben seni çağırıyordum, sen de benim çağırma yanıt verdin," dediğini biliyorum. Bundan çok hoşlanmıştım çünkü bir şekilde anne de her zaman bilir, "Ulu Tanrım, elde çok tuhaf bir çocuk var. Bana kim olduğu, nereden geldiği ve nereye gittiği dışında hiçbir şey sormuyor; maddi dünya ile hiçbir ilgisi yok. Başına nasıl bir iş açtım?" O yüzden bana, "Başına bunun geleceğini hep biliyordum," dediğinde bundan çok hoşlandım çünkü başıma gelecekleri bilen çok az insandan *biriydi*.

Aklımda tuhaf bir anı var. İki kız kardeşim birbiriyle konuşmuyordu, ben o sıralar 16 yaşındaydım. Ehliyetim vardı ama elbette arabam yoktu, bazen kız kardeşlerimin ikisi de bana arabalarını ödünç verirdi çünkü gençliklerinde onlar da yaramaz kızlardı ve arabayı kaçırmamanın nasıl bir eğlence olduğunu biliyorlardı. Ama ikisinin birden bana arabasını vermediği tek zaman, diğer kız kardeşimi ziyaret edeceğimi söylediğim zamanlardı. O zamanlar birbirlerini sevmiyorlardı. Bu yüzden bir kız kardeşimin evinden diğerine gitmek için otostop çekmem gerekiyordu. Ve en sevdiğim zamanlar Elinor adında bir kızın beni arabasına aldığı zamanlardı, Elinor benim ilk kız arkadaşım oldu. Şimdi elli yaşına gelmişim, iki kız kardeşimi

ziyaret ediyordum ve artık geçiniyor olmalarına karşın bana arabalarını ödünç verecek zamanları yoktu.

Elli yaşında, upuzun sakallı, saçları ağarmış, kırmızı elbiseler giyen biriyim, sadece otostop çekiyorum ve merhaba demek istedim. Herhangi bir acelem yok. Benim için bir şey fark etmez ve aniden aklıma bir düşünce geliyor. Umarım Elinor beni yoldan alır. Bu çok komik olmaz mı? Onu otuz yıldır görmedim, nerede yaşadığını bilmiyorum, nasıl gözüktüğü konusunda bir fikrim yok. Benden sonra çıktığı çocukla evlendiğini ve aslında beni onun için terk ettiğini biliyorum. Elli yaşında olmama rağmen onu hiç bağışlamadım ve bu çok kötü bir şey. Her neyse, aniden bir steysin araba beliriyor, arka koltukta iki çocuk var, araba U dönüşü yapıp önümde duruyor, Elinor! İkimiz de şoka girdik ve sonra gülmeye başladık, ilk karşılaşmamızda nasıl hissettiğimizi anımsadık. Arabanın içinde halen bir enerji söz konusuydu, tabii ki onunla ilgili bir şey yapmamız gerekmiyordu ama yine de her şey çok tatlıydı. İki genç insan birbirleriyle ilk defa karşılaştığında olan şey halen mevcuttu. Neyse sonuç olarak bu hayret verici bir durumdu. Bu arada ben hiçbir şekilde meditasyon yaptığım için psişik yeteneklerimi geliştirdiğimi iddia ediyor değilim, zaten sadece meditasyon yaptınız diye psişik özelliklere sahip olmazsınız.

Hayır, böyle bir iddiam yok. Bu sadece tesadüften ibaretti ve sadece anımsadığınız, bir gün bir kitap yazarsanız orada bahsetmek isteyeceğiniz türden bir andı. İster inanın ister inanmayın, beni arabasına aldı ve doğrudan ablamın evine götürdü, nereye gittiğimi tam olarak biliyordu. Çok eğlenceliydi, bol bol güldük, elbette boşanmıştı ve hayatında yeni biri vardı ama sonra ne olup bittiğini bilmiyorum çünkü görüşmeye devam etmedik. İşte öylesine bir andı, eminim hepinizin hayatında benzer anlar söz konusu olmuştur.

Annem erken yaşta öldü, babam erken yaşta öldü. Ablam annem Phyllis bile erken öldü. Ben 50 yaşındaydım, halen yaşıyordum ve “Aman Tanrım, hayatımı gözden geçirmem ge-

rek,” dedim. Osho ile karşılaştığımda meditasyon yolunun bana iyi gelen bir şey olacağına dair duyduğum hissi anımsıyorum çünkü aile işlerinde işe yaramaz biri olmaktan kurtulmanın başka bir yolu yoktu. Ama 50 yaşında, hayattayım ve buradayım. Ve *primal* dediğimiz şeyi yapmak zorundaydım: hayatımı bodrum katından başlayarak en tepeye kadar gözden geçirmek zorundaydım. Yani ben temel analizi yaparken o da benimle birlikte olanların hiçbiri hayatta değildi, annem yoktu, babam yoktu, abla-annem yoktu, yanına gitmiş olduğum guru bile bedenini terk etmişti. Üzerine çalışmam gereken çok fazla şey vardı ve iş sadece bununla da kalmıyordu. Bu çalışmayı yapan herkes onun ne kadar korkunç bir şey olduğunu bilir, ondan birkaç gün sonra terapi uzmanı bana şöyle demişti, “Her şeye en baştan başlamamız gerekiyor çünkü hayatın çok karmaşık bir durumda ve ben iki anneni ayırmaya ve bu iki kadınlı olan ilişkini birbirinden bağımsız bir şekilde görmeye ne kadar ihtiyacın olduğunu ancak anlayabiliyorum.”

Hiçbir zaman aklımdan çıkmayacak olan anlardan biri, sadece çocuk olup, çocuk oyunları oynadığımız bir gün. Terapist bana şöyle dedi, “Sanırım hiçbir zaman çocuk olmamışsın. Hayatındaki temel (*primal*) durumlardan biri, özellikle de ebeveynlerin olmadığı için, bebekken bile kendine bakmak zorunda olduğuna dair hatıraların. Bu yüzden oyun oynamamız ve oynarken ortaya çıkanlara bakmamız gerekiyor, belki bu şekilde duygularınla bağlantı kurabiliriz.” Çeşitli yün yumakları ile oynuyorduk. Büyük bir çember vardı ve gerçek annem çemberin diğer ucundaydı, sadece yerdeki bir yün yumağıydı, ben de sadece yerdeki bir yün yumağıydım. Büyük bir çemberden ibaret olan bu yaşam döngüsünde sadece iki yün yumağıydık. Abla annemin bu iki yün yumağını birbirinden ayıran büyükçe bir ip parçası olduğunu görebiliyorduk, bu ip evrenin bir ucundan ötekine uzanıyordu. Ve o benim abla-annemdi, ben de o ip parçasını aldım, küçük bir yumak haline getirdim ve çemberin dışına attım. Artık ortada sadece iki yün yumağı kalmıştı ve

hayatımda ilk defa annemi hissettim. Benim onunla ilgili anıları yok, eğer siz ve ben karşılaşıyorduk sahip olacağımız şekilde anılarım yok. Diğer bir ifadeyle ben hiçbir şey anımsamıyorum ama aniden ilk defa gerçek annemle bağlantı kurabildiğim bu fiziksel hisse sahip oldum, onu ilk defa hissettim. Buna ezoterik denilebilir mi? Bir evladın elli yaşına geldikten sonra annesini ilk defa hissetmesi inanılmaz bir şey olarak adlandırılabilir mi? Ve belki benim için üzüldüğünüzü biliyorum ama en sonunda onu hissedebilmiş olmak büyük bir mutluluktur. Bu mutlak mutluluk duygusuna hüznün de karışmıştı ama ben onu çoktan aşmıştım, onu yaşayabileceğimi hiç zannetmiyordum ve bu yüzden annemi hissetmiş olmak, onu sevmek, onunla oynamak ve o aileyi terk ederken hissettiği acıyı duymak çok büyük bir mutluluk kaynağıydı. Muhtemelen onun ölümlerine babama karşı duyduğu sevgiyi, benden çok onunla iletişim kurma isteğini hissediyordum. Bunlar tabii benim yorumlarım ama en sonunda birlik duygusunu hissetmenin verdiği bir duygu söz konusuydu. “Zavallı Krishna Prem, zavallı küçük Mikey, bu onun için ne kadar zor bir an olmalı,” diye düşünüyor olabilirsiniz. Ama zor bir an değildi çünkü benim dışındaki kişilerle vedalaşmaya ihtiyacı olduğunu gerçekten de hissediyordum. 25 yıldır babamla birlikteydi, altı çocukları olmuştu ve şimdi de gidiyordu. Gidiyordu ve beni de ablama vermişti. Hissettiklerim buydu ve bırakın duyguları, spiritüellik anlamında da tamamen yanılıyor olabilirim ama beni ablama vermişti, benim o ilişkinin ortasında olmamı istememişti. Benim abla annemi hiçbir zaman annem olarak hissetmeyeceğimi bilmiyor olduğunu düşünüyorum. Bunu bir tatlı olarak düşünebilirim. O sevgiye her zaman tatlı adını veriyorum çünkü size ana yemeği ancak anneniz verebilir.

Şu anda, “Aman Tanrım, hiç annesi olmamış bir adamın yazdığı bir meditasyon kitabını okuyorum,” diyerek bu kitabı kapatıp bir köşeye koyabilirsiniz ama biliyor musunuz, aslında sizin de hiç anneniz olmadı. Anneniz olduğunu sanıyorsunuz

ve o kadına kendinizi bağılı hissediyorsunuz ama tekrar söylüyorum, aslında siz yoksunuz, dolayısıyla anne de yok. Şükran var, bedenler var, hayat var ama siz diye bir şey yok. Buna inanmayacağınızı ve söylediğim şeyin doğru mu yoksa tamamen yalandan ibaret mi olduğunu anlamak için meditasyon yapacağınızı biliyorum. Ama demeye çalıştığım şey, siz sadece bir tanık olarak varsınız, sadece tanrı olarak varsınız. Ama bunu bedeniniz aracılığıyla görüyor ve hissediyorsunuz.

Bu yüzden bu bedenle özdeşleşmek ve ona “o” demek ve onu korumak, ona bakmak, hayat size iyi davranmadığında sınırlanmak, hayat size iyi davrandığında ise mutlu olmak çok basit. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Fakir ve hasta olmak yerine zengin ve sağlıklı olmayı tercih ederim ama size gerçeği söylediğimi görebilirsiniz, tanığı anımsamanız gerektiğini görebilirsiniz. Daima orada olduğunuzu, şu anda burada olmanızın bir erkek olmakla, bir kadın olmakla, bir Amerikalı ya da her nereleyerseniz oralı olmakla ilgili olduğunu görmeniz gerekiyor. Bunlar sadece inanmaya çok istekli olduğunuz için siz haline gelen etiketler. Bir ağaç olduğunuzu ama kendinizi bir orman gibi hissettiğinizi göremiyorsunuz. Gerçekten kim olduğunuza geri dönmeniz gerekiyor. Ben bu temel çalışmayı yaptığımda benim için, “Aman Tanrım, yere kapanmış ağlıyor,” diye düşünebilirdiniz ama aslında ben olan biteni kutluyordum. Annemle yeniden bağlantı kurmuş olmak çok güzeldi. “Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim,” demek çok güzeldi. Hayatımda iyi olmayan her şeyin bana hayatımda iyi olan her şeyi getirdiğini söylemek çok güzeldi.

Ve ermişe, meditasyona aşık olduğunuzda da yine bu kozmik şakayı duyarsınız. Bana sadece güldü ve “Çok aptalsın, özünde her şey sadece bir şakadan ibaret, artık uyan,” dedi. Ermişe aşık olan Krishna Prem’in New Jersey’de yaşayan, gündelik işlerle uğraşan üç çocuklu bir ev hanımına göre daha fazla uyanacağına ilişkin hiçbir garanti yok. Bu herkesin başına her yerde, her zaman gelebilir.

Diyelim ki benim işim sadece Hindistan'a gitmekti ve farz edelim ben orada bir bankadan içeri girdim ve o bankanın yöneticisi ile karşılaştım ve ona parayla ilgili bir soru sordum. O da bana, "Otuz yıllık deneyimim var, doğru şekilde yatırım yapmanıza yardımcı olabilirim," diye yanıt verdi. Elbette size bazı iniş ve çıkışlar yaşadığını, bazen doğru, bazen yanlış kararlar verdiğini söylemeyecektir. Buna sadece deneyim adını verecektir. Benim de bazı iniş çıkışlarım oldu ama bütün bunlardan bu iniş ve çıkışların nasıl yönetilmesi gerektiğini öğrendim. Aslında yukarıda ya da aşağıda olmadığımı, sadece iniş ve çıkışlara tanıklık ettiğimi öğrendim. Ve dalga diye bir şey olmadığını, sadece okyanusun el sallamakta olduğunu yapabileceğim en iyi şekilde anlatmak istiyorum. Krishna Prem diye bir şey yok, sadece Krishna Prem şeklinde gözükmekte olan varoluş mevcut. Bunlar oldukça ağır, kafa yoran, göbek yoran konular. Özetle hepimizin kendimize güvenmesi gerekiyor. Hepimizin şimdi ve burada olmamız gerekiyor.

Annenizin olmaması farklı şekilde koşullanmanıza neden olur. Örneğin beni ablalarımın biri ve babam büyüttü, çocukken onların kavga ettiğini ve sonra ayrı odalara gittiğini gördüm. Benim dünyamda kavgalar seksle çözülmezdi. Bazı arkadaşlarım en iyi seksin kavgadan sonra yapılan seks olduğunu söylüyorlar. Bilmiyorum. Benim için böyle değil.

Herkesin seks konusunda bir formülü var. Seks, sekstir. Burada kendimi gerçekten şanslı hissediyorum. Bu yaşamda seks benim ödülüm...geriye gerçekleşmemiş hiçbir fantezinin kalmadığı noktaya kadar. Ve bu bir erkek açısından gerçekten çok büyük bir şey. Yani aslında ben hak ettiğimden de fazlasını kazanmış durumdayım.

Kadınlara âşık bir ermişe âşık oldum. Osho olmasaydı bu kadar sevgiliye sahip olmazdım. Bunun bir lütuf olduğunu biliyorum. Ona gelen bütün o güzel kadınlar...onları çeken ben değildim, Osho'ydu. Tüm hayatım boyunca asla aynaya bakıp, "O kadının bana ihtiyacı var," demedim. Osho ile tanıştığımda

bana kız kardeşlerim gibi gelen beş bin buda ile de tanıştım.

Benimle ilgili aldatıcı konulardan biri bir *erkek* gibi gözüküyor olmam ama bundan çok da emin değilim. Çok fazla dişi enerji ile dolu bir ailenin mensubu olduğum için bazen bir kadın gibi davranıyorum. Örneğin, işler kötüye gittiğinde alışverişe çıkıyorum! Ama seviştiği üç seferde de rakip kardeşler yaratma yeteneği olan babamın yaptığı “hatanın” aynısını yapmamaya uzun bir süre önce karar verdim. Bu yüzden tüplerimi bağlattım ve sannyas kız kardeşlerimin hepsi ile birlikte oldum.

Ve Osho sayesinde hayatımda kadınlarla ilgili yaşadığım bolluk ve kadınları arkadaş olarak kabul etmem ile birlikte, seks açısından kötü olmanın kabul edilebilir olduğu bir psikolojik seviyeye eriştim. Keşke seksin beni bıraktığını söyleyebilsem. Gerçek hiç de böyle değil. Ve bu ifadeyi dengelemek için, seksin patronum da olmadığını söylemem gerekiyor.

Erkeklerin her üç dakikada bir, kadınların ise her altı dakikada bir seksi düşündüklerini hepimiz duyduk. Artık Krishna için bu süre dört dakikaya çıkmış durumda! Gençken kız arkadaşlarımdan biri kapımı çaldığında bile sertleşirdim. Artık o gittikten sonra sertleşiyorum. Bu iki deneyim arasında bir denge anı var. Bunu da bir fincan çay ve bir kucaklaşma ile kutluyorum.

Orta yaşı geçmiş her erkeğin kendine, “O dürtüyü kaybettim mi?” diye sorduğunu tahmin ediyorum. Benim yanıtlım evet. Cinsel dürtülerim artık ilkel bir çılgılık değil. Artık seks bir teşekkür biçimi olduğu kadar gerginliği de azaltan bir şey.

İlişkilerin etrafındaki korkuyu yani kadınların erkeklerden bir ana yemek istiyor olduğunu anlamak tüm hayatımı aldı. Onlar ciddiye alınmak istiyor. Biftek ve patates istiyor ve ben sadece bir arkadaş olabildim, onlara sadece tiramisü sunabildim. Artık bunu anlıyorum.

Şimdi bir ilişkim var. Adı Jwala, ateş anlamına geliyor. Beni yakan bir ilişki bu. Beni korkutuyor. Sevgilim dört erkek

kardeşle, babasız büyümüş. Ve bu nokta da bizim doğrudan birbirine ihtiyacı olan iki çocuğa dönüştüğümüz yer. Seks ve cinsellik arasındaki fark bana göre ilişkinin beni bilinmezliğe sokuyor olması. Şu anda orada devam etmemi sağlayan şey sevgi. Yoksa çoktan kaçardım.

Ve şimdi size *Viha Connection Magazine* için yazdığım küçük bir öyküyü sunuyorum. Öykünün adı, “Bayan Al”, yazarı ise Bay Doğru olarak da bilinen Krishna Prem.

Yalnız kalmak için doğmadım. Benim dünya gezegenindeki amacım, aileme göre (annem kastediliyor) ruh eşimle karşılaşmak, (elbette Yahudi olması şartıyla) onunla evlenmek ve aile adımı devam ettirmek için çocuk sahibi olmaktı; bütün bunları doğal olarak sağlık, zenginlik ve mutluluk takip ediyordu. Bu senaryonun nasıl trajik bir sona sahip olduğunu açıklamak için birden fazla ömür harcayabilirim ama eminim sizler boşlukları kendi deneyiminizle doldurabilecek durumda-sınız. İster Bayan Al olun, ister Bay Doğru, sevgi trajik sonlarla dolu bir maceradır.

Bir an için derinlere gitmeme izin verin. Başka birini arayan sevgi başarısız olmaya mahkumdur. Kendi benliğini bulan sevginin kaderi şimdi ve buradadır, gelecekte değildir. Burada'nın Osho'nun çok sevdiği, benim de çalarak kullandığım sözü şöyle der: Kendini sev ve izle.

Osho ile karşılaşmam benim için bir uyandırma servisiydi. Bana tamamen kesin sözlerle yalnızlığımdan vazgeçmemi ve bir başıma yaşamamı söyledi. İç sesim, “Aman Tanrım!” diye haykırdı. 1975 yılında Osho ile yaptığım bu görüşmeden tamamen kendimi kaybetmiş olarak çıktım. Odadan sendeleyerek ayrılırken Osho'nun harika kadınlarla dolu bahçesine düştüm. Kafam tekrar karıştı. Ulu Tanrım, o günlerde her erkeğe üç kadın düşüyordu. Bir başmalık anında ikinci plana düştü. Annemin evlilik fikrinden vazgeçebilmişim ama erkekliğim en üst seviyede uyarılmış durumdaydı, yalnızlığım şehvetle o kadar örtülmüştü ki Osho'nun demek istediği şeyi anlayamadı-

ğımı fark edecek durumda değildim.

Bunu izleyen deneme yanılma yıllarımda bir başmalığın benim kim olduğum anlamına geldiğini, yalnızlığın ise sadece odaksız bir şekilde tek başına olmak olduğunu anladım. Bu yüzden buradan buraya yaptığım yolculuk sırasında sevdiğim ve kaybettiğim tüm kadınlardan özür dilememe izin verin. Hepsi bu.

Bunu şu şekilde açıklamaya çalışayım; hanımlar, işaret parmaklarınızı havaya kaldırın. Beyler, siz de orta parmaklarınızı havaya kaldırın. Şimdi hanımlar, bu dünyadaki tüm orta parmaklara söylemek istediğiniz bir şey var mı? Örneğin, “Git kendini becer!” diyebilirsiniz. Ben, bir orta parmak olarak söylemek istediğiniz her şeyi kaldırabilirim çünkü her şey olup bittikten sonra, nihayetinde hepimiz aynı elin parmaklarıyız. Ve aynı elin parmakları olduğumuz için de ayrılık diye bir şey yok. Biz iki parmak olarak gözükken tek bir eliz.

Benim gibi bir adam nasıl duvara çarpar? Aşram’daki, topluluktaki ve en son olarak da Meditasyon Merkezi’ndeki kadınlarla yıllarca çıktıktan ve Bayan Doğru’yu bir türlü bulamadıktan sonra, en sonunda kendimin Bay Yanlış olabileceği fikri kafama dank etti. Bu yüzden yeni birileriyle çıkmak için Kapuçino Bar’a koşacağıma, kendimi Kundalini Meditasyonu’nda tek başına dans ederken buldum. Bu dünyadaki bütün Bayan Al’ları suçlamaya devam edebilirdim ama kendi hareketimi temizlemediğim sürece sevgi sadece olanaksız bir düştten ibaret olacaktı.

Gerçek Bayan Al, arkadaşım Jwala’ydı. Birbirimize âşık olduk ve ben kesinlikle hiç değişmedim. Bu onun için yeterli değildi. Gerçekten aşkımıza bir şans vermek istiyorsak ya lobotomi yaptırمام ya da Primal Terapi, ardından Karşılıklı Bağımlılık ve sonrasında Sevgi Yolu terapilerine devam etmem gerektiği konusunda ısrarcıydı. Yoksa beni terk edecekti. İlişkimizi anında bitirdim. Bir ay sonra aklım başıma geldi, bana geri dönmesi için ona yalvardım ve aksini düşünüyorum olmama

rağmen hızlandırılmış bir terapi yolculuğuna çıkmaya razı oldum. Terapi sırasında KP adlı karakterle, onun çalkantılı ruh halleriyle tanıştım ve hayatını, aşk ilişkilerini yakından incelemek durumunda kaldım. Ve sonrasında tüm bu kasırgaların etrafında geliştiğini, gerçek benin merkezde yer aldığını anladım.

Jwala nasıl bir Bayan Al oldu, anlatamam! On beş yıldır beraberiz. Halen evlenmedik, halen çocuk sahibi olmadan sevişiyoruz, halen birlikte büyüyoruz. Sadece birlikteyiz. Benim için, sevdiğim kişiyle bu şekilde bir olma duygusu ilk defa yalnızlık yerine bir başınalığı tecrübe etmemi sağladı.

Bana göre Osho'nun söylediği şey doğrudu ama gerçek "Ben kimim?" olmadığı sürece kimin umurunda? Bu yüzden ister bağırın, ister kendinizi sevgiye boğun, yeter ki bir başınalığınız sevgiyi doğursun. Şimdilik kasırğa olmadan bir merkez olmak nasıl bir şey bilmiyorum ama özümün en derinlerinden söyleyebilirim ki Bayan Al hiç bu kadar iyi gelmemiştir. Bu yüzden Bayan Al'a, seni 'ben' ve 'sen' yok olup ortada sadece sevgi kalıncaya kadar seviyor olduğumu söylememe izin verin.

Artık seksi biri olmaktansa süper bilinçli biri olmak bana daha kolay geliyor. Aslında şimdi bütün bunları söylerken kendimi izliyorum ve kendimi bugüne kadar birlikte olduğum tüm kadınlara şunu söylerken duyuyorum: Teşekkür ederim. Ve bana hayır diyen tüm kadınlar: Bir sonraki hayatımda sarışın bir Gina Lollobrigida (Osho'nun favorisi) olacağım ve sizin için müsait olmayacağım! Osho'nun halen Pune'da, merkezde yaşayan bir arkadaşı olarak, *süper bilinçli* ifadesini ermişle kendimi yarıştıyorum olduğum hissine kapılmadan kullanmam mümkün değil. Ama eğer süper bilinç ermişin ve onun kadın müritlerinin size dokunmuş olduğunun farkında olmak demekse o zaman bu kelimeler beni gerçekten de ifade ediyor ve bunun için minnet duyuyorum.

Ve ayrıca kendimi epey olgun hissediyorum, bu ifade tüm hayatım boyunca prematüre olmamdan kaynaklanıyor olsa bi-

le. Ama artık olgun olmak ya da olmamak beni ilgilendirmiyor. Artık hayatımda her zaman kendi devrilme noktamı arıyorum, bunların ikisi de olmadığı noktayı arıyorum. Bu benim bir başınlık adını verdiğim şey. İronik bir şekilde, seks benim için aydınlanmaya değil bir başınlığa açılan kapı oldu. Artık biyolojik bir olay değil, benim için sadece bir başınlığa giden yol. Seks tek başına olmamı sağladı.

Şimdi arkadaşlarıma seksten bahsederken konuşma ilişki kurmanın zirveleri ve vadileri yanında, göğüs ve kalçalar ile ilgili ezoterik meseleler ile de ilgili oluyor. Sevdiğim kişi benim kendimi de sevmeme yardımcı oldu. Ve ben erkek olmayı bir futbol sahasında öğrenmediğimi söylemekten halen gurur duyuyorum; size gol atmak yerine dokunmayı tercih ederim.

Osho'nun *The Goose is Out!* adlı kitabının yeniden basımına yazdığım önsözde, bu ünlü Zen metaforu ile ilgili gidererek artan anlayışından söz etmiştim.

Gençliğimde, daha hiç öpüşmemişken, Amerika'nın en sevilen eğlencesi olan beyzbola âşıktım. Artık karanlık çöktüğü için maç sona erdiğinde skor 8-8 berabere şeklindeydi ve ben birden ev cephesinde büyük bir problemle karşı karşıya olduğumu fark ettim.

Eve vardığımda akşam yemeği çoktan bitmişti. Büyük ablam Margie beni kapıda karşıladı ve "Anne seni hemen odasına bekliyor," dedi, yanından geçmeye çalışırken de kulağıma, "Başına gelecekler pişmiş tavuğun başına gelmez," diye fısıldadı.

Daha önce bu ifadeyi hiç duymamış olsam da ne demek istediğini gayet iyi anlamıştım. Ablalar kötü kalpli Zen ermişleridir. Yıllar sonra, Boston Red Sox takımında beyzbol oynama hayallerim suya düşeli çok olmuşken, âşık olduğum başka bir başka Zen ermişi, Osho bana şu sözü söylemişti: "Kaz dışarıda!"

Bir Zen öyküsüne göre bir kazı daha çok küçükken bir şeye sokmuşlar. Şişenin içinde büyümüş ve artık şişeden dışa-

rı çıkarılmayacak hale gelmiş. Yıllardır Zen rahiplerini çalgına çeviren koan şudur: Kazı öldürmeden ya da şişeyi kırmadan dışarı çıkarmanın yolu nedir?

Şimdi siz muhtemelen bir Zen rahibi olmadığınıza göre “Kim o aptal kazı şişeden çıkarmak istiyor ki?” diye sorabilirsiniz ya da “Şişenin canı cehenneme, kazı buzluğa atalım, Şükran Günü’nde yeriz,” diyor olabilirsiniz.

Peki, sizin ne demeye çalıştığınızı anlıyorum ama bu çok derin sorunun ifade ettiği şeyleri tam olarak anlamıyor olabileceğinizi söylememe izin verin.

Kaz sizin bilincinizi, özgür ruhunuzu, nihai gerçekliğini sembolize eder; şişe ise zihninizdir. Başka bir ifadeyle bu koan bilincinizin zihninizin ussal yapıları içinde sıkışmış olduğunu ve eğer saf bilincin, saf meditasyonun, saf serbestliğin nihai özgürlüğünü yaşamak istiyorsanız, akşam yemeğinde kaz kızartması servis etmek yerine daha iyi bir yanıt bulmanız gerektiğini söylemektedir.

Örneğin, çok ünlü bir Zen ermişi olan Nansen’in bu soruyu nasıl ele aldığına bakalım. Hikâye şu şekilde:

Polis memuru Riko, Nansen’den kendisine bu çok eski problemi açıklamasını istemiş.

“Eğer bir insan bir kaz civcivini şişeye koyup onu büyüyene kadar beslerse, onu öldürmeden ya da şişeyi kırmadan nasıl dışarı çıkarabilir?” diye sormuş.

Nansen ellerini çırpılmış ve “Riko!” diye bağırmış.

Polis, şaşırarak, “Efendim,” diye yanıt vermiş.

Nansen, “Bak işte,” demiş, “Kaz dışarı çıktı.”

Osho’dan bu hikâyeyi ilk duyduğumda durumu kavradım; hazır Zen durumu söz konusuydu.

Ablam haksızdı. Pişecek filan değildim, sadece kaz artık ortaya çıkmıştı! Bu büyük ruhsal fark edişin ardından çok uzun bir süre aydınlanmış olduğumu düşündüm. Aslında dışarı çıkmanın Osho olduğunu, Krishna Prem’in (yani benim, Margie’nin

kardeşinin) ise düğmelerine basıldığı ya da hanımlarla başarısız olduğu anda şeye geri döndüğünü anlamam biraz zaman aldı. Osho dışarıda. Ben çoğu zaman içerideyim. Ama bundan dolayı kendimi kötü hissetmiyorum. Ermişimle bir aşk yaşıyorum. Ve Osho'ya bakıp onun özgürlüğünü gördüğümde kendi özgür olma potansiyelimi fark ediyorum; bazen onun tadına da bakıyorum.

Amerika yolculuklarımdan birinde ablam Margie ve ben büyüdüğümüz eve gittik. İkimiz de artık "büyük çocuklardık", babam bedenini terk edeli çok olmuştu. Kapıdan girerken Margie'ye döndüm ve "Annem hayatta olsaydı benim Hindistan'da meditasyon yapıyor olmamla ilgili ne düşünürdü?" diye sordum. Margie, "Başına gelecekler pişmiş tavuğun başına gelmezdi," dedi. Bu defa doğru yanıt biliyordum. Ellerimi çırttım ve "Kaz dışarı çıktı!" diye bağırdım. Ablam artık kelleşmeye başlamış başımı öptü ve "Sen çılgınsın. Hindistan'a geri dön," dedi.

Kısa bir süre sonra Margie de kanser yüzünden bedenini terk etti. Bana söylediği son sözler, büyük abla olmaktan asla vazgeçmeyen birinin sözleriydi: "Artık büyü." Komik olan şey, Osho'nun da son sözlerinin, "Aydınlanmış olman benim sorumluluğum değil. Senin kendi sorumluluğun," demiş olmasıdır. Bu da ablaların ve Zen ermişlerinin asla vazgeçmediğini gösterir, neyse ki bu böyledir.

SORU: OSHO, KAZIN ÇOKTAN DIŞARI ÇIKTIĞINI SÖYLÜYORSUN. NEDEN BU ANLAŞILMASI OLANAKSIZ BİR İFADE GİBİ GÖZÜKÜYOR?

"Çünkü kaz çoktan çıkmış durumda! Sadece bunu gör, üzerine düşünme. Bir anlık bir düşünce bile seni çok uzaklaştırır. Onun üzerine kafa yorma, sadece gör. Mesele bir şeyler üzerine döne döne düşünüp durmak değil, büyük bir entelektüellik, felsefi kavrayış, mantıksal etkinlik meselesi değil. Eğitilmiş zihne ilişkin bir konu değil; masum bir kalbin meselesi.

Bunu sadece gör! Gözyaşlarının hepsini sil, gözlerinde birikmiş olan tozların hepsini sil ve sadece varoluşa bak. Ağaçtan düşen bir yaprak senin aydınlanman olabilir.”

Osho

Büyürken spor yapmayı bıraktığımı fark ettim, bunun nedeni basitçe nasıl “oynanacağını” unutmuş olmamdı. Erkek kardeşim Brian bir gün bana çocukken parolamız olan bir sözü anımsattı: En çok eğlenen kardeş kazanır. Bu şekilde herkesin kazanma ihtimali oldukça yüksektir. O sıralarda, ben kırk yaşlarımdayken Osho Meditasyon Merkezi’nde Zennis adını verdiğimiz, içsel bir tenis oyununu oynamaya başlamıştım. Ama terslikler her zaman olur, bir gün bir arkadaşım, “Raketi tuttuğum kolumun dirseği çok ağrıyor. Bir doktora görünsem iyi olacak,” dedim. Bana, “Boş ver, doktora gitme. Eczanede bir bilgisayar var, doktora göre çok daha hızlı teşhis koyuyor ve daha ucuz. Sadece idrar örneği veriyorsun, bilgisayar teşhis koyuyor ve ne yapman gerektiğini söylüyor. Sadece on dolar tutuyor,” diye yanıt verdi.

Kaybedecek bir şeyim olmadığını düşünerek idrarımı bir kavanoza doldurdum ve eczaneye gittim. Bilgisayarı bulup on dolar para yatırdım. Bilgisayardan çeşitli sesler gelmeye, ışıklar yanıp sönmeye başladı. Kısa bir duraklamanın ardından bilgisayardan küçük bir kâğıt çıktı, üzerinde, “Tenis dirseği rahatsızlığınız var. Kolunuzu ılık suda bekletin ve ağır işlerden kaçın. İki hafta içinde iyileşeceksiniz,” diye yazıyordu. O akşam bu yeni teknolojinin ne kadar harika bir şey olduğunu ve tıp bilimini nasıl sonsuza kadar değiştireceğini düşünürken, bilgisayarın kandırılıp kandırılmayacağını düşünmeye başladım. Musluk suyunu, köpeğimin dışkı örneğini, karımın ve kızımın idrar örneklerini birbirine karıştırdım, üzerine de masturbasyon yaptım. Eczaneye gidip örneği bilgisayara verdim ve on dolar para yatırdım. Makine yine çeşitli sesler çıkardı, ışıklar yanıp söndü ve aşağıdaki analizi verdi:

“Musluk suyunuz çok sert. Suyu yumuşatmak için bir alet satın alın.”

“Köpeğinizde mantar hastalığı var. Mantar önleyici bir şampuanla yıkayın.”

“Kızınız uyuşturucu kullanıyor. Onu bir rehabilitasyon merkezine yatırın.”

“Karınız ikizlere hamile ve çocuklar sizden değil. Bir avukata başvurun.”

“Ve eğer mastürbasyon yapmayı bırakmazsanız dirseğiniz hiçbir zaman iyileşmeyecek.”

“Ego sadece kendinizi ve her şeyi ciddiye aldığınızda var olabilir. Hiçbir şey egoya eğlence ve kahkahadan daha fazla zarar veremez. Yaşamı bir eğlence olarak gördüğünüzde ego ölmek zorundadır, artık var olamaz. Ego hastalıktır; var olması için bir üzüntü atmosferine ihtiyaç duyar. Ciddiyet içinizde üzüntü yaratan bir şeydir. Üzüntü egonun büyümesi için gereken topraktır.”

Atisha Kalp Meditasyonu, Osho

Şu sıralar küçük gezegenimizde “İçsel Sevgiliniz Üzerine Meditasyon” adını verdiğim oyun atölyelerini yöneterek dolaşıyorum.

Seninle şahsen görüştüğümde ifade ettiğim şey, senin sadece bu evrenin bir çocuğu olmakla kalmadığın, aynı zamanda evrenin de senin içinde bir çocuk olarak ortaya çıktığı. Diğer bir ifadeyle, sen evrensin! Nasıl bedeninin ve zihninin ve kalbin senin içinde ortaya çıkıyorsa tüm evren de aynı şekilde orada. Artık günlük yaşamına tepki vermek yerine yanıt vermeye her zamankinden daha çok ihtiyacın var.

Bütünle bir olduğuna dair bu büyük sorumluluk, yaşamı ciddiye alacak olursan gerçekten depresif bir hal alabilir. İşte meditasyonun imdada yetiştiği yer burasıdır çünkü meditasyon yapan biri olarak kendi gerçek benliğininle yakınlık ve bilmeme temeline dayalı bir ilişkiye girersin...

Hayatımızın bizi zorlayan zamanlarında her şeyi hafife alan bir bakış açısını ortaya koyduğumun farkındayım. Kendime sık sık, acaba küçük gezegenimiz gerçekten şiddetin en yüksek doruğunda mı yoksa sadece ben insanın bir başkasına yaptığı insanlık dışı muamelelerin daha farkında bir hale mi geldim diye soruyorum. Dibe çöktüğüm dönemlerde farkındalık kılıcım adını verdiğim bu basit meditasyona sarılıyorum. Atisha'ya kederlerimle ilgili yaşattığı mucizeler için teşekkür ederim, bilmeyenler için, Atisha bin yıl önce aramızda dolaşan bir Budist rahipti.

Osho Atisha'yı fark etmemi bu şekilde sağladı; "Sana şunu söyleyeyim, Atisha'nın söylediği son sutra şu şekildedir, nefes aldığında bunun senin meditasyonun olmasını sağla, dünyadaki tüm varlıkların çektiği tüm acılar içeri giren nefesle birlikte kalbine ulaşsın. Tüm bu acıları, elem ve kederi kalbinde özümsemişinde bir mucize gerçekleşir."

Hayatının geri kalanı boyunca seni bu simya içeren meditasyonu yapmaya davet ediyorum.

İkinci Bölüm

Cesaret: Tehlikeli Yaşamının Coşkusu

“Bir başına olmak bütünlük anlamına gelir. Sen bütünsün; seni tamamlamak için bir başkasına ihtiyaç yok. Bu yüzden en içerde yer alan, her zaman bir başına olduğun, ezelden beri bir başına olduğun merkezi bulmaya çalış. Yaşamda, ölümden, nerede olursan ol bir başnasın. Ama bu çok dolu bir şey! Boş değil; hayatın özüyle, var oluşun tüm güzellikleri ve lütuflarıyla öyle dolu ki bir kere onun tadına vardığında kalbindeki acılar ortadan kaybolur. Onun yerini muazzam bir hoşluk, huzur, neşe ve mutluluğun yepyeni ritmi alır.”

Mistiğin Yolu, Osho

Ermış bana bir keresinde şunu söylemişti ve ben bu lafı çok sevmiştim, “Başımın omuzlarımın üzerinde olması harika bir fikir. Başımın senin omuzlarının üzerinde olması ise çok kötü bir fikir.” Diğer bir ifadeyle, söylediğim her şey benim için geçerli ve onları benim yaşamam gerekiyor, otomatik olarak sana uygulanabilir değil. Bunu seninle paylaşmamın nedeni buralara daha önce birkaç kere gelmiş ve hayatla ilgili bazı yararlı öngörülere sahip olmuş olmam, bunlar sana da yardımcı olabilir ve zaman kazanmanı sağlayabilir! Ama benim söylediklerim içinden hangilerini alır kullanırsın, hangilerini fırlatıp atarsın, bu sana kalmış bir şey. Hadi, benim ayakkabılarımı giy ve onlarla yürüyüşe çık! Senin ayaklarına uygun olmasalar bile, ayaklarını acıtacak olsalar bile bunu yap. Bu fikirlerle oyna ve hangilerinin işe yarayacağını, hangilerinin yaramayacağını gör. Altmış altı yaşında, hayatının otuz yılını Hindistan’da geçirmiş bir adamın söyleyeceği işe yarar bir şeyler mutlaka vardır.

Ama sizin için neyin iyi olduğuna ancak siz karar verebilirsiniz. Size ne yapılması gerektiğini benim ya da bir başkasının söylemesine izin vermeyin. Hayatınıza kendiniz karşılık verin ve ne kadar çılgınca bir şey gibi gözüktürse gözüksün, size çekici gelen ne varsa onun peşinden gidin. “Kendin için bir ışık ol” sanırım Buda’ya ait bir sözdü ama “Kendin için bir şaka ol” sözünü Osho’nun söylemiş olduğunu biliyorum. Yalnız kendi ışığınızı takip etmekten ve sorumluluk almaktan geçiyor.

Bu bana çok güzel bir Sufi hikâyesini anımsattı. Tanrı’ya dua ederken devesi kaçan bir adamla ilgili bir hikâye. Deve kaçınca adam Tanrı’ya, “Bak, ben sana dua ederken devem elim-

den kaçtı,” diye şikâyet etmiş, Tanrı da bunun karşılığında, “O zaman önce deveni bağla, sonra dua et,” diye yanıt vermiş. Başka bir deyişle, hareketlerin ve seçimlerin yüzünden beni suçlama; kendi hayatının sorumluluğunu al. Ben senin hayatını senin için yaşayamam, sen de benim hayatımı benim için yaşayamazsın. Hepimizin kendi develerini bağlaması gerekiyor!

Benden bu kadar, peki ya siz? Sizin hikâyeniz ne? Hadi, herkesin bir hikâyesi vardır. Muhtemelen benimkine benziyordur; bin dokuz yüzü yıllarda doğmuş, Massachusetts’te büyümüş, Gremlin Lisesi’ne gitmiş, beyzbol seven, matematikten nefret eden, sevişen, işe giren, evlenen... Bu ve benzeri bir şeyler. Tabii bu sadece temel yapı. Bunlara kendinize ait iyi ya da kötü şans hikâyelerini, dramlarınızı, yaşadığımız şaşkırtıcı ve tutkulu tesadüfleri eklediğinizde kendi benzersiz ve muhteşem öykünüze sahip olursunuz.

Ve benim gibi siz de öykünüzü muhtemelen milyonlarca kere anlatmışsınızdır, kurbanlar da genellikle partilerde tanıştığınız masum insanlar olur. Ve yine benim gibi, siz de öykünüzü bazı ayrıntılar ekleyerek ya da çıkararak renklendirmiş, biraz daha heyecan verici ve eğlenceli bir hale getirmişsinizdir. Merak etmeyin, bunu hepimiz yaparız!

Ve ben kendi öykümü başkalarının öyküleri ile karşılaştırır, “Zavallı Michael!” diye düşünürdüm, ta ki diğer insanların hepsinin aynı sıcak, güzel öyküye sahip olmadığını fark edene kadar. Tabii ki hepimiz hayata farklı başlangıçlar yapıyoruz; bazılarımız engelleri kolayca aşıyor, bazılarımız ise daha başlangıç çizgisinde tökezliyor! Hepimiz farklı deneyimler yaşıyor, farklı hayatlar sürüyoruz. Normal insan, normal aile ya da normal bir yaşam diye bir şey yok. Herkesin hayat yolculuğu tamamen benzersiz! Aynı yumurtadan üreyen, aynı ailede aynı ebeveynler tarafından büyütülen tek yumurta ikizleri bile farklı bakış açılarına, deneyimlere, öykülere ve yaşamlara sahip ve eğer gerçekten yakından tanıyacak olursanız görünüşlerinde

de küçük farklılıklar olduğunu görebilirsiniz. Sanırım hepimizde biraz gariplik var...

Bir fil deveye, “Neden memelerin sırtında?” diye sormuş.

Deve, “Çünkü yüzünde olan birinin sorması için tuhaf bir soru!” diye yanıt vermiş.

Ama yaşam hikâyelerimiz farklı ya da aynı olsa da sonuçta değişen bir şey yok. Burada sorulması gereken asıl soru, benim yaşam öyküm gerçekten ben mi? Sizin yaşam öykünüz gerçekten siz mi? Demek istediğim, anlattığımız ve her yıl güncellediğimiz hikâye bizim sadece kendimiz ile ilgili topladığımız verilerden ibaret değil mi? Ve eğer durum buysa, o zaman ben kimim? Siz kimsiniz?

Gerçekten bir duraksayıp kim olduğunuzu sorguladınız mı hiç? Bulduğunuz yanıt ne oldu? Bazı kesin fikirler mi, belli belirsiz duygular mı yoksa belki sadece bildik, basit, “Bilmiyorum,” yanıtları mı? Biliyor musunuz, “Bilmiyorum” demekte hiçbir sakınca yok. Aslında “Bilmiyorum” gerçekten de müthiş bir başlangıç noktası çünkü zaten bildiğinizi düşünüyorsanız yeni bir şey öğrenmeye açık değilsiniz demektir. Her şeyi çözmüşseniz kimse size bir şey anlatamaz. Ve kim olduğunuzu zaten bildiğinizi düşünüyorsanız gerçek sizi bulmak için araştırma yapmaya açık değilsiniz demektir. Şu sözü çok seviyorum, “Bildiğini sanan bazılarınız bilen bizleri çok sinirlendiriyor!”

Neyse, sonuç olarak, “Bilmiyorum” kelimesi güzel. Biliyorum, bu kelime dünyada her zaman kötü karşılanıyor çünkü şüphe, özellikle kendinden şüphe etme dünyada çok iyi karşılanan bir şey değil, özellikle de herkes durmadan özgüvenden, öz değerden ve öz saygıdan söz edip dururken! Ama buna tekrar bir göz atın! Şüphe sadece bir sorudur. Şüphelenmek sadece sorgulamaktır, bu da kendinize ilişkin arayışınız açısından çok sağlıklı ve yararlı bir şey. Gerçekten de tüm bilimsel süreç şüphe ya da sorgulama temelleri üzerine inşa edilmiştir. Bilim temel olarak gerçeği bulana kadar sorgulama yapmaya devam

eder. Ve biz arayışın tamamen güvenmekle, güvenmekle, güvenmekle ilgili olduğunu düşünsek de, bu kısmen doğru olsa bile aslında oldukça büyük miktarda sorgulama, soruşturma ve araştırma gerektirir. Her şey zihinlerimizde bir şüphe tohumuyla, bizi rahatsız eden bir soruyla başlar, bu soru “Ben kimim?” ya da “Burada ne yapıyorum?” ya da “Gerçek olan ne?” olabilir. Osho şöyle demişti, “Şüpheyi bastırma, aksine, onun içine gir, şüphesiz olanı bulana kadar şüphe etmeye devam!”

“Kim olduğunu sanıyorsun?” Görünüşte çok kaba bir soru, değil mi? Muhtemelen bu soruyu elleri belinde, iri yapılı bir kadının korkutucu bir şekilde bağırarak sorduğunu hayal ediyoruz da ondan. Ama burada varmaya çalıştığım nokta şu, bu soruyu sordüğümüzde akla hangi düşünceler geliyor? “Ben bir erkeğim,” “Ben bir kadıyım,” “İyi bir insanım,” “Kötü kalpliyim,” “Çekici biriyim!” Asıl önemli olan şu, bu cümlelerin hepsi aklımızdan ve düşüncemizden geliyor. Kim olduğumuzu tanımlamak için aklımızı kullanıyoruz. Düşüncelerimizi bir tarafa itip zaten orada var olan kişiyi görmek yerine kim olduğumuzu düşünüyor, analiz ediyor, hayal ediyor ve icat ediyoruz.

Gördüğünüz gibi kim olduğumuzu *düşünmek* ile *bilmek* arasında büyük fark var. *Düşünmek* zihnin aktif olarak kullanılmasını ve düşüncelere sahip olmayı gerektirir, *bilmek* ise akli bir tarafa bırakmak ve hiçbir düşünceye sahip olmamaktır. Bunu nasıl açıklayabilirim? Sanırım bu kahvenin tadının nasıl bir şey olduğunu düşünmekle gerçekten tadına bakmak arasındaki farka benziyor. Diyelim daha önce kahvenin tadına hiç bakmamıştınız. Kokusundan ya da görünüşünden onun tadının neye benzeyeceğini hayal etmeye çalışabilir ya da birinden onu sizin için tarif etmesini isteyebilirsiniz. Yine de tadı hayal etmek ona gerçekten dudaklarınızı dayayıp tadına bakmaya benzemez.

Kısaca söylemek gerekirse kim olduğunuz üzerine dü-

şünmek kim olduğunuzu bilmekle aynı şey değildir ve kim olduğunuzu bildiğinizde onu kimseye tarif edemezsiniz, sadece ipucu verip, işaret edip, umut edebilirsiniz. Bu yüzden, daha siz sizi bilmeden önce kim olduğunuzu sanıyorsunuz, ona bir bakmak gerekiyor.

Birileri bize “Sen kimsin?” diye sorduğunda on kereden dokuzunda buna sadece adımızla yanıt veririz. Otomatik bir şekilde “Ben John’um,” “Ben Jim’im” ya da “Ben Jane” veya “Adım Zoe ve bu da kardeşim Xavier,” diye yanıt veririz. Ulu tanrım, sanki otomatik pilota gidiyoruz. Bu daha düşünmeden ağzımızdan çıkan cümlelerdir çünkü bu inandığımız ve söylemek üzere eğitildiğimiz şeydir. Bu tıpkı biri bize, “Nasılsın?” diye sorduğunda, öyle olsak da olmasak da “İyiyim, teşekkür ederim,” demeye benzer. Ve bir görüşme sırasında birileri, “Bize kendinden söz et,” dediğinde “Yirmi yaşındayım ve falan filan okulunda okudum ve 2006 yılında mezun oldum...” diye başlar ve bugüne kadar yaptıklarımız, bu iş için ne kadar uygun olduğumuz gibi konularda bitmek tükenmek bilmeyen bir şekilde konuşurken görüşmecisi de sadece arkasına yaslanarak esner.

Ve bu tamamen normal bir şey! Sosyal durumlarda bizden beklenen şey bu, diğer insanlar gibi normal bir şekilde yanıt vermek. Adımız ve nereli olduğumuz topluma giriş biletimiz. Demek istediğim, birileri bize kim olduğumuzu ya da neler yaptığımızı sorduğunda “Şey, bilmiyorum,” diye yanıt vermek çok da iyi durmaz. Ama bazı açılardan bu çok daha dürüst bir davranış olurdu! Yani tıpkı “Nasılsın?” sorusuna verilecek gerçek yanıt, “İyiyim teşekkür ederim,” değilse, “Ben kimim?” sorusuna verilecek gerçek yanıt da “Ben Milano’lu Giovanni Francesco’yum,” değildir.

Belki bütün bunlara bir de şu açıdan bakılabilir, üzgün olduğunuzda zamanın nasıl uzadığını, geçmek bilmediğini fark edersiniz. Oysa mutlu olduğunuzda zaman nasıl da uçup gider. Eskiden Osho bana, “Neden mutlu anlarımla ilgili küçük bir

şarkı yazmıyorsun?” diye sorardı. Mutluluğu anımsamak zordur çünkü o anın içinde yok olup gider. Bu yüzden hayatınızda bir parça geriye dönün ve coşkulu olduğunuz on anı düşünün, bunlardan bir şarkı yazın. Uzun bir şarkı olmayacaktır. Eğer size hüznü bir şarkı yazmanızı söylesem, hayatın size ne kadar da kötü davrandığı üzerine uzadıkça uzayan bir şarkı söylerken sıkıntıdan uykuya dalabilirim. Ve siz gerçekten siz olmadığınızda, insanların ve kişiliğinizin sizden talep ettiği hayatı yaşamaya çalıştığınızda hayat size kötü davranır. Mutluluk hayat var olduğunda var. O bir kutlama.

Daha dün yemeğe çıkmıştım. Ben bisikletle gittim, birlikte yemek yiyeceğim beyefendi ise arabayla geliyordu. Ve şehirde genellikle, tıpkı Amsterdam’da olduğu gibi, bisikletli olan daha önce varır. Restorandan içeri girdim ve bize ayrılmış olan masaya oturdum. Garson da hemen işini yapmak üzere gelip başımda beklemeye başladı. Ona, “Şu anda garsona ihtiyacım yok, arkadaşımın gelmesini bekleyeceğim. Biraz rahat olur musun?” dedim. O da, “Benim işim garsonluk yapmak,” diye yanıt verdi. “Anlıyorum, anlıyorum...” dedim, “Bana sadece tek bir şey söyle, bu akşam eve gittiğinde kim oluyorsun?” Bana, “Eve gittiğimde bir yaşındaki oğlumun babası oluyorum,” diye yanıt verdi. Ben de ona şöyle dedim, “Bak bu çok güzel. Yani gün boyunca üzerinde “Ben bir garsonum,” yazan bir şapka giyiyorsun. Sonra geceleri, “Ben bir babayım,” diye yazan bir şapka giyiyorsun. Sadece tek bir şey söylemek istiyorum, garson şapkanı çıkarıp, baba şapkanı giydiğin bir an var. Ve o an, çıplaksın. O an, sen sadece sensin. Bu yüzden senden o anın farkında olmanı istiyorum, garson değilsin, baba değilsin, sadece sensin. Ve sonra çocuğunun yanına babası olarak gittiğinde tazelik hissedeceksin çünkü önce kendin olduğunu, sonra baba olduğunu bileceksin. Benim şu anda bir garsona ihtiyacım yok. Çıplak olman mümkün mü? Sadece bir insan gibi davranamaz mısın?” Ve sonrasında çok tatlı, belki de bilinçsizce bir şey yaptı, yanımdaki sandalyeye oturdu.

Ona kendisi olmasını söylememden çok etkilenmişti, o kadar rahatlamıştı ki yanımda oturuyordu. Ve ben de biraz tedirgin oldum. Yanımda bir insan olarak oturan bu adam kim? Kendi kendime, “Tanrım, sen bir garsonsun. Ayağa kalk ve benimle ilgilen. Bana bir bardak su getir. Şu anda başka bir insanla birlikte olmayı kaldırabilecek durumda değilim,” dediğimi anımsıyorum. Sanırım bu durumda o adam benim öğretimi anladı ve bu onun için gerçek bir şeye dönüştü ve bu da beni tedirgin etti. Garson ortadan kayboldu, baba ortaya çıkmadı. Yabancı çıplak bir şekilde ortaya çıktı. Bu meditasyondur. Bana göre bir şapkanın üzerine ötekini koyup, yer çekimi tarafından çekilerek kaybolana kadar şapkaları takmaya devam etmemeyi anımsayan bir arkadaşla birlikte olmak ilahi bir şey.

Yemek için sözleştiğim kişi geldi ve garson yine harekete geçti. Güzel bir yemek ve şarabın ardından arkadaşım hesabı ödemekte ısrarcı oldu, ben de bahşişi ödedim. Garson beni kenara çağırdı, bahşiş olarak bıraktığım on avroluk banknotu cebime koydu ve “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. Ben de parayı geri vererek, “Baba, bu oğlun için,” dedim.

Süpermen gerçekten de bir fanteziden ibaret mi? Ben hepimizin birer süper kahraman olduğumu düşünüyorum. Gün boyunca rollerimizi ve karakterimizi değiştirip duruyoruz. Hepimiz farklı insanlar olmak istiyoruz ve daha kötüsü, herkes için her şey olmaya çalışıyoruz. Pelerinimizin bir savruluşu ile aniden bir başkasına dönüşebiliyoruz ve elbette son derece seksi olan süper kahraman giysilerimizin altında hepimiz sadece hayat oyununda birer aktörden ibaretiz.

Gerçek sizi bilmek aslında çok ama çok basittir. Bütün o şapkaları, unvanları, üzerinize ilıştirmiş olduğunuz tüm hikâye ve etiketleri çıkarmanızdan ibarettir. Buna soyunmak, kendi yolunuzun dışına çıkmak adını veriyorum. Başarılı patron, aldatmayan koca, oyuncu baba, sorumluluk sahibi evlat ve sadık dost rollerini oynamaya ne kadar enerji harcıyoruz? Şapka kutusunu fırlatıp atarak ve sadece kendimiz olarak ne kadar ener-

ji tasarruf edebiliriz? Doğru, rol yapmak, farklı maskeler giymek ve farklı rollere bürünmek eğlenceli ama aslında nerede gerçekten rahatlıyoruz? Sadece cin tonik kadehinin başına oturduğumuzda mı?

Bu tür şeyler olabilir...bu büyük bir meditasyondur. Şapkalar. Ben buna şapkalar diyorum. Şu anda hangi şapkayı giyiyor olduğunuzu fark edin. Ben bir patronum. Ben bir öğrenciyim. Ben bir anneyim. Ben bir eşim. Bir sevgiliyim, bir şakacıyım, bir makaracıyım. Her gün, her şekilde ne kadar çok role çıktığınızı fark edin. Ve sadece bir şapkayı çıkarıp, diğerini takarken kendinizi aramayı unutmayın. Ya da bu dünya gezegeninde çoklu iş yapabilen birçok insan gibi bir şapkayı çıkarmadan diğerini onun üzerine takabilirsiniz. Bu çok, çok kafa karıştırıcı bir şey ve siz muhtemelen bunun farkında değilsiniz çünkü muhtemelen patronumsunuz. Biliyorsunuz, toplum seviyeleri içinde ne kadar yüksek düzeydeyseniz birinci şapkayı çıkarmadan ikincisini takma becerisini çoktan edinmişsinizdir.

Ve tam tersine soğanı soymak adı da verilebilir. Bu ben değilim, bu ben değilim diyerek şapkaları birbiri ardına çıkarmak. Bu iş ben değilim. Bu din ben değilim. Ben'e ulaşana kadar soğanı soymayı sürdürebilirsiniz. Ben varım. Ben hayattayım. Ve bütün bunları ben bir erkek değilim, ben bir kadın değilim noktasına kadar geri götürebilirsiniz. Ben varoluşum noktasına kadar.

“Ben varoluşum” ifadesindeki sorun, onun sadece bir bilme noktasından ibaret olmaması. O bilmeme demek. Ben ne bir patronum, ne bir eş, ne Yahudi'yim, ne de bir Hristiyan. O bir bilmeme durumu. Ve ben sadece şunu söylemek istiyorum, ben de dahil birçok insan çıplak kalmaktan, koşullandırmasından ibaret olmamaktan, kişiliğinden ibaret olmamaktan, patron ya da çalışan olmamaktan gerçekten de çok korkuyor. Başka bir ifadeyle ben sizden tamamen çıplak bir hale gelene kadar, artık bir kadın ya da bir erkek bile olmadığınız duruma kadar tüm kimliklerinizi çıkarmanızı istiyorum. Bunu hayal edebilir

misiniz? Cinsiyetiniz ile tanımlanmıyor olmayı hayal edebilir misiniz? Sadece masum ve çıplak.

Yani mesele kim olduğunuzu bilmek değil, kim olduğunuzu bilmemek. Doğu'da biz bilmemenin, bir kişilik olmadan, bir toplum olmadan nefes alıp vermenin yaşayabileceğiniz en içten deneyim olduğunu sıklıkla söyleriz. Bunu hayal edebiliyor musunuz? Sadece nefes alıp vermek, hiçbir kimliği olmadan, sadece nefes alıp vermek. Bu bir mucize.

Söylemeye çalıştığım şey, gerçeğin Doğu'dan geliyor olmadığı. O Hindistan'da meditasyonla yaratılmış bir şey değil. O her yerde. İşin aslına bakarsanız ben Doğu ile Batı'yı bölmek istemiyorum. Doğu'nun aydınlanmış olduğunu, Batı'nın ise uyuduğunu söylemeye çalışmıyorum. Durum bu değil. Ortada gerçek, sadece gerçek var. Gerçek söz konusu olduğunda Doğu ya da Batı diye bir şey yok.

Hindistan'da olmanın insana şunları söyleyen bir tarafı var: Bırak. Burada otur. Bırak güneş batsın. Tanımlamaya çalışma. Sadece ol. Ve Batı'da da şöyle bir şey var: Biz sürekli olarak anı tanımlıyor, an üzerine konuşuyor ve anı öldürüyoruz. Batıda anı maddi bir şey haline getirme isteği var.

Yani benim Doğu'da yaşama deneyimim meditasyon üzerine. Batı'da yaşama deneyimim ise yaşamaya güç yetirmek üzerine. Ama yine de bu sadece bir düşünce. Gerçeklikle bir ilgisi yok. İşin aslına bakılacak olursa meditasyon yapmak harika ve kirayı ödemenin de yanlış hiçbir tarafı yok. Yani belki Batı maddi gerçekliği, Doğu ise spiritüel gerçekliği öğretiyor. Ama aslında benim deneyimime göre maddi olarak iyi durumda ama ruhsal hayatı olmayan biri iseniz, fakirsiniz. Ve ben gerçekten sürekli dua ediyor ve meditasyon yapıyor ama kiranızı ödeyemiyorsanız bunun da çok iyi bir durum olmadığını düşünüyorum. Bir oraya, bir buraya kayıyor gibi hissediyorum; içsel hayatına özen göster, dışsal hayatınla ilgilen. Benim için bu çok eğlenceli. Bundan çok keyif alıyorum.

Yahudilerde, yetişkinliğe kabul töreninde peçete üzerin-

de, “Fakir ve hasta olacağıma, zengin ve sağlıklı olayım daha iyi,” diye yazar. Bir başka peçetede, “Asla fazla zengin ya da fazla zayıf olamazsın.” Bu tür ifadeler kendimize gülmemizi sağlar. İşte gerçekten de işe yarayan şey budur: kendimize gülebilmek. “Ben varoluşum” ile “İyi bir yaşam sürmekten hoşlanıyorum” arasında gidip gelmeyi başarabilene kadar kendimizi parçalara bölmek. Osho’nun o ünlü sözünde dediği gibi, “Ben basit bir insanım. Basitçe her şeyin iyisini seviyorum.”

Aynı şekilde gerçekte Doğu ya da Batı diye bir şeyler de yok. Aslında varoluş adı verilen büyük bir siz, bir de kişilik adı verilen küçük sizler şeklinde bir ayrım da yok. Sadece siz varsınız. Ama bir kitap yazabilmiş olmak ve biraz da eğlenmek için, sizi ikiye böldüm.

Dilin kendisi bir ayrımdır. İlk önce kelime vardı. Hayır, ilk önce sessizlik vardı. Ve bu sessizlikten iletişimin mutluluğu, şu anda gerçekten olup biteni paylaşmanın mutluluğu yükseldi. Yani öncelikle büyük siz ve küçük siz gibi bir şey yok, sadece siz varsınız. Ama dilin kendisi, ben konuştuğum anda, sessizlikten çıkıp ses yapmama neden olur. Ve bunu yaptığımız anda bu bir ayrıma yol açar; büyük ve küçük siz arasında, Doğu ile Batı arasında, sessizlik ve söylenmiş kelime arasında. Yani ben sadece elimden gelenin en iyisini yapıyorum, bunu deneyin ve sizin de işinize yarayıp yaramayacağını görün. İşinize yaramazsa, paranızın birazını boşa harcamışsınız demektir. Bunda bir sorun yok, onu muhtemelen bir başkasına satabilirsiniz çünkü ortalıkta çıplak olmakla ilgilenen insanlar kadar Armani takım elbise giyen insanlar var. Yani eğer Armani giyen biriyseniz ve bu kitabı yanlışlıkla aldıysanız sadece dışarı çıkın, çıplak birini arayın ve kitabı ona satın ya da verin. Çok da büyük bir sorun yok.

Bir keresinde Amsterdam’daydım ve birkaç şişe Duval birası içmiştim. Bir Belçika birasıdır ve tanırım, Belçika birası ile sarhoş olabilirsiniz! Bu biraların eskiden, kış zamanı rahipler tarafından üretildiğini duydum. Bu adamlar dua etmeyi bil-

dikleri gibi, iyi bira yapmayı da biliyorlar! Çok, çok güçlü bir bira. Her neyse, birkaç bira içtim ve sonra kendimi iki araba arasında, kanalın kenarında, çok sıkışmış bir şekilde dururken buldum. Bunu yapmamak gerektiğini biliyorum ama ortalıkta kimse yoktu, hava karanlıktı, ben de işedim. Ve sarhoş olan herkes için geçerli olan şey, özellikle de çok fazla sarhoş oluyorsanız, kanala ilk defa işediğinizde egonuzun size kanalı taşıyabileceğinizi söylemesidir. Her neyse, kendimi boşaltmış olmanın zevkiyle dururken, kanalın diğer tarafında Osho'yu gördüm ve "Osho!" diye seslendim. Aslında durum çok komikti ve ben gerçekten sarhoş olmalıydım çünkü artık Osho bedeninde değildi. "Osho, karşıya nasıl gelebilirim?" diye sordum. Onun da bana, "Zaten karşıdasın!" diye yanıt verdiğini duydum.

Bir açıdan bakıldığında aslında bir kanalın iki tarafı diye bir şey söz konusu değildir. Biz genellikle bir şeyleri artık doğru olmaktan çıkacak hale gelene kadar böleriz, örneğin zihin, kalp ve ruh şeklindeki ayrım böyledir. Bunların ayrı olduklarına ve öne çıkmak için birbirleriyle savaştıklarına yönelik bir hissiyat içindeyiz. Aslında kim olduğunuzun içine, derinliklerine ne kadar girerseniz, geride giderek sadece tek bir şey kalır. Yani kafanız ve kalbiniz bizimle karşılaşana ve biz onları farklı köşelere oturtup, "Siz birbirinizle geçinemezsiniz," diyene kadar aslında iyi arkadaşlardı.

Ve bu arada, size duyduğum en iyi meditasyon örneğini anlatmak istiyorum ve bu da bizim bir termometre şeklinde yapılmış olduğumuzla ilişkili. Biliyorsunuz, karnımızda çok miktarda enerji var. Ve bu enerji yukarıya, kalbimize ve aklımıza doğru akıyor. Zihnimiz aslında hayat termometresinin en küçük parçası. Ama benim başıma gelen şey, belki size de aynı olmuştur, artık buna inanmanın olanaksız olmaya başlamasıydı. Ve ben kafamda mümkün olduğu kadar çok enerji tutmaya çalışıyordum. Hatta bir kravat takıp onu çok sıkı bir şekilde bağlamıştım, böylece başımdaki enerji diğer insanlarla

paylaştığım şeydi. Başımda yer alan, kravat tarafından kesilen bu enerjinin artık bir karnı ve bir kalbi yoktu. Ve giderek çok bayat bir hale geldi. O zaman kravatı gevşettim ve kalbime, karnıma geri döndüm. Ve işe kafadan başlarsanız asla ayaklarınızın yere basacağını zannetmiyorum.

Benim meditasyon konusundaki fikrim, içgüdülerinize, karnınıza güvenmeniz yönünde. Ve bu enerji kendini ifade etmek için yukarı hareket ederken öncelikle son derece sevgi dolu olan kalbe gelir, oradan da siz olan zihne ilerler. Bu size iyi ve doğru gelir. Size öğretilmiş olan şey değil tam bu anda hissettiğiniz şey. Tam şu anda var olan. Hepsi bu, bu yüzden kendinizi bir termometre gibi düşünün. Karnınızdasınız. Kalp aracılığıyla, zihin aracılığıyla kendinizi ifade etmek bir düettir. Bir olmaktır. Sizin kim olduğunuzdur. Belki yanınızda oturan kişiyi kızdırırsınız ve bu sert bir şey olabilir. Birinin kendi gerçeğinden söz etmesi onu o kadar şaşırtır ki o kızgınlık duygusu onu anında kim olduğu noktasına getirebilir. O da size bakar ve heyecan verici bir sohbet yaparız.

Bunu deneyin. Hazır yanıtlar vermeyin, hazırda var olan duygularla ilerlemeyin, hazırda var olan gerçekleri de kullanmayın. Oturun. Şu andan itibaren, bedeninizden geçerek, kalbinizden geçerek gelin ve kendinizi ifade edin. Burada ve şimdi işte bu anlama gelir. Bu arada bu oldukça tehlikeli bir şeydir ama heyecanlıdır da, o yüzden bir deneyin derim.

Belki bunu söylemenin daha basit bir yolu şu, meditasyona yeni başlamış kadın arkadaşlarımdan biriyle bir gün kahve içiyordum. Ona, “Meditasyonun hayatımı nasıl değiştirdiğine dair bir örnek verebilir misin?” diye sordum. Bana şöyle yanıt verdi, “Eskiden dışarıdan çok soğuk görünürdüm. Güzel bir kadın olduğumu biliyorum, eğleneceğimi de biliyorum, bu yüzden dışarıdan çok soğuk biri gibi dururdum çünkü hayatın bana erkekler şeklinde geleceğini biliyordum. Ama her zaman içeride kaynar vaziyette, patlamaya hazır vaziyette oluyordum. Ve o zavallı erkekler darbenin nereden geldiğini bile anlayamı-

yorlardı. Ve asla bir ilişkiye girmiyordum çünkü dış görüntü birçok erkek açısından çok soğuk, çok güzel bir kadındı. Ama gerçekten kiminle çıkıyor olduklarını fark ettiklerinde hızla, bana geldiklerinden daha büyük bir hızla uzaklaşıyorlardı. Meditasyon sanatını öğrendikten sonra işler tersine döndü. İçerde tamamen serinlik ve huzur hissediyordum, dışarıdan ise yepyeni ve tazeleyici ve çılgın ve dürüst bir şeyle karşılaşıyorsun. Eskiden ne diyeceğimi ya da nasıl davranacağımı ya da nasıl hareket etmem gerektiğini hiç bilmezdim. Ama bu bence çok daha dürüstçe. Şimdi bir erkekle çıktığımda nasıl bir işe giriştiğini artık biliyor. Bana çıkma teklif edecek cesarete sahip oluyor. Ben de evet ya da hayır diyecek dürüstlüğe sahibim.”

Bu örneği çok beğendim. İçeride de dışarıda da her kimsen o olmak çok güzel bir şey. Şu anda hayatın başınıza ne şekilde geleceğini bilmiyorsunuz. Ama ben şartlanmış olsaydım, daha söylemeden önce ne söyleyeceğimi bilmektense, her an bana öğretildiği şekilde doğru olan şeyi yapmaktansa dürüst ve açık ve çılgın olmayı tercih ederim.

Bir keresinde Osho'nun önünde oturuyordum. Odada on – on iki kişi kadar vardık, o yüzden doğrudan bana mı yoksa bir başkasına hitaben mi konuşuyordu, bilmiyorum. Çok da fark etmez çünkü eğer ben onu duymuşsam, bana konuşmuş demektir. Güçlü ve incinmeyen biri olmanın çok kolay olduğunu söylüyordu. Zayıf ve kırılğan olmak da çok kolay. Asıl mesele, “Güçlü ve kırılğan olabilir misin?” Bu soru o zamandan bugüne kadar dünyamı sarsan bir soru oldu.

Herkes bu oyunda birlikte. Herkesin burada olma hakkı var. Herkes haklı. İfade olarak bu nasıl? Herkes haklı. Ben haklıyım, siz haklısınız. Bu sizinle öğlen yemeği yemek istediğim anlamına gelmez. Sizin haklılığınızdan hoşlanmak zorunda değilim. Ama davranma şekliniz ve yaptıklarınız sizin için doğrudur.

Bu çok, çok basit bir şey ve ben bundan nefret ediyorum. Ama benim bir erkek olduğumu ve bir Amerikalı olmaya hazır

olduğumu varsayalım. Bu doğru bir şey. Yanlış olan bir Amerikalı olmak ve düşüncelerimle şartlandırılmışlığımı tepeye koymak ve “Benim gibi olmak istemez miydin?” diye sormak. Ben kendim için doğrudum, siz de kendiniz için öylesiniz. Bu bizi illa ki arkadaş yapmaz ama herkese kendi şartlandırılmışlığı ile kendisi ile uğraşabilmesi için bir alan verir. Ve ben içimin derinliklerinden, bu tür bir deneyimin koşulsuz sevgi ve kabullenme olduğuna, ikimize de yer olduğuna inanıyorum. Ben kendime olma izni verdiğimde, sizin de olmanıza izin verdiğimde, bu çok huzurlu, barış dolu bir durum olur.

Bana göre savaş iki kişinin doğru olduğu ve diğer kişinin yanlış olduğunu düşündükleri durum. Barış ise iki kişinin doğru olduğu ve birbirlerinin doğru olmasına izin verdikleri durum.

Yine aynı noktaya geldik: Başımın omuzlarımda üzerinde olması, harika! Başımın senin omuzlarındaki üzerinde olması, berbat!” Basit mi, evet. Doğru mu, belki. Bu size kalmış bir şey, bana göre doğru.

İsa'nın, “Yargılamayacaksın,” dediği söylenir. Ben eğer zihnimize bakacak olursanız onun yapmayı bildiği tek şeyin yargılamak, yargılamak, yargılamak olduğunu görürsünüz diye düşünüyorum. Onun demek istediği şey şu, belki bir hareketi yargılayabilirsiniz, birisi bir bankayı soyar, sizin de paranız oradadır, bu sizi üzebilir ve bu o adamı yargılayıp, davranışı yüzünden birkaç yıllığına hapse atabilirsiniz, böylece yanlışlığı ve doğruluğu öğrenmesini sağlayabilirsiniz ama kişiyi yargılayamazsınız. Birbirimizi hiçbir şekilde yargılayamayız. Bunun için yeterli bilgiye sahip değiliz.

Ve bildiğimiz şey de kim olduğumuz değil, nasıl hissettiğimiz, başkalarını nasıl yargıladığımız. Aslında bu da zihnin gerçekten bir hapisane olduğunu, hayatımızı zihin yönettiğinde hapiste olduğumuzu ve elbette bu zihni dekore edebildiğimizi, zihnimize güzel bir ev inşa edebileceğimizi, zihnimize güzel mobilyalar yerleştirip oraya bir Mercedes araba çekebi-

leceğimizi, zihnin gerçekten çok büyük bir alan olduğunu ve orada ne istersek yapabileceğimizi gösterir. Ama sonunda, eğer zihninizi izleyen tanık değilseniz o size sahip olacaktır. Zihninizden hiçbir zaman, bir anlığına bile ayrılamazsınız. Yani temelde bütün bir gün boyunca yaptığımız şey sadece Mercedes'imizi Rolls Royce ile takas etmek ama kendimizi her zaman sahip olduklarımızla, düşüncelerimizle, duygularımızla tanımlıyoruz. Meditasyonun bize öğrettiği şey bir Mercedes'e sahip olmamak değil, bir Mercedes'iniz varsa bile onun sadece bir arabadan ibaret olduğu. Arabamız, zihnimiz biz değil.

Temelde söylemeye çalıştığım şey zihnimizin bize "Bu arabayı istiyoruz, bir gelecek istiyoruz, bir ilişki istiyoruz," diyor olduğu çünkü o bize, "Benim dediğimi yaptığın sürece bu hayatta başarılı olacağız," diyor. Ve hiçbir zaman anlayamayacağımız şey ise şu, bir zihnimiz olmasa bile her şeyi istemeye devam ederiz, halen iyi bir hayat sürmek, bir şeyler denemek, aynı hatayı bir kere yapmak isteriz. O yüzden anlaşılması gereken ilk şey, zihninizin asla meditasyon yapmak istemeyeceği çünkü o patron olmak istiyor. Ve ben, meditasyon yapacak olursanız zihnin sizi kullanması yerine sizin onu kullanabileceğinize inanıyorum. Elbette zihin toplumun bir ürünü ve dinin bir ürünü ve temelde de ebeveynlerinizin bir ürünü.

Size şu soruyu sormama izin verin: hatırladığınız en eski anınız ne? Bir keresinde, yönettiğim meditasyon gruplarından birinde bir çocuk, "Bugünün meditasyon ile ilgili olduğunu bilseydim gruba gelmezdim," dediğinde bu soru aklıma geldi. Beş günlük program içinde o günü yönetiyordum. Bir gün yeniden doğma, bir gün aile dizimi ile ilgiliydi, benim yönettiğim gün ise meditasyon ile ilgiliydi. Çocuk bu yorumu yaptığında ben, "Biliyor musun, burada olman ya da olmaman benim için bir şey değiştirmiyor; senin yerinde olsam giderdim. Neden olmak istemediğin bir yerde kalasın ki? Zaten muhtemelen birlikte iyi bir zaman geçiriyor olmayacağız," dedim. O da, "Beni ikna et," diye yanıt verdi. Ben de çok basitçe bu örneği kul-

landım. Ona, “Hatırladığın en eski anı nedir?” diye sordum. Bunun üzerine, “En eski anım, ben üç yaşındayken...” diye cümleye başladı ve bir yandan da gülümsüyordu çünkü güzel bir anıydı. Birçoğumuz için en eski anımız çok da hoş bir anı değildir, “hayır” sözcüğünü ilk defa duyduğumuz ve istediğimizi elde edemeyeceğimizi anladığımız bir zamandır. Ama bu vakada anımsanan ilk anı mutlu bir anıydı. Ben, “Harika, üç yaşına ilişkin her şeyi anımsıyorsun, şimdi de bana nasıl öleceğini anlat,” dedim. Yani ona temelde şunu söylüyordum, “Hayatına bir kitap muamelesi yapalım. Senin bir insan olmadığımı, aslında bir roman olduğumu varsayalım. Bu romana üçüncü sayfadan başladın. Üçüncü sayfadan önce ne olduğunu bilmiyorsun, romanın nasıl sona ereceğini de bilmiyorsun. Bu yüzden bugün meditasyonda başarılı denebilecek hiçbir şey olmayabileceği konusunda seninle aynı fikirdeyim ama senin yerine olsam bütün gün kalırdım çünkü meditasyondan hoşlanmıyorsun, çünkü biz bugün tohum ekiyoruz ve ben, bunu sana ispatlayamasam ve bunu kendim bile bilmiyor olsam da hayat senin için annen ve baban seviştikten sonra başladı. Ve sen bu bedenini terk ettikten sonra da devam edecek. Yani başka bir ifadeyle senin sonsuz olan bir parçan var, gelen ve giden bir parçan var ve bizim meditasyonda kendimize baktığımızda öğrendiğimiz şey, ‘Ben bedenim değilim’dir.” Bu oldukça devrimsel bir düşünce ve ben sizden bana inanmanızı istiyordum değilim. Belki bu kitabı okurken ikimizin de kafası netleşir. Meditasyonda öğrendiğimiz şey, hayatın çözülmesi gereken bir problem değil, yaşanması gereken bir gizem olduğu.

O genç adamın bütün gün meditasyon grubunda kalması iyi geldi ve günün sonunda ona, “Biliyor musun, benim de hatırladığım ilk anım üç yaşına ilişkin,” dedim. Karşılıklı gülüştük çünkü ona şöyle dedim, “Bugün burada yaptığımız şey tohum ekmek, farklı meditasyonlar yapmak, böylece bir gün ‘Gidip o tohuma bir göz atacağım, bakalım büyümüş mü, onu meditasyon yaparak tekrar sulayacağım,’ diyebilirsin. Şu anda

ne söylemek istediğimi bilmiyorum, meditasyon basitçe kendi yolunun dışına çıkmaktır. Meditasyon üzerine konuşurken bazen insanları işlerini bırakmaya, ilişkilerini terk etmeye ve her şeyden vazgeçip Hindistan'a gelmeye teşvik edip etmediğimi düşünüyorum. Hayır, demek istediğim şey bu değil, dikey bir çizgi var, yatay bir çizgi var ve bu ikisi kesişiyor. İsa'nın bize hediyesi olan haç işareti şu anda söz ettiğim şekliyle meditasyonu çok güzel ifade eden bir şey. Dikey çizgi, bizim başka birini incitmeden kendimize mümkün olan en iyi şekilde baktığımız yer. Meditasyonda sıklıkla söylediğimiz şey şu, eğer bir dansçı olmak için doğmuş olsanız bile yine de bir dans okuluna gider, öyle olursunuz. Doktor olmak için doğmuş olsanız bile yine de tıp fakültesine gider, sonra doktor olursunuz. Yani içinizde her zaman bir tohum, bir tutku var ama onun meyve verebilmesi için sulanması, eğitilmesi ve deneyim kazanması gerekiyor. Bir de yatay çizgi var, burası da sadece sizin sadece doktor olmak üzere doğmuş, tıp fakültesine devam eden bir yapan değil, hayatta ve ruhu olan bir insan olduğunuz, buraya var olmak için gelen bir ruh olduğunuz gerçeği. Ve bu iki çizgi bir noktada kesişir, kesiştiğinde, siz kendi yolunuzda değilken, kendi tutkularınızın peşinden giderken, hayatı hissediyorken, zenginliğinizi hissediyorken, yatay ya da dikey diye bir şey yoktur, sadece şimdi ve burada vardır.

Yani bir açıdan bakıldığında bu kitap şimdiye kadar okuduklarınızın tam tersi. Diğer bir ifadeyle, bu kitabı okuyup doktor olmazsınız ama eğer bir doktorsanız, soyunmaya, çıplak olmaya başlayabilirsiniz. Soğanın katmanlarını soymaya başlarsınız. Bir düşünceyi, bir koşullandırmayı, bir dini daha soyar, bu şekilde geriye doğru gidirsiniz, giyinmek yerine soyunursunuz. Varoluşun önünde çıplak bir şekilde durursunuz ve kozmik şaka şu ki, siz sizsiniz. Kendinizi kim olduğunuzdan uzaklaştırılmazsınız ama size olmayan şeyleri üzerinize giymeye, size anlamlı gelmeyen işler yapmaya, yanlış bir kadınla evlenmeye devam edebilirsiniz. Bilmiyorum, biz sadece

yanlış şeyleri yapmayı sürdürürüz çünkü aslında kim olduğumuz noktasından çok başkalarının bizim ne olmamızı istediği noktasından geliyoruz. Bu yüzden, hadi soyunalım. Bu size ve bana kalmış bir şey. Siz kendinizi tanıyacaksınız, ben de kendimi.

Üzerine konuşmakta olduğumuz şey Doğu'nun tanık olma adı verilen bir tekniği. Yapmak istediğimiz şey kendimizi gözlemlemek. Ben kendimi gözlemliyorum, siz kendinizi gözlemliyorsunuz. Ben sizi izlemeyeceğim, siz de beni izlemeyeceksiniz. Başlangıçta zor gelir. Ama işi şu şekilde ele alalım, sadece zihninizin içine girin ve sadece onu izlemeye başlayın. Bu benim zihnim mi yoksa zihnimi görebiliyor muyum? Bunlar benim duygularım mı yoksa duygularıma tanık olabiliyor muyum? Örneğin, size kim olduğunuzu sorarım ve Amerika'daki birçok insan bu soruya yanıt olarak isimlerini söyler. Ben, "Hayır, hayır, bu bilmek istediğim şey değil," diyorum. Ve sonrasında bana para kazanmak için ne yaptıklarını, hangi dine mensup olduklarını söyleyebiliyorlar. "Hayır, hayır, bu da değil. Bu sizin kim olduğunuz değil, öyle mi?" Siz bu musunuz? Yani kendinize basitçe kim olduğunuzu sorun, dünya gezegenindeki hayatınızın en başından beri size verilmiş olan her şeyden sıyrılmanız biraz zaman alacaktır. Ebeveynleriniz toplumda nasıl davranmanız gerektiğine dair eğitiminize muhtemelen daha anne karnındayken başladı. Nasıl güveneceğiniz, nasıl güvenmeyeceğiniz, büyüdüğünüzde ne yapmak isteyeceğiniz, hangi okula gideceğiniz. Siz mutlak bir Yahudi, mutlak bir Hıristiyan'sınız, lütfen bir Yahudi kızla evlenin, lütfen bir Hıristiyan kızla evlenin, ebeveynleriniz sizi zorla ne şekilde koşullandırmışlarsa o. Bu koşullandırma halen sizin içinizde. İşin aslına bakarsanız bu koşullandırma sizin içinizde var olmaya devam ettiği sürece siz, siz olmazsınız. Bir GURU olmazsınız.

Ebeveynleriniz bütün bunları sizin için en iyisini istediklerinden yaparlar; kelimenin tam anlamıyla hayatınızı sizin eli-

nizden alır ve kendi gerçekliklerini, en iyi niyetlerle size empoze ederler. Onların istedikleri gibi olmanızı isterler ve zihne bakıp kendinizin çevrenin bir ürünü olduğunu, temiz, yepyeni ve canlı bir varlık olmadığınızı görmek elbette çok acı vericidir. Bu yüzden ben size kim olduğunuzu sorduğumda yanıt istemiyorum çünkü bunlara dayalı olarak, sizin mümkün olduğu kadar çıplak olmanızı istiyorum çünkü tamamen çıplak olduğunuzda, siz gerçeksiniz. Gerçeğinizi şu anda ilan etmek istiyorum çünkü bana söylediğiniz şey bir yaşam ifadesidir: Kendini sev ve izle. Biz genellikle meditasyon yapmaya kendimizi sevmediğimiz için başlarız. İzlemeye başlarız, tanık olmaya başlarız, tüm koşullandırmamızı, üzerine konuştuğumuz tüm bu şeyler fırlatıp atmaya başlarız. Şimdi aynaya baktığınızı ve kendinize, “Hayatım şu ana kadar çok baktandı, bundan sonra da baktan olmaya devam edecek,” dediğinizi hayal edin. Eğer bunu aşmanıza yardımcı olacak meditasyon aracına, tanıklık aracına sahip değilseniz bu konuda bugün çok depresif bir hale gelmeniz mümkün. Yani aynaya bakıp, “Ben baktan biriyim,” derken bu durumdan vazgeçmek, zihinden vazgeçmek, şimdi ve burada olmak, kendini sevmek ve izlemek için ne kadar istekli olduğunuzu da görebilirsiniz.

Burada sözünü ettiğimiz sevgi sizin kendinize karşı olan sevginiz, bu yüzden meditasyon üzerine bir kitap okuduğunuzu, tanık olmaya başladığınızı ve kendinizle ilgili her tür baktan durumu kabul ettiğinizi gidip herkese anlatmadan önce, kendinizden başlayın. Sevgiyle yapılmadığı sürece hiçbir şeyi paylaşmayın. Meditasyon son derece bencil bir şeydir. Batı’da meditasyon yapmanın bizim için çok zor olmasının bencil olmamayı öğrenmiş olmamızdan kaynaklandığını düşünüyorum. Bize paylaşmamız ve vermemiz öğretildi ve tanırım, kendinle ilgili iyi bir şeyler hissetmiyorsanız nasıl paylaşabilirsiniz? Kendinizi sevmiyorken nasıl paylaşabilirsiniz? Meditasyonda durum tam tersidir. Söylediğimiz şey tamamen bencil olmaktır ve bu bencillikle sevmeye başlarsınız ve sevdikçe, sevecek

kimse olmaz. Siz olmazsınız, sessizlik olduğunuzu, huzur olduğunuzu görmeye başlarsınız ve sessizlikten harekete geçtiğinizde hareketleriniz doğru ya da yanlış olmaz, sol ya da sağ olmaz, onlar sadece gelir ve siz sadece paylaşırsınız ve karşınızdaki kişiyi olduğu gibi sevmeye başlarsınız çünkü o da sizinle aynı filmin içindedir, o da insan ve üzerinde halen sadece koşullandırma bulunuyor da olabilir. Din kavramından daha yeni vazgeçmiş olabilirsiniz ama geri kalan herkesin sizinle aynı anda din fikrinden vazgeçmesini bekleyemezsiniz.

Ve çıplak kaldığınızdaki duyguyu biliyorsunuz; herkesi olduğu haliyle sevmeye başlarsınız. Yani bu bencillikle, kendinize karşı dürüst ve doğru olma isteği ile benlik yok olmaya başlar. Ve bu noktadan gelen şey, merhamettir. Diğer insanların kendi süreçleri içinde olduklarını, bugünü atlatmak için ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarını görmeye başlarsınız. Tek fark, sizin uyanmaya başlamış olmanızdır ve siz uyandıktan sonra uyumakta olan diğer insanların üzerine kakanızı yapmazsınız. Onlara karşı merhamet hissedersiniz ve onlar için küçük bir dua edersiniz, “Tanrım, umarım onlar da içeri girer, onlar da uyanmaya isteklidir, umarım onlar da hayatlarını karşılaştıkları herkesin üzerine sermemeye isteklidir.”

Size, “Bu da geçer,” hikâyesini anlatmıştım. Her şey geliyor ve gidiyor, bedeniniz de öyle, düşünceleriniz ve hayatınız da öyle. Tutunabileceğiniz hiçbir şey yok. Değişmeyen tek şeyin değişim olduğu düşüncesinin Amerika’daki hippie kuşaklarından geldiğini düşünüyorum. Bu kral “Bu da geçer” üzerine meditasyon yapmış ve bu benim bazen üzerine meditasyon yaptığım şeylerden biridir çünkü biz her zaman sonsuza kadar sevmek isteriz ve benim ilişki ile ilgili söylemek istediğim tek şey onun da geçecek olmasıdır. Tüm ilişkilerimiz bize öğretmek için, tüm ilişkilerimiz gelip geçmek için var. Yani ben sizin meditasyon üzerine bir kitap okurken aslında bir mucize aradığınızı biliyorum. Her zaman, şu kitabı okursam ilişkim yürür ve ben sonsuza kadar sevdiğim insanla mutlu bir hayat

sürerim gibi bir şeyler düşünüyorsunuz. Aslında bu doğru olabilir ama ben Doğu'da ya da Batı'da, kendi yatağında ya da aklımda bunun bir örneğine rastlamadım. İlişkiler geliyor ve gidiyor. Bütün bunlar onların değerli olmadığını, onların size bir şey öğretmediğini göstermez ama lütfen eşinizin sahibi olmayın, çocuklarınızın sahibi olmayın. Sevgi bir boşluktur; sevgiden çok şey öğrenebilirsiniz ve bu risk her zaman bizim hayatımızdadır ve hayata renk ve neşe verir. Ama şunu ilk ve son kez anlayalım: Ruh eşi diye bir şey yoktur, böyle bir şey yoktur. Sadece kendi korkunç aşk hayatımdan mı yoksa âşık olduğum muhteşem zamanlardan mı yola çıkarak konuşuyorum, bilmem. Ama bu bana doğruymuş gibi geliyor, bu da geçer ve şimdi sonsuza kadar âşık olmaya hazırım.

Yani Hindistan'a ilk geldiğimde Goa'daydım, bir kaju ağacının altında kız arkadaşım Krishna Priya ile yaşıyordum. Kelimenin gerçek anlamıyla çıplak yaşıyorduk ve hava mükemmeldi, gökyüzü yıldızlarla doluydu, deniz ayaklarımıza çarpıyordu ve her şey çok, çok güzeldi. Krishna Priya ve ben yıldızların altında aşk dolu muhteşem bir zaman geçiriyorduk. Hindistan'a hiç gittiniz mi bilmiyorum, belki Meksika'ya gitmişsinizdir, Montezuma'nın İntikamı'nı hiç duydunuz mu? Hindistan'da da Delhi karnı adında, benzer bir deneyim söz konusudur, çok iyi yetiştirilmiş biri olmadığım için ben ona boklar adını veriyorum. Bu hastalık bir bardak su içmek gibi çok sıradan bir şeylerle başlar ve tanrım, hayat sadece tuvaletten ibaret olur. Nasıl anlatayım, acılarınızı, duygularınızı, her şeyi...sancı ve bokla dışarı atarsınız. Her şey boktan bir hal alır. Ve ben en azından Doğu'da ilişkilerin bozulma nedeninin çok temel bir konu olduğunu düşünüyorum. Su içersiniz ve hayatınız boktan bir hale gelir. Her neyse, Krishna Priya ve ben farkındalığa sahip değildik, bu gibi durumlarla nasıl başa çıkacağımızı bilmiyorduk, bu konuda birbirimizle konuşmak istemediğimizi söyledik ve başa çıkma yöntemlerimizden biri oradaki kütüphanelerden birine gidip okuyacak kitaplar almaktı.

O kendisine Yogananda'nın yazdığı, *Bir Yogi'nin Otobi-yografisi* adlı kitabı seçti, sanırım 1000 sayfalık bir kitaptı. Ben daha küçük kitaplar tercih ediyordum, bu yüzden Acharaya Rajneesh'in *Seeds of Revolutionary Thought* (Devrimsel Düşüncenin Tohumları) adlı kitabını aldım. Size *Acharaya* sözcüğünü söylediğimde muhtemelen siz de aynı düşünceye kapılıyorsunuz, Acharaya denen kişi kim ola ki? Ve bir kelimeyi anlamadığımda yaptığım şey onu atlayıp devam etmek olur. Aslında o durumda bu sözcükle ya da Rajneesh denen adamlarla herhangi bir ilişkim yoktu. Bu yüzden adını okumaya çalışmadım. Sadece o küçük kitabı seçtim, yaklaşık 100 sayfadan oluşuyordu. Seçtiğim kitap buydu ve bu kitap hayatımı değiştirdi. Kütüphaneden çıktık, birbirimize hiçbir şey demeden geri döndük, Krishna Priya kaju ağacının altındaki yatağın kendisine ait tarafına uzanıp okumaya başladı, ben de gün batımını seyretmek için kumsala indim. Kitabı okumaya başladım, çok güzeldi. Onu çok, çok, çok sevdim. Gerçekten de doktor tavsiyesi gibiydi, iyi gelmişti. Şalımı çıkardım, yerimi kaybetmemek için ayakkabılarımı 2. ve 3.sayfanın arasına koydum ve çay satan bir dükkana gidip kendime bir demlik dolusu bitki çayı aldım. Kahve içebilecek durumda değildim çünkü zaten çok boktan bir durumdaydım ve yanımda herhangi bir ilaç da yoktu. Bunu söylüyorum çünkü bazen kendimi iyi hissettiğimde, o noktada kendimi daha da iyi hissetmeyi düşünebilirim. Kendinizi kötü hissettiğinizde ise tek düşünceniz yaptığımız işi temizlemek olur. Her neyse, o kadar ayrıntı anımsamıyorum. Şu anda ilaçlardan oldukça uzak durduğumu söyleyebilirim ama bu konunun üzerinde durmamın nedeni bedenimde beni hasta edecek herhangi bir şey istemiyor olmamdı, bu yüzden tamamen temizdim ve denize, kitabıma geri döndüm, şalımı tekrar belime sardım, uzandığınızda kumların kışınıza kaçmasını önlemek için böyle bir şey kullanmanız şart.

O anda tüm farkındalığımı günbatımının önünden, ufuktan geçmekte olan dev bir yelkenliye odakladım ve tam o an-

da müthiş bir coşkunluk hissettim. Tüm hayatım boyunca o kadar mutlu olmamıştım; müthiş bir başarımlık, yapmışlık, olmuşluk duygusuydu. Bu sanırım kakasını yaptıktan sonra ona bakıp, “Ne müthiş bir şey!” diye düşünen küçük bir çocuğun haline benziyor. Hiç kendi bokuna bakıp, “Bunu ben mi yarattım?” diyen üç yaşında bir çocuk gördünüz mü? İşte günbatımında ilerlemekte olan o yelkenli bana böyle hissettirmişti. Kaybolduğum noktaya kadar artan bir coşkunluk duygusu. O anda otuz yıldır içinde yaşamakta olduğum bedenden yok oldum, sadece varoluşun içinde yüzüyordum. Müthiş bir duygu, muazzam bir deneyimdi, o anda beden değildim, zihin değildim, sadece bir varoluştum.

Zihnim geri gelip “Sana neler oluyor?” diye sorana kadar orada kaldım. Ve zihnim bana bunun “doğal olmayan bir hareket” olduğunu anımsattığı anda gerçekten çok korktum ve haykırdım ve bedenime geri döndüm, başımı gökyüzüne kaldırdım ve bağırıma devam ettim. Tanrı’ya ilk defa şöyle haykırdım, “Başıma ne halt geldi? Bu sadece pis bir oyun; ben buna hazır değilim.” Sonra, “Bu kitabı yazmış olan kişi gibi bir insanla tanışmak istiyorum, senin benimle konuşmayacağını biliyorum. Gelip benimle oynamayacağını biliyorum çünkü bunu hiç yapmadın, seni ilk defa tecrübe etmiş olmak ise bana kötü bir duygu yaşattı. Kendimi aldatılmış, kandırılmış hissettim. Bu yüzden bir öğretmene, bir ermişe, bir guruya, adı her neyse ona ihtiyacım var. seninle yaşayan bir insan aracılığıyla ilişki kurmaya ihtiyacım var,” dedim.

Eğer Hindistan’daysanız ve göklere doğru haykırmaya başladıysanız, ilk havarilerinize sahip olmak çok kolaydır. Akşamları kayıkları kıyıya çekerken yardımcı olduğum balıkçı arkadaşlarım etrafımı sardı. Yardımlarım karşılığında bana mutlaka balık vermeye çalışıyorlardı, ben de sadece gülüyordum çünkü artık vejetaryen olmuşum. Bana çok iyi davrandılar ama o sırada bende, benim kendimde görmediğim bir şey görüyorlardı. Hindistan’da bir deli ile meditasyon yapan bir in-

san birbirine çok benzer. Bunu biliyor musunuz bilmiyorum ama birisi aydınlandığında sizi çay içmeye davet etmezler, hemen Hindistan'da çok yaygın olan o derin sessizliklerden birine girerler. Ya da kapılarda kilitlerin olmadığı akıl hastanelerinden birine girerler ve oradaki delilerle ilişki kurarlar çünkü onlarla konuşmak isteyen tek insan türü, delilerdir. Onları sadece deliler anlar. Bir deli ile aydınlanmış bir insan arasındaki fark, delinin kendisi olmasını sağlayan bilincinin, farkındalığının ve cesaretinin olmamasıdır. O sadece zihnini var olmaksızın dışarıda olmanın daha rahat olduğu bir noktaya getirmiştir. Neredeyse tek fark budur ve çok da büyük bir fark değildir.

Yani ben yine bildiğim bedenimde, bildiğim zihnimdeydim ve tamamen üzgün durumdaydım. Balıkçı arkadaşlarım gökyüzüne doğru yaptığım haykırışları seyrederek eğlendiler, sonra beni denize sokup bedenimden kumların gitmesi ve biraz serinlemem için bana su attılar, kendimi yanıyor gibi hissediyordum. Bunu yapıyor olmak hoşlarına gitmişti ve bedenlerinin gücü inanılmazdı. Bu ufak tefek balıkçılar her sabah ve her akşam teknelerini itiyorlardı ve baktığınız zaman itme işini yerden itibaren yaptıklarını görebiliyordunuz. Ben onlara yardım ettiğimde sadece belden yukarı olan kısmımı kullanıyordum. Amerikalıların büyük bir bölümünün belden yukarı kısımlarının çok güçlü olduğunu düşünüyorum, güçlü kolları ve güçlü göğüsleri var ama dünyanın bu tarafında durum tam tersi, bu insanlar yeryüzünden başlayarak kuvvet uyguluyorlar. Bu biraz Amerikalı bir futbol oyuncusu ile Avrupalı bir oyuncu arasındaki farka benziyor. Bana çok nazik davrandılar, bana sanki bütün bunlar kendilerinin ya da bir yakınlarının başına daha önce gelmiş gibi davrandılar; ağızından dökülen cümleler ve delilik, sürekli tanrıya, "bu ihtiyaç anımda bana yardım et," diye yakarıyor olmam onları hiç şaşırtmamıştı. Deliliğe karşı müthiş bir saygı gösteriyorlardı. Tanrının bana böyle pis bir oyun oynamış olması beni çok sinirlendirmişti.

O an, artık özdeşleşebileceğiniz bir geçmişin olmadığı,

gelecekte ne olacağını bilmediğiniz bir andır. Tam olarak o anın içindesiniz, her şey yepyeni, o kadar kendiliğinden ki kendi içinde bir bütün. Ve komik bir şekilde o kadar da abartılacak bir şey değil. Aslında ben bu hikâyeyi daha önce hiç anlatmadım. Sadece başıma gelen bir şeydi, yeni gibi gelmeyen bir yenilikti ve onu açıklamamın mümkün olmadığını hissediyordum. Üzerinde konuşmak için çok mahrem bir şeydi ve konuyu sevgilime ya da bir arkadaşına açacak olursam bana aklımı kaçırmışım gibi davranacaklarından çekiniyordum. Yani olan bitenle barışmam bu zamana kadar sürdü, şimdi bana doğal geliyor. Ve tekrar başıma geleceği anı bekliyorum. Bundan söz ettim çünkü Osho ile karşılaştıktan yıllar sonra ona, “Osho, senle karşılaşmadan önce bir yok olma deneyimi, zihin ya da beden olmama deneyimi yaşamıştım ve dürüst olmak gerekirse, seni seviyor olmama rağmen bunun yine başıma gelmesini istiyorum. Neden şimdi tekrar olmuyor mesela?” diye sormuştum. Osho bana, “Anladığım kadarıyla bu olay başına geldiğinde bir açıdan bakırdın, tamamen korunmasız bir şekilde bir anın, yepyeni bir anın içine girdin ve hayat aslında bu şekilde başına gelir. Ve sen bunun tekrar olması, böylece bir meditasyoncu olduğunun ispatlanması konusundaki beklentin ve isteğinle karşıma oturduğunda bütün bu meditasyon düşüncesi meditasyon deneyimini yaşamayı engelliyor. Bu anın içine, tıpkı o anda olduğu kadar çıplak bir şekilde girmen gerekiyor. Ve bu kolay bir şey değil çünkü zihnin bir hafızası var ve eğer aynı şeyi yapacak olursan aynı deneyimi tekrar yaşayacağını düşünüyor ve meditasyon bu değil. Ve meditasyon sen anın içinde olmadan, farkındalığı olan bir çocuk olmadan gerçekleşemez,” diye yanıt verdi.

Osho bana basitçe eğer masumiyetimi yeniden kazanmazsam ona ve kendime, o deneyimi yaşadığım anda tanrıya karşı hissettiğim kızgınlıktan çok daha fazlasını yaşayacağımı söylüyordu. Beden zihnin ötesinde bir deneyim yaşayabileceğiniz farkındalığına sahip olmak daha sinir bozucudur, deneyi-

mi yaşamamak artık daha çok üzer. İşte bu yüzden biz meditasyona genellikle bedeni ve zihni dansla, haykırarak, kendimizi bırakarak yorduktan sonra başlarız. Bütün bunlar uzanıp gevşemek için yapılan hazırlıklardır ve ben sizden bu aktif meditasyonları yapmanızı istediğimde bunun nedeni sonunda meditasyon için uzandığınızda uykuya dalmamanız. Çünkü uzanan insanlar eğer canlı hissetmiyorlarsa hemen uykuya dalma eğilimindedir. Meditasyon beden rahatlarırken bütünüyle farkında olmaktır; uykuya çok benzer, tek farkı uykuda genellikle dışarı çıkıyor, meditasyonda ise genellikle içeri giriyor olmamızdır. Bedenin ağırlığı olmadan, zihnin ağırlığı olmadan şimdi ve burada kalmaya çalışırız. Sadece serbest bir akışın içinde.

Bir gün içinde bir saatlik Dinamik Meditasyon tekniğini en fazla, tam sayı vermek gerekirse 24 kere uygulamış kişi rekoru bana ait. Osho ile ilk zamanlarda bu onun ilk ve en önde gelen aktif meditasyonuydu ve bu meditasyonu uykumda yaptığımı nereden bildiğimi merak ediyorsanız, yanıt olarak ikinci aşamada çılglık atarken uyandığımı söyleyebilirim. Ve bu tekniği hafife almanızı istemediğim için, nasıl yapılması gerektiğini harfiyen buraya alıyorum.

OSHO® DİNAMİK MEDİTASYON™

Sabahları yapmanız önerilir, bu bir saatlik yöntem güne hızlı bir başlangıç yapmanın çok güçlü bir yoludur. Gerginliği ve içeride kalmış duyguları atmanızı sağlar ve aynı zamanda enerjinizi müthiş bir şekilde artırır! Dinamik Meditasyon 1 saat sürer ve beş aşamadan oluşur. Tek başınıza yapılabilir ama başkalarıyla birlikte yaptığınızda çok daha güçlüdür. Bireysel bir deneyim olduğu için çevrenizdeki diğer insanlarla ilgilenmemeli ve meditasyon boyunca gözlerinizi kapalı tutmalısınız, bir göz bandı kullanmanız tavsiye edilir. Midenizin boş olması ve gevşek, rahat giysiler giymeniz uygun olacaktır.

“Bu senin ne yaparsan yap sürekli farkında, bilinçli, uyanık olmanı gerektiren bir meditasyon. Bir tanık olarak kal. Kaybolma. Nefes alırken unutabilirsin. Nefesle o kadar bir olursun ki tanığı unutabilirsin. Ama o zaman tüm olayı kaçırmış olursun.

“Mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde, derin bir şekilde nefes al; tüm enerjini ona ver ama yine de bir tanık olmaya devam et. Sanki bir gözlemciymişsin gibi, sanki her şey bir başkasının başına geliyormuş gibi, sanki her şey bedende olup biterken bilinç odaklı bir şekilde izliyormuş gibi neler olduğunu izle.

“Bu tanıklık üç adımda da var olmaya devam etmeli. Ve her şey durduğunda, dördüncü aşamada tamamen hareketsiz, donmuş bir hale geldiğinde bu farkındalık doruk noktasına ulaşır.”

Osho

Birinci Aşama: 10 dakika

Burnunuzdan kaotik nefesler alıp verin, her zaman nefes verme aşamasına odaklanın. Beden nefes alma işini kendisi halleder. Nefes ciğerlerinizin en derinlerine kadar ilerlemeli. Nefesi mümkün olan en hızlı şekilde alın, nefesin derinde kalmasını sağlayın. Bunu mümkün olan en sert ve en hızlı şekilde yapın, sonra biraz daha hızlanın, bunu siz tamamen nefesten ibaret bir hale gelene kadar yapın. Enerjinizi artırmak için bedeninizin doğal hareketlerinden yararlanın. Onun arttığını hissedin ama ilk aşamada kendinizi bırakmayın.

İkinci Aşama: 10 dakika

Patlayın! Fırlatılması gereken her şeyi ifade edin. Tamamen çıldırın. Bağırın, haykırın, ağlayın, zıplayın, dans edin, şarkı söyleyin, gülün; kendinizi oradan oraya atın. Hiçbir şeyi engellemeyin, tüm bedeninizin sürekli hareket etmesini sağlayın. Biraz aksiyon genellikle harekete geçmeniz için yeterlidir.

Zihninizin müdahalesine asla izin vermeyin. Bütün olun, tüm kalbinizi verin.

Üçüncü Aşama: 10 dakika

Kollarınız yukarıda, havaya sıçrayarak “Hu!Hu!Hu!” mantrasını mümkün olan en derin şekilde tekrarlayın. Ayak tabanlarınızın üzerine yere indiğiniz her seferinde sesin seks merkezinde derin bir şekilde yankılanmasını sağlayın. Verebileceğiniz her şeyi verin; kendinizi tamamen tüketin.

Dördüncü Aşama: 15 dakika

Durun! Her nereadaysanız, hangi pozisyondaysanız o şekilde kalın. Bedeninizin duruşunu hiçbir şekilde değiştirmeyin. Bir öksürük, bir hareket, enerji akışını bozacak herhangi bir şey tüm çabanın boşa gitmesine neden olur. Başınıza gelen her şeye karşı bir tanık olun.

Beşinci Aşama: 15 dakika

Dans ederek kutlama yapın, bütüne karşı hissettiğiniz şükran duygusunu ifade edin. Mutluluğunuzu tüm gün yanınızda taşıyın.

Üçüncü Bölüm

Mutluluk: Sevinç ya da Üzüntünün Ötesinde Bir Yaşam

“Dünyada herhangi bir anlam yok; anlamın hepsi senin varlığının en içerideki merkezinde. Dünya sadece gürültüden ibaret, hiç müzik yok. Müzik varlığının en kuytu yerlerinde ve onun dünyadaki tüm sesler içinde duyulması gerekiyor. O zaman dünyanın sesleri sadece arka planı oluşturur, bir bağlama dönüşür. Gürültü sayesinde içsel müziği daha net bir şekilde duyabilirsin. O zaman gürültü artık rahatsızlık veren bir şey olmaktan çıkar, daha çok, yardımcı olan bir şeydir. İşte bu yüzden ben dünyadan elini eteğini çekmeyi öğretmiyorum, mutluluğu ve neşeyi öğretiyorum.”

*Dhammapada, 7. Cilt,
Osho*

Nasıl olup da “Krishna Prem” adını aldığımı muhtemelen merak ediyorsunuzdur, aynı zamanda anlamını da! Her şey Hindistan’a gidip Osho’nun önüne ilk kez oturduğumda gerçekleşti. Orada, tam anlamıyla ölü bir vaziyette, bu canlı ermişin ayaklarının dibinde otururken onun, “Sannyas almak ister misin?” diye sorduğunu duydum. Sannyas basitçe meditasyona başlatma aşamasıdır. “Evet!” diye yanıt verdim ve duyduğum bir sonraki cümle onun, “...ve yeni adım coşkunculuk ve sevgi anlamına gelen Krishna Prem olacak,” sözleriydi. “Aman Tanrım!” diye düşündüm, “Bana Krishna gibi bir isim verdiğine inanmıyorum!”. Ne diyebilirim? Bir anın müthiş bir mutluluktan tamamen boktan bir duruma dönüşebilmesi gerçekten de çok komik. Yani ermişime âşık olmaya başladığım anda, yeni isminden nefret etmeye de başlamıştım! “Krishna Prem.” “Krishna Prem.” Birkaç kere denedim ama o kadar korkunç geldi ki kimseye bu adı söylememeye karar verdim! Adımı sahiplenmem ve gerçekten anlamam, “Krishna”nın aslında ilahi olanı çeken, Prem’in ise sadece sevgi anlamına geldiğini idrak etmem yıllar sürdü. Tanrım, adım o zaman çok önemli bir konuydu, muhtemelen kim olduğuma ilişkin bir şeyler ifade ettiğini düşündüğüm için. Ama artık bana Michael Mogul, Krishna Prem ya da KP diye hitap etmeniz hiçbir anlama gelmiyor çünkü sonuç olarak o ben değilim!

İsim dediğiniz nedir ki? Siz gerçekten de John, Jim ya da Jane misiniz? Tanıyorsunuz diğer John’lar, Jim’ler ya da Jane’ler ile aynı mısınız? Adınızı değiştirirseniz karakteriniz de aniden değişir mi? Okulda size yakıştırdıkları takma isimlere ne demeli? Gerçekten “Şişko” ya da “Ahmak” ya da “Bok suratlı”

mıydınız? Belki Göt Kafalı diye anılan kişi aslında çok zeki biridir? İsim dediğiniz nedir ki? Hiçbir şey!

Bir ermiş, “Sen kimsin?” diye sorduğunda ona adınızın James olduğunu söylerseniz buna sadece güler! Güler çünkü zihninizden ya da bedeninizden ya da ebeveynlerinizin size vermiş olduğu etiketten söz etmiyordur. Güler çünkü aslında size, “Annen baban sevişmeden önce kimdin?” “Bedenin artık olmadığına kim olacaksın?” “Hiç doğmayan ve hiç ölmeyen sen kim?” diye sormaktadır. Güler çünkü Doğu’da özgün yüzünüz olarak adlandırılan gerçek kimliğinizi aramaya henüz başlamadınız.

Adımız kim olduğumuz değildir, o sadece sürekli birbirimize, “Hey, sen!” diye seslenmekten kaçınmak için uydurduğumuz kullanışlı bir etikettir. Sadece belli bir beden ve zihni tanımlamak için kullanılan yararlı bir araçtır ve sistem yönetimi açısından gerçekten çok kullanışlıdır! İsmimiz kim olduğumuzu ancak pasaport numaralarımız, sosyal güvenlik numaramız ya da PIN kodumuz kadar belirler.

Bu çok komik ama birine kim olduğunu sorduğunuzda, belki adını söyledikten sonra ne iş yaptığını söyler. “Ben vergi memuruyum” ya da “Taksi şoförüyüm” ya da “Ben bir ölü yıkayıcıyım!” bile diyebilir. Bunların hepsini anlatan güzel bir fıkra var:

Bir adam süpermarkette kasa kuyruğundaymış ve arka sıralarda bulunan kızıl saçlı, çok çekici bir kadının kendisine gülümseyerek selam verdiğini görmüş. Bu kadar cazibeli bir kadının kendisine el sallamasına şaşırarak, bir yerlerden gözünün ısırdığı ama nereden tanıdığını çıkaramadığı bu kadının yanına giderek, “Pardon, beni tanıyor musunuz?” diye sormuş.

Kadın, “Yanılıyor olabilirim belki ama benim çocuklardan birinin babasına benzettim,” diye yanıt vermiş.

Adamın aklı, aldattığı tek zamana gitmiş ve “Aman Tanrım,” demiş, “Bekarlığa veda partimde kız arkadaşın beni ıslak bir kerevizle kırbaçlarken tüm arkadaşlarımda önünde bilardo

masasının üzerinde seviştiğim striptizci sen misin?”

Kadın, “Hayır,” diye yanıt vermiş, “Ben oğlunuzun İngilizce öğretmeniyim.”

Ne demeye çalıştığımı anladınız mı? Birçoğumuz o kadar çok zamanı çalışarak geçiririz ki işimizin, mesleğimizin, son aldığımız terfiinin ya da unvan indiriminin kim olduğumuzu tanımladığını zannederiz. Yetişkinler bu “Ne yapıyorsan sen de osun,” fikrini bize çocukken verirler, böylece biz çocuklar kendimizin iyi ya da kötü karnelerimiz, rafta duran ödüllerimiz ya da el konulmuş oyuncaklarımız olduğunu düşünmeye başlarız. Elde ettiğimiz başarılardan sevinmeyi, başarısızlıklarımızda üzülmeyi, kazandığımızda muhteşem, yenildiğimizde boktan hissetmeyi öğreniriz.

Eğer kendimizi işimizle özdeşleştirmediysek hareket ve davranışlarımızla, hatta alışkanlıklarımız ve bağımlılıklarımızla özdeşleştiriyor olabiliriz. Ama sırf içki içiyor, sigara kullanıyor ya da tiner kokluyor olmamız bizim kim olduğumuzu tanımlamaz. İnsanlar, “Ne yersen osun,” diyor ama bu bizi bir hamburger ya da sosisli sandviç yapmaz, değil mi ama? Neredeyse ayaklarımızın üzerinden geçecek şekilde sürüp giden kamyon şoförüne “Aşağılık herif!” diye bağırmanız bizi öfkeli ya da kötü biri yapmaz. Düzgün, kurallara uygun yazıyor olmamız bizim dünyadaki en kültürlü kişi olduğumuz anlamına gelmez. Alternatif olarak belki bizi merhametli ya da merhametsiz davranışlarımızın oluşturduğunu düşünüyor olabiliriz; hayatını kurtardığımız köpek, arabayla ezdiğimiz kedi ya da otelden çaldığımız bornoz.

Jake ölüm döşegindeymiş. Karısı Susan yanı başında nöbeteymiş, Jake’in artık güçsüzleşmiş elini tutarken bir yandan da gözlerinden yaşlar süzülüyormuş. Ettiği dualar adamı daldığı uykudan uyandırmış. Karısına bakmış ve solgun dudakları kımıldamaya başlamış.

“Sevgili Susan,” diye fısıldamış.

Kadın, “Sakin ol canım,” demiş, “Konuşma! Dinlen!”

Adam ısrarla devam etmiş, yorgun bir sesle, “Susan,” demiş, “Sana itiraf etmem gereken bir şey var.”

Ağlamakta olan Susan, “Bana itiraf etmen gereken bir şey yok,” diye yanıtlamış, “Her şey yolunda, sen uyumaya bak.”

“Hayır, hayır. Huzur içinde ölmeliyim. Kız kardeşinle, en yakın arkadaşınla ve annenle yattım.”

Susan, “Biliyorum,” demiş, “Seni bu yüzden zehirledim.”

Yaptığımız ve söylediğimiz şeylerin bu dünyada etkisinin olmadığını söylemiyorum. Elbette yaptığımız ve söylediğimiz şeyler hayatta ortaya koyduğumuz şeyleri biçimlendirir. Elbette davranış ve hareketlerimizden sorumluyuz ama onlar biz miyiz? Toplumumuzda yapmak, yapmak, yapmak fiiline çok fazla önem atfediliyor ama ne zaman yapmayı biraz azaltıp olmanın tadını çıkaracağız? Sadece bir “yapan insan” olmaktan vazgeçip insan olmaya başlayacağız?

Birçok insan bana bir ermişle oturmanın nasıl bir şey olduğunu soruyor. Osho ve ben sadece kısa bir sohbet halindeydik ve dürüst olmak gerekirse beni gördüğüne çok da sevinmiş değildi. Aslında bir açıdan sevimliydi ama belki sadece beni yansıtıyordu çünkü bana, “Yani gidiyorsun, öyle mi?” diye sordu ve ben de “Evet,” diye yanıt verdim. “Nereye gidiyorsun?” dedi, “Kaliforniya’ya,” dedim. Kaliforniya Osho için sihirli bir sözcüktü. Ne zaman Kaliforniya’ya gittiğimi söylesem aniden benim için çok heyecanlanırdı. Gerçekten! “Seninle tanıştıktan sonra buraya gelen çok insan oldu Krishna,” dedi. Ama ben Osho için her zaman aşâğılık biri olsam bile, bunu seviyordum. Kendimi yaniyor gibi hissediyordum, âşık hissediyordum ve insanlarla birlikteyken bu duygular bulaşıcıydı. Ve ben sıra dışı biriydim. Meditasyonları yönetiyordum ama Batı’daki herkes o sıralar meditasyon için para ödüyordu, Maharishi Mahesh Yogi’ye kendilerini genellikle daha da derin bir uykuya sürükleyen bir mantra için yüzlerce dolar ödüyor-

lardı. Ama benim yaptığım şey, insanlara meditasyon yaparlarsa para vermektir. Bir hayır kurumuna gidip, yüz tane beyaz tişört satın alıyordum, sanırım fiyatları 50 sent civarındaydı, onları turuncu renge boyamak da tişört başına 50 sent tutuyordu, bu rengi seçmemin nedeni bir aile gibi hissetmek için bu renk giyiniyor olmamızdı.

Bu birlikte meditasyondur, birlikte meditasyon yapan bir aile birlikte kalır. Bu yüzden herkese birer turuncu tişört verip sonra onları Kaliforniya'daki Venice plajına götürüyordum, on dakika boyunca nefes almalarını, on dakika kendilerini bırakıp bağırma ve haykırma sesleri çıkarmalarını sağlıyordum. Okyanusun en güzel tarafı deliliği her zaman kabul ediyor olmasıdır. Polisler, resmi otoritelerle hiç sorun yaşamadık ve okyanusun kendisi o kadar çalın bir deneyimdir ki yirmi kadar aptalın avazı çıktığı kadar bağırması büyük bir çamaşır makinasına atılmış olmaya benzer. Çoğu zaman meditasyonun sonunda yüzmeye başlıyorduk, o kadar rahatlatıcıydı.

Her neyse, Osho Kaliforniya'ya gidiyor olmamla çok ilgilenmişti, "Orada ne yapacaksın?" diye sordu. O sıralar Krishna Priya adında çok hassas, benden çok farklı bir kadınla birlikteydim. Osho'ya şöyle yanıt verdim, "Kaliforniya'ya gidiyorum, Krishna Priya okulunu bitirdi ve otistik çocuklara öğretmenlik yapacak, şehir dışında bir yer tutacağız ve otistik çocuklarla birlikte yaşayacağız, bu çocukların her birinin kendi öğretmeni olacak, öğretmenlerin her biri birer sannyasin olacak çünkü biz otistik çocuklara nasıl davranılması gerektiğini biliyoruz. Harika bir deneyim olacak." Ben mekânı yönetecektim, çok hoş bir insan olan ve bu alanda birçok başarıya sahip olan Krishna Priya'ya evde yaşaması çok zor olan otistik çocuklar için bir okul kurması teklif edilmişti. Osho bana, "Krishna Prem, sana şu kadarını söyleyeyim, Amerika'ya önce sen git, doğrudan Kaliforniya'ya git ve okul için uygun bir yer bul, sen bunu yaptıktan sonra ben Krishna Priya'yı yanına göndereceğim. Şimdi onun burada biraz daha kalması gereki-

yor,” diye yanıt verdi. Bundan hiçbir şey anlamadım ve Krishna Priya ile bir daha hiç sevgili olarak görüşmedik ama bu başka bir hikâye.

Kaliforniya’ya varmış, okula uygun olabilecek yerler bakmaya başlamıştım. Ve komik olan şey, Osho’nun ayrıldıktan önce bana söylediği, “İkimizin birden sığabileceği bir vasıta al,” sözüydü, ne demek istediğini anlamamıştım ama yaptığım şey kalan son paramla bir araba almak oldu, bana göre vasıta ve araba aynı şeydi. Arabanın içinde oturmuş durumdaydım çünkü paramın tamamını arabaya yatırmıştım ve bu yüzden sigorta yaptıramamıştım, benzin bile alamamıştım. O sıralar işsizlik maaşından yararlanıyordum, bu yüzden çok param yoktu ama arabam vardı ve onun içinde yaşıyordum. Yaptığım şey Dinamik Meditasyon için onun yapıldığı San Diego yoga merkezine gitmek oldu, Dinamik Meditasyon’u yaptım çünkü sigorta ve benzin için para gerekiyordu. Arabam vardı ama başka hiçbir şeyim yoktu, bunun üzerine meditasyonda müthiş bir çığlık attım. O sıralar çok bağıırıyordum. Dinamik Meditasyon’u çok sık yapıyordum. Meditasyonun sonunda Ron Modec adında bir adamla karşılaştım. Bir emlakçıydı ve birbirimizden çok hoşlanmıştık. Ben meditasyona turuncu giysim ve uzun sakalımla gelmiştim, o ise takım elbiseli ve kravatlıydı. Bu hoşuma gitmişti.

Meditasyondan sonra kravatını bağladı, ben giysimi düzelttim ve bir fincan kahve içmeye gittik, çok güzel zaman geçirdik. Birbirimizle konuşmak bizi çok heyecanlandırmıştı, bana hayatta ne yapmak istediğimi sordu. Ben de ona, “Asıl yapmak istediğim Yunan tarzı bir spor merkezi kurmak. İstedğim şey insanların Dinamik Meditasyon’la ya da tenis oynayarak, ağırlık kaldırarak, dans ederek ya da sevişerek kendilerini bedenlerinin içine atabilecekleri ama meditasyonun ya da aktivitenin sonunda “Tenis oynadığımızı göre benimle yatar mısın?” ya da “Birlikte dans ettiğimize göre benimle evlenir misin?” gibi saçma sapan şeyler söylemeyecekleri, bunun yerine hepi-

mizin on beş dakika uzanıp gevşeyerek kendisini yenileyebileceği bir yer. Tüm enerjimizi aktiviteye harcamış olacağız, sonra birlikte yere uzanıp gevşeyecek ve enerjinin geri dönmesini sağlayacağız. Ben Yunan tarzı spor merkezinden bunu anlıyorum, doğru mu bilmiyorum ama fikir çok hoşuma gidiyor.

Ron'la konuşurken ikimiz de çok heyecanlanmıştık, hesabı istediğimizde ikimizin de hiç parası olmaması ortaya çıktığında buna çok güldük, ben garsona baktım, o bana baktı ve bunu söylemeye biraz utanıyorum ama ona bir dolarlık bir yemek çeki uzattım, o da sadece gülümsedi ve gitti. Ron bu konseptten çok hoşlanmıştı, "Biliyor musun, Lucerne Vadisi'nde emlakçılık yapıyorum, binaları müşterilere gösterme işinden elli dolar kazanıyorum," dedi. Ablasını aradık, ondan aldığımız on dolar borçla arabaya benzin koyduk ve Lucerne Vadisi'ne gittik. Los Angeles'ın doğusunda, yaklaşık iki saatlik mesafede, çölde bir bina vardı ve çok heyecan vericiydi. Ve orada bir şeyler yapılabileceğini görmüştüm; LA çok pahalı bir eyaletti ve benim orada yaşamaya gücüm yetmezdi, arabada uyumaya bile gücüm yetmezdi çünkü park parası çok pahalıydı ama işte bir şekilde oradaydım, patronu binayı bana gezdirmiş olduğu için Ron'a elli dolar ödedi ve bu garip adam kim diye sordu ama ben çok ilgilenmiş gibi davranıyordum, bina sahibine baktım, o da bana baktı. Onlara, "Bu binayı almak istiyorum," dedim. Ron beni kenara çekti ve "Bak, elli dolar kazandım, ablama on dolarını geri verelim ve gidelim," dedi. Ben şöyle yanıt verdim, "Ron, burayı alacağım, hemen alacağım ve Osho'nun öğretilerine dayalı, anlattıklarımı uygulayacağım bir yer açacağım." Bana, "Gerçekten mi? Bir kuruş paran yok ve bu işe kalkışacaksın, öyle mi?" diye yanıt verdi. "Evet, sen de işin içinde olmak istiyor musun?" diye sordum. "Çok isterim, nasıl dahil olabilirim?" dedi. Ben de ona, "Burayı alırsam, işe başlamak için satıştan kazanacağın komisyonu buraya bağış olarak yatıracamız," diye yanıt verdim. "Delinin tekisin, kabul ediyorum çünkü burayı almana imkan yok, sade-

ce buradan gitmek istiyorum,” dedi. Ben bina sahibine, “Geri geleceğim,” dedim, o da bana, “Sanırım gerçekten de döneceksin,” diye yanıt verdi.

O gece telefonun başına oturdum çünkü depozito ödemesi için hemen 30.000 dolara ihtiyacım vardı. Tanrım, turuncu tişört verdiğim tüm o insanları aradım ve onlara, “Birlikte yaşayabileceğimiz, birlikte meditasyon yapabileceğimiz ve insanların hafta sonu gelip kalmalarını sağlayacak şekilde reklamını yapabileceğimiz bir yer buldum,” dedim. Birkaç gün içinde 15.000 dolar toplamıştım ama benim 30.000 dolara ihtiyacım vardı. Oldukça zengin bir ağabeyim vardı, meditasyon yaptıran beş parasız herkesin zengin bir erkek kardeşi vardır. Bilmiyorum, belki bu Yahudilere has bir durumdur. Yahudi dünyasında oğlun ya milyonerdir ya da haham şeklinde bir değiş vardır. Ağabeyime, “15.000 dolarım var ama 30.000 dolarım olması gerekiyor. 15.000 hiçbir işime yaramaz, bu yüzden şöyle yapalım, ben masaya 15.000 dolar koyacağım, sen de 30.000 dolarlık bir çek yazıp koyacaksın, sonra yazı-tura atacağız. Sen kazanırsan, paramı alırsın, ben kazanırsam, çeki alırım,” dedim. Korkudan altına yapmak üzereydim, ağabeyim de öyle gözükiyordu ama bir şekilde para konusunda benden daha soğukkanlıydı ve ek olarak ben bu işi çok ama çok istiyordum. Yazı tura attık ve ben kazandım, o 15.000 dolar nakit parayı aldı, ben de 30.000 dolarlık çeki alıp emlakçıya geri döndüm, çeki masanın üzerine koydum ve bina sahibine, “Finansmana yardımcı olmak zorundasın ama al sana kaparo ödemesi olarak 30.000 dolar getirdim,” dedim. O da bana, “Yardımcı olacağım çünkü sen buraya gelmeyi ne kadar istiyorsan ben de buradan gitmeyi o kadar istiyorum,” dedi. Ve bu şekilde, emlakçı arkadaşımın korkudan altına yapmasına neden olan bir anlaşma yaptık çünkü komisyonundan benim için vazgeçmiş durumdaydı. Her neyse, tarihin en hızlı anlaşmasını gerçekleştirmiş olduk!

Satın aldığım şey, şehirli kızların gelip, çölde at sürüp eğ-

lendikleri, sonra da evlerine geri döndükleri, tatil köyüne dönüşürmüş bir çiftlikti. Sahibi gerçek bir kovboydu. Tüfeğini temizliyor, atları sayıyor, kızlarla ilgilenip her şeyin yolunda gitmesini sağlarken bir taraftan da buradan kurtulduğu için Tanrı'ya şükrediyordu. Ben ise tespihimle oynuyor ve bu binayı almamı sağladığı için Osho'ya teşekkür ediyordum. Çok ateşli bir durumdaydım, o da heyecanlıydı. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Yani orada üzerimde bir elbise, elimde teşbihle otuyordum ama kendimi bir kovboy gibi hissediyordum. Kendimi her şeyi yapabilecekmiş gibi hissediyordum. Çeki birkaç kilometre ötedeki Lucerne Valley Bankası'na gönderdik (artık adı muhtemelen Bank of America olmuştur), hemen işleme aldılar ama “yetersiz bakiye” nedeniyle çek geri döndü! Satıcı Ralf'e döndüm ve “Tanrım,” dedim, “Çekin ödenebilmesi için bir telefon etmem gerekiyor.” Ağabeyimi aradım ve “Max, eğer ağabeyim olmasaydın sana bu adamın daha yeni temizlemiş olduğu tüfeğini ödünç alıp seni vurmaya geleceğimi bile söylemezdim. Sana hiçbir uyarıda bulunmazdım. Ama ağabeyimsin ve seni şu anda uyarıyorum, yola çıktım ve seni görmeye geliyorum, seni Allah'ın cezası herif,” dedim. Telefondan kahkaha sesleri geldi ve “Çek temiz değil. Ben kumar oynamam, sana 15.000 dolar borç veriyorum, bana o parayı geri ödeyeceksin. Ama senin benimle aynı genleri taşıdığını biliyorum, bu işin yürümesinin tek yolunun onun için öldürmeye hazır hissetmen olduğunu da biliyorum, bu da benim aldığım riskti. Eğer 15.000 dolarlık borcun sorumluluğunu üstleniyorsan şimdi memnuniyetle bankayı arayıp çeki ödemelerini söyleyebilirim,” dedi. Tıpkı Zen'in Amerikan versiyonu gibiydi, size nasıl açıklayabilirim bilmiyorum ama o anda ağabeyim ve ben birbirimize aşık olduk. Ben onun ne demek istediğini anlamıştım, hayat bir kumar değildir. Hayat hesaplanmış bir risktir. Onun için uğraşırın, bütün olursan, bir şeyler olur. Uyur-gezer bir şekilde ya da saçma sapan bir şeyden 15.000 dolar kazandığını düşünerek dolanırsan bir şeylerin başarılı olama-

ma ihtimali daha yüksektir. Belki yine de bir şeyler olabilir ama anladığım şekliyle ağabeyim bana daha önce vermesine izin vermediğim bir ders veriyordu. Ve o andan itibaren artık bir işim vardı. Ve size şu anda diyebilirim ki daha çekin reddedildiği sıralarda Los Angeles eyaletinin her yerinden arkadaşlar benimle yaşamaya geliyordu. Çek ödenmeseydi gidip ağabeyimi öldürebilir miydim bilmiyorum. Muhtemelen bu insanlar beni vururdu; bir rüyayı gerçeğe dönüştürmek için bana sahip oldukları tüm parayı vermişlerdi.

Her neyse, çek ödendi ve Ralf harikaydı, hemen tüfeklerini toplamaya başladı. O anda çok komik bir şey oldu, on beş sakallı hippie bahçe kapısından giriş yaptı ve binaya doğru yürümeye başladı. Ben onlara meditator adını veriyorum, hippie olup olmadıklarını bilmiyorum çünkü en azından o an için uyuşturucudan vazgeçmiş durumdaydık. İşte gelmişlerdi, yolda birkaç araba daha vardı, Ralf'in kız izcileri ise tepelerden at sürerek geliyordu. Tam o anda Osho'nun Hintli arkadaşlarından biri arabadan dışarı fırladı, giysisini çıkardı ve "Osho, Osho, Osho!" diye haykırmaya başladı. İnanamıyordum, bu bir mucizeydi çünkü başımın derde gireceğini anında görmüştüm. İyi haber, Ron Modec'in çok yakışıklı bir adam olmasıydı ve öyle iyi bir emlakçıydı ki, "Osho, başardın! İşte burası! Nirvana burası!" diye haykıran çıplak Hintlinin bir metre ötesinde duruyordu. Kızlar gözlerini Ron'dan ayıramıyordu ve bu da yine güzel bir dersti, sonuçta on beş yaşındaki bir kız yüz yaşındaki çıplak bir Hintliyi ne yapsın? Görebildikleri tek şey bu çok yakışıklı emlakçıydı. Çok teşekkür ederim, çok mutluydum. Her neyse, kızlar gitti, Hintli adam tekrar giyindi ve hepimiz yemeğe oturduk. Çok güzel bir olaydı. Evdeydik. Ve orası da bizimdi. Mobilyalar Ralf'in umurunda değildi, atları bıraktı, biz atları istemiyorduk ama sırf eğlencesine iki tanesini bıraktık.

Ralf 30.000 dolarlık çekini aldı ve uzaklaştı. Komik olan şey şu ki benimle karşılaştığımızda muhtemelen oldukça zen-

gin biri gibi gözüküyor olacağım ama o zaman bir kuruşum yoktu, hiçbir şeyim yoktu. Ve ben bütün bunları en tuhaf şekilde yarattığımı düşünüyorum, otuz yıl önce şimdi ve burada olmaktan söz ediyorduk. On yaşımdan kırk yaşıma kadar bütün günlerimi cebimde bir kuruş para olmadan bitirdim. Sabah zengin, akşam iflas etmiş durumdaydım. Asla öğün kaçırmadım ve asla kahvaltı edecek param olmadı. Bunun nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum, çok cesaretim vardı, çok eğlendim ve servet biriktirmek istemedim. Bir açıdan onu bir zorluk olarak gördüm. Bilmiyorum, bunun üzerine daha fazla düşünmem gerekiyor. Söyleyebileceğim tek şey, şimdi ve burada olmakla beş parasız olmak arasında çok fazla ortak nokta var.

Ve işte buradaydım, artık mekân bizimdi, dolapta Ralf'in bıraktıkları dışında yiyecek yoktu ve biz vejetaryendik ve Tanrım, dolapta sadece et kalmıştı. Etle ne yapılır? Onu kiliseye götürdük ve başış olarak verdik. Ve paramız da yoktu. Başımıza gelen ilk şey elbette doğalgaz görevlisinin gelişi oldu. Depozito bedeli olarak sanırım 35 dolarım vardı çünkü görevlinin geleceği konusunda uyarılmıştık. Ama iki sayacımız varmış, bu da yetmiş dolar anlamına geliyordu ve bunu asla unutmayacağım, ikinci sayaç için geliyordu, beni tanımıyordu. Tanrı şahidim olsun, bunu söylemeye çok utanıyorum ama tüm giysilerimi çıkardım. Ben çok tüylü biriyim, O zamanlar başımda saç, yüzümde sakal vardı, tüylerle kaplıydım. Sanki giysilerim halen üzerimdeymiş gibi gözüküyordum, o kadar çok tüyüm vardı. O kadar tüylüydüm ki insanlar bana Tüylü Krishna adını takmıştı. Doğalgaz görevlisi bana baktı ve durum gerçekten çok komikti. Ona, "Giysilerimi aldılar. Giysilerimi aldılar," dedim. Gerçekten aklımı kaçırmış gibi davranıyordum. Hiçbir şey demeden döndü ve binanın öteki tarafında, giysilerim üzerimdeyken vermiş olduğum otuz beş dolarlık çekle uzaklaştı, beni tanımamıştı ve böyle bir problemle karşı karşıya olmayı neden istesin ki? Arabasına binip gitti, biz de yemeksiz bir şekilde oturuyorduk, bazı insanların elbette arabalarında, kam-

yonetlerinde yiyecek bir şeyleri vardı ve o saate artık sayımız yirmi civarına ulaşmıştı, bir şekilde yemek yemeyi becerdik. Sonra bir toplantı yaptık ve ben, “Tanrım, bir yerimiz oldu ama başka bir şeyimiz yok,” dedim. Ve insanların sahip oldukları her şeyi paylaşmaları müthiş bir şeydi ama bağış kabul etmek istemiyorduk, bu yüzden herkesin elinde olanları yazdık ve bunun karşılığında herkes orada yaşama hakkını elde etmiş oldu, her şeyi bu şekilde hallettik. Böyle başladık ve asla geriye bakmadık.

Daha en baştan itibaren Krishna Priya’yla bir daha kız arkadaşım olarak görüşmeyeceğimi biliyordum. Osho’nun koymuş olduğu ismiyle Geetam’ın (Krishna’nın şarkısı anlamına gelir) daha en başından itibaren, onun bu zamanı kastettiğini biliyordum. Hepimizin sığabileceği bir araç satın aldım ve hayatımın geri kalanı boyunca zihinsel anlamda rahatsız insanlarla çalışacağımı biliyordum ama bunlar otistik çocuklar değil, sizin, benim gibi insanlar olacaktı.

Geetam yaklaşık 300 dönümlük, oldukça büyük bir araziydi. İçinde on bir adet küçük bina vardı, binalardan biri meditasyon yapılabilecek büyüklükteydi, diğer on tanesi konaklama amaçlı ya da ofis olarak kullanılabilir durumdaydı. Daha en baştan itibaren başarılıydık çünkü on beş kişiydik ve hepimizin on beş arkadaşı vardı ve bu benzersiz bir deneyimdi. Lüks bir spa merkezinin niteliklerine sahip değildi, sadece kendinizi bırakmak için, olmak için uygun bir yerdi ve almak istediğim şey de tam olarak buydu. Ama burasının aynı zamanda bir şeyleri çıkarmaya başladığımız yer olduğunu da hiç unutmayacağım, yaptığımız ilk şey giysilerimizi çıkarmak oldu. Bunu havuzla ve voleybol sahasıyla sınırlı tutmaya çalıştık ama kısa bir süre sonra hepimiz çıplak kalmıştık. Demek istediğim, hepimiz çölde ve hepimiz çıplaktık. Ve çıplak olmanın iyi tarafı, bizi ziyarete sadece çıplak kalmaya razı olan kişilerin geliyor olmasıydı. Yani Kaliforniya eyaletinin taşra kısmında olmamıza rağmen görmek istediğiniz son şey bir grup çıp-

lak insandır. İlk iki ay boyunca polis bile gelmedi. Ve sonra bir gün yaklaşmakta olan polis araçlarının siren sesleri duyuldu. Giysilerimizi giymeye bile vaktimiz olmamıştı, ofiste çıplak durumda olduğumu anımsıyorum, sekreterim Gangotri de çıplaktı. Bacaklarını tıpkı bir kadın doğum muayenesindeymiş gibi kaldırmıştı ve polisler o sırada içeri girdi ve gözlerine inanamadılar. Biliyorum kulağa çılginca geliyor, umarım bütün bunları Kaliforniya'nın otuz küsur yıl önceki bakış açısıyla değerlendirebiliyorsunuzdur ama çıplak olmak doğa dışı bir şey değildir. Hava güzelse çıplak dolaşıyorduk. Ve polisler çok komikti, Gangotri'ye hiçbir şekilde bakamıyorlardı. Daha genç olan polis yakınlardaki benzin istasyonunda bir soygun olduğunu ve söz konusu kişinin bizim gayrimenkule geldiğinden şüphe ettiklerini söyledi. Bunun üzerine Gangotri, "Nasıl biri?" diye sordu, polis, "Kaçağın üzerinde kot pantolon ve kot gömlek, kovboy çizmeleri ve kovboy şapkası var," diye yanıtladı. Gangotri, "Saçmalamayın," dedi, "Çıplak olarak neye benziyor?"

Ve polisler de dahil hepimiz gülmeye başladık; gerçekten çok komikti ve sonra Hindistan'da lungi adı verilen ve bele sarılan şallardan birkaç tane getirdik, Gangotri kendini örttü, ben kendimi örttüm ve bu hareketimiz buzların bir miktar erimesini sağladı. Bunun üzerine polis, "Aslında hırsızlık filan olmadı, sadece biz sizleri ziyaret etmek için başka bir neden bulamadık, yanlış yaptığınız bir şey yok ama doğru yaptığınız bir şey de yok," dedi. Tekrar güldük ve buzları asıl eriten şey yaşı daha büyük olan polisin yakında evlenecek olmasıydı, bir yoga öğretmeniyle evleniyordu, nişanlısı bizi ziyaret etmek istiyordu ve işte o zaman gerçekten giysilerimizi giymeye başladık çünkü polis bize şöyle demişti, "Nişanlımı buraya getirmek istiyorum ve havuz alanında çıplak olabileceğinizi anlıyorum ama her tarafta çıplak bir şekilde dolaşıyorsanız onu buraya getirmek istemem. Bu yüzden, eğer önerdiğiniz gibi birlikte yemek yiyeceksek üzerinizin giyinik olması lazım çünkü

şehre geri döndüğümde çıplak olduğunuzu ve birlikte öğlen yemeği yediğimizi söyleyemem. Bu hiç uygun olmaz ve sözümlü dinlemenizi şiddetle tavsiye ederim.” Ve her şey çok tatlıydı, büyük bir toplantı oldu ve artık gerçekten de çok popüler olmaya başlamıştık. O noktada çıplaklığı sadece havuz kenarı ve onun hemen yanında yer alan voleybol sahası ile sınırlamaya karar verdik, birçok defalar çıplak voleybol maçları yaptığımızı şimdi bile anımsıyorum. Çok iyi bir yüzücü değilimdir ama oldukça güzel voleybol oynarım. Ama her neyse, orası küçük bir bölgeydi ve istemezseniz oraya gitmek zorunda değildiniz çünkü koskoca arazinin sadece küçük bir bölümünü oluşturuyordu. O zamandan itibaren orası çıplaklık bölgesi oldu. Polislerin durumu olduğu şekilde görmemizi sağlamaları çok güzeldi ve elbette kız arkadaşını getirdi, o da ortamın yabani görüntüsünden ve yogayı yoga yapmaya hazırlanmak için değil, meditasyona hazırlanmak için kullanıyor olmamızdan çok etkilendi.

Giysilerimizi tekrar giymemizle birlikte giderek daha popüler olduk. Ama sorun yoktu; mayo giyebilir ya da giymeyebilirsiniz. Voleybol için elbette kıyafet giymeniz gerekiyordu; çıplak bir şekilde voleybol oynamak çok kolay bir şey değildir. Birçok insan en azından sporcu sutyeni giyiyordu, bu alanın çıplak alan olması gerektiğini söyleyen kişiler de mutlaka oluyordu. Ve ben Maniko adlı kızı hiç unutmuyacağım. Forest adlı küçük bir oğlu vardı ve onu emziriyordu. Bluzunu kaldırır ve Forest’i memesine dayardı, göğsünün ince bir kısmını görmek mümkün olurdu. Hindistan’da ve Osho’nun sekreteri Laxmi ile otururken, bana Maniko’nun oğlunu emzirirken çekilmiş fotoğraflarını gösterdi. Fotoğrafa baktı, ben de baktım ve “Bu fotoğrafta sence bir tuhafılık var mı?” diye sordu. Ben de, “Hayır yok,” diye yanıt verdim, “Amerika’da birçok kadın çocuklarını ortalıkta emzirir.”

O da, “Hindistan’da biz de çocuklarımızı ortalıkta emziririz ama burada çok rahatsız edici bir şey var,” dedi. Resme

baktığımda neyin rahatsız edici olabileceğini göremiyordum. Laxmi bana baktı ve “Maniko’nun göğsünün bir kısmı gözüküyor,” dedi. Burada çok ince bir parçadan söz ediyorum, görünen gerçekten göğsü mü, onu bile bilmiyorum, omzu olabilir, omzunun göğüsle birleştiği yer olabilir, oraya ne ad veriliyor bilmiyorum. Her neyse inanmadım ve Laxmi, “Geetam şimdi çok popüler bir yer, insanların çıplak olması artık kaldırılabileceğimiz bir durum değil,” dedi. Ve ben içimden gülüyordum, Laxmi’nin de bana güldüğüne eminim çünkü Geetam artık tamamen doğal, tamamen vahşi, tamamen Osho olmakla dünya çapında ün kazanmış, insanların birbirine iyi davranması dışında bir kuralın olmadığı bir yerdi. Bu da bir başka Zen dersi gibiydi, Laxmi’nin geçmişten söz etmesi gerekmiyordu, çıplaklıktan, yabanilikten söz etmesi gerekmiyordu, bana baktı ve “Artık Geetam’da çıplaklık olmayacak,” dedi.

Bunun üzerine kurallar değişti. O andan itibaren herkes voleybol sahasına ve havuz kenarına lungi ile geliyordu, orada mayo ister giyer, ister giymezdi ama bu bölgeden ayrılır ayrılmaz lungilerine sarınmak ya da bir şeyler giymek zorundaydılar. Ve Pune’dan bir daha hiçbir haber gelmedi. Laxmi’den bir daha haber gelmedi. Sanırım bir yerlerde bana “Havuzdayken bile üzerinizde giysiler olmak zorunda,” demekten çok hoşlanırdı. Hiç Hindistan’a gittiniz mi bilmiyorum ama Hintliler suya girerken her zaman giyiniktir. Baştan ayağa giyinik bir şekilde suya girerler. En azından, ben oraya ilk gittiğimde böyle yapıyorlardı. Tüm Hintli oğlanların beyaz çamaşırları vardır, üzerinde Calvin Klein yazar ama aslında sahtedir, Hintliler sahtesi olmadığı sürece Calvin Klein giymez. Eğer Calvin Klein para kazanmak istiyorsa plaja gidip herkesten birer dolar talep edebilir çünkü bu insanlar onun adını üzerlerinde taşımak için herhangi bir ödeme yapmadılar, biliyorsunuz, onu bedava ya elde ettiler.

Calvin Klein her yerdedir. Belki Calvin Klein’ın kızıyla ilgili şu hikâyeyi duymuşsunuzdur, kız sürekli “Kimseyle bir-

likte olamıyorum, kimseyle birlikte olamıyorum,” deyip duruyormuş. Sunucu nedenini sorduğunda, “Karşımdaki kişi çıplak kalmadan hemen önce babamın adını görüyorum. Ve babam orada olduğu için sevişemiyorum,” diye yanıt vermiş. Gerçek bir öykü mü bilmiyorum ama hoşuma gidiyor.

Ben de giysilerle dolaşmaya başladım. İyi geldi. Giysileri seviyorum.

Bir kere gerçekleşen çılgınca şeylerden biri de ağabeyimin elbette verdiği destek yüzünden kendini çok iyi hissetmesi, parasını geri aldığına ise harika hissetmesiydi. Eşiyle birlikte ziyarete bile geldi ama bizimle kalmadılar, bir otelde kaldılar, bizi görmeye geldiklerinde gerçekten şeref konuğu gibi ağırlandılar. Akşam yemeğine geldiler ve biz o sırada halen çıplaktık. Ben saygımdan dolayı küçük bir şala bürünmüştüm ama ben, ağabeyim ve eşi dışında geri kalan herkes çıplaktı. Ve oradan çok hoşlandılar. Elbette oradaki hiçbir şey onlara göre değildi; Osho ile aynı fikirde değillerdi, çıplaklık konusunda aynı fikirde değillerdi ama yaşam enerjisini anlayabiliyorlardı. İnsanlar gülüyor, kahkahalar atıyordu, insanlar cömertti, insanlar oraya geldikleri için gerçekten mutluydu. İnsanlar birbirlerini sevdiklerinde ve birlikte meditasyon yaptıklarında ortaya çıkan yaşam enerjisi söz konusuydu. İnsanlar birbirlerine saygı duyuyordu. Ve ağabeyimle eşi bunu hissediyordu. Her neyse, Pazar günü öğlen yemeğinden sonra gideceklerini söylemişlerdi, ağabeyimin eşi gitmek üzere kalktı ve Dinesh adlı adam hızlı bir şekilde ayağa kalktı, penisi çok büyüktü. Mütahiş bir kıskançlık hissettim, ayağa kalkmıştı ve tanrı şahidimdir ki tüm taklavatı ağabeyimin eşinin yüzündeydi. O ise bütün bunlar çok normalmiş gibi davrandı, ayağa kalkıp Dinesh'in elini sıktı ve gitti. Dinesh'in bu olayı anımsadığını zannetmiyorum ama ağabeyimin eşi halen anımsıyor, halen bu konuyu açıyor. Ve ben Dinesh anımsamıyorken onun anımsıyor olmasını çok tatlı buluyorum. Onun hayatındaki sıra dışı anlardan biriydi.

Geetam'la ilgili diğer öykülerden biri, orayı sonunda yarım milyon dolara satmış olmamız. 15.000 doları 30.000 dolarlık depozito ödemesine dönüştürmüş olmam ailemi çok heyecanlandırmıştı. Geri kalan 15.000 doları da ağabeyime ödedim, faizi ödemedim elbette! Ağabeyim beni aradı ve tebrik etti, "500.000 doların 450.000'i senin! Zengin oldun, tebrik ediyorum, sen de bir Mogul'sun," dedi. Ona, "Max, oturuyor musun?" diye sordum. "Evet," diye yanıt verince, "Max, 500.000 doların tamamını Osho'ya bağışladım, o Amerika'ya geliyor," dedim. Ağabeyim bir şekilde altına yapmak üzereydi ama bir yerlerde onun neredeyse şöyle dediğini duydum, "Beş yıl önce bu adamı bir yazı tura atışı ile Zen yaptım ve o da şimdi ay-nısını bana yaptı. Onun tutunmasını istememe rağmen bu çocuğun asıl yapması gereken şey bırakmak." Sanırım bir yerlerde yaptığım şeye karşı bir saygı söz konusuydu ama aynı zamanda buna inanamıyordu. Bu onun doğasında olan bir şey değildi ve ben onu olduğu gibi sevmeyi öğrenmiştim, o da beni olduğum gibi sevmeyi öğrenmişti ve işin özü de budur.

Osho para yerine döviz kelimesini tercih eder. Döviz bir akışı temsil eder, kolayca gelir, kolayca gider. Kolayca gitme kısmıyla aynı fikirdeyim. Konu yeşil şeyler olduğunda bir ermişten çok bir yogi olduğum söylenebilir.

New York'ta bir Yogi sosisli sandviç satan büfelerden birinin önünde durmuş ve öğlen yemeğini ısmarlamış: "Her şeyle bir olmamı sağla," demiş.

Yogi sosisçiye 20 dolarlık bir banknot vermiş.

Sosisçi parayı almış ve sosisli sandviçi uzatmış.

Yogi bir anlığına beklemiş. Sosisçi sadece gülümsemiş.

"Bu sosisli sandviç elbette 20 dolar etmez! Üstünü ne zaman vereceksin?"

Satıcı ise şöyle yanıt vermiş, "Üst ve alt diye bir şey yok, her şey bir."

Parayla ilgili komik bir hikâye daha:

Krishna Prem: “Osho?”
Osho: “Evet?”
KP: “Sana bir şey sorabilir miyim?”
Osho: “Elbette!”
KP: “Senin için bir milyon yıl ne demek?”
Osho: “Bir saniye.”
KP: “Peki bir milyon dolar?”
Osho: “Bir metelik.”
KP: “Osho, bana bir metelik verir misin?”
Osho: “Bir saniye bekle.”

Geetam Amerika’da giderek daha büyük bir aşrama dönüşüyordu çünkü sağdan soldan herkes Osho’nun Dinamik Meditasyon’unu denemek için geliyordu ve burası bir de uçak rezervasyonu yapmak için iyi bir yerdi. Verdiğim yönerge her zaman açık ve netti: Burayı meditasyona ulaşmak için bir sıçrama tahtası olarak, Pune’ya gitme cesaretini topladığınız bir yer olarak görün ve keyfini çıkarın. Aynı zamanda Osho da Pune’da insanları terapiye gönderiyordu. Terapi bodrum katını, meditasyon ise çatı arasını temizler ama benim endişem şuydu, terapi gruplarının seks ve şiddet ile dolu olduğu ve işlerin giderek çığırından çıktığı söyleniyordu. Bir arkadaşşıma ne zaman sıçramayı gerçekleştirmesini söylesem korkudan ödüm patlıyordu. Ben sadece Osho’nun Amerika’daki adamı değildim, aynı zamanda ucuz uçak biletleri sunan ve Amerika’daki aşram için de para kazanan bir seyahat acentesine dönüşmüş-tüm. Bu şekilde kazandığım paranın ötesinde, Los Angeles havalimanına gidip insanları uğurlayan kişiydim. Eğer uçuşta on beş kişi varsa havayolu firması bedava bir bilet veriyordu. Şunu hayal edin: Havalimanındayım, kişileri sayıyorum ve Osho’yu görmeye giden kişi sayısı on beş ve üzerindeyse, ben bedava bilete sahip oluyorum! Sadece pasaportum ve kişiliğimle uçağa binip gittim.

Osho’nun önünde otururken ona, “İnsanlara gelip seni

görmelerini söylemek kolay ama umarım tavsiye ettiğin o tuhaf grupları uygulamamı benden istemeyeceksin. Ben terapinin ötesinde olmama rağmen kılavuzluğun ödümü koparıyor!” dedim. Osho bir an bile duraksamadan öyle yanıt verdi, “Sana Karşılaşma grubunu tavsiye ediyorum.” Altıma yapma aşamasını bile gerilerde bırakmış durumdaydım ve iç çamaşırı giymiş olmaktan dolayı çok memnundum; bir başkasının yapmasını önermek yerine benim yapıyor olmam fikri korkuyla karışık bir onur duymama neden olmuştu, korku zamanın akmasını engeller. Hemen ertesi sabah odaya girdiğimde terapistin yüzünde küçük bir gülümseme vardı ve içerideki on dokuz katılımcı aynı bana benziyordu. Belki bunu geriye dönüp baktığımda görüyor olabilirim ama iyi haber, burasının savaşmak için sahip olunabilecek en güvenli yer olmasıydı. Birçok insan Osho’ya ve meditasyona gelir çünkü bunlar iyi insanlardır, sevgi dolu insanlardır, tüm hayatları boyunca şiddetten ve seksten kaçınmışlardır çünkü bunlar kutsal şeyler gibi gelmemiştir, zaten onlara da bunların kutsal olmadığı söylenmiştir. Osho kaçınmakla ilgilenmez, aynı zamanda bu çevrenin dışında seks ve şiddetin karıştırılmasından da hoşlanmazdı.

O anda bu gerçekle yüzleştim. Genç bir adam ayağa kalktı ve “Babamdan nefret ediyorum, onu öldüreceğim,” dedi. Terapist ona odadaki insanlar arasında babasına benzeyen kişinin kim olduğunu sordu. Elbette bendim. Bu genç adam anında küçük bir çocuğa dönüştü ve kendisini adamın seksen yaşındaki babası gibi hisseden diğer bir genç adama saldırdı. Yaptığı kafakol hareketiyle beni öldürmek üzereyken hayatımda ilk defa Tanrı’ya dua etmeye başladım. Hayatımın tamamen sona erdiğine dair en ufak bir şüphem yoktu ve tam ben son nefesimi almak üzereyken çocuk gözyaşlarına boğuldu, boynumu bıraktı, fetüs pozisyonuna geçti ve öğlene kadar ağladı. Olayın benimle hiçbir ilgisi yoktu, size bunu mutlulukla söyleyebilirim. Öğleden hemen önce terapist gururla taşımakta olduğum, sadece uzun olmakla kalmayıp çok da büyümüş olan sakalımın

beni gruptaki diğer insanlardan ayırdığını söyledi. Sormama gerek yoktu; öğlen yemeğine gitmek yerine berbere gidip tıraş oldum. On yıllık kızıl sakalım beni sadece sizden değil, aileme benzemekten de alıkoymuştu. Odaya döndüğümde terapist aynaya bakmamı sağladı ve ben gerçeği arayan bir erkek yerine, Nazi'ler tekrar iktidara gelecek olursa beni yakalayamasınlar diye boks öğrenmem gerektiği konusunda ısrarcı olan ağabeyimi gördüm. Terapist alet çantasından anında bir çift boks eldiveni çıkardı. Eldivenleri bana giydirdi ve "Kim ağabeyine benziyor?" diye sordu. Bak sen şu işe, sabah beni öldürmeye çalışan kişinin gözlerinde "büyük ağabey" diyen bir ışıltı vardı. Terapist bağcıklarını keyifle bağladı. Karşı karşıya durduk ve daha kimsenin nakavt demesine fırsat vermeden adamı yere serdim. Tepesinde dikilirken ben de gözyaşlarına boğuldum. Karıştığım son kavga bu oldu. Siz muhtemelen şiddetle ilgili olarak benden daha çok şey biliyorsunuz, o yüzden şu anda size öğretmenlik yapamayacağım, sadece şiddetin sonucunun huzurlu, rahat bir duygu olduğunu söyleyebilirim. Şiddetin sona erebileceğini ve barışın başlayabileceğini bilmek çok heyecan verici. Şiddeti ne zaman bir kenara koyup ne zaman ortaya çıkarmak gerektiğini bilmek için daha fazla farkındalık gerekiyor; farkındalık olmadan barış şiddete dönüşebilir. Şiddetin bittiği yerde barış ve huzur başlıyor değil, sadece farkındalık ortaya çıkıyor ve siz de harekete geçme isteğinizi yitiriyorsunuz. Birçok defa, farkında olmadan, koşullandırmanın sadece kaşınması ile Sina Çölü'nde, Vatikan'da ya da bilinçsiz bir şekilde kalmaya devam eden her nerede yaşıyorsanız orada, bir daha asla barış ve huzur olmuyor. Farkındalık başlangıç ve sonun olmamasının başka bir şekilde ifade edilmesidir. Farkındalık beyaz bir ekrandır ve hayatınız sadece bir projeksiyondan ibarettir.

Yine merkez oldunuz ve hayatınız sadece bir kasırga olarak kaldı. Size şu soruyu sormama izin verin: Bir Yahudi misiniz ya da bir Hristiyan mısınız yoksa Yahudi veya Hristiyan

olarak yetiştirilmiş farkındalık mısınız? Hayatınızın organize bir din tarafından tanımlanmamış olduğunu ve öldüğünüzde, bilinmeze girerken elinize bir İncil tutuşturmayacaklarını ne zaman anlayacaksınız?

Benim için grup çalışması sadece bir günde bitmişti. Şiddetin içine bakmak daha iyisini bilmeyen küçük bir çocuk olduğum zamanlardan beri aldığımı hissetmediğim bir riskti. Küçüklüğümden kavga ile ilgili anımsadığım tek şey benden büyük kabadayı çocukların hepsinin söylediği bir yalandı, o da ilk yumruğu atanın kavgayı kazanacak olmasıdır. Bu söylenti-yi hemen yok etmek istiyorum ve lütfen beni gördüğünüz zaman burnumla dalga geçmeyin. Grup çalışmasının kalan altı günü boyunca bir köşede rahatlamış bir şekilde oturarak geri kalan herkesin kendi bokuyla uğraşmasını izledim. Dördüncü gün, diğer insanların birbirleri ile dövüşmesini seyrederken grup lideri bana baktı ve “Üzerinde halen çalışman gereken bir şey bul ya da oyundan çık,” dedi.

Bu dışsal ifadeye karşı içsel tepkim benim kaçındığım bir şeyi grup liderinin görüyor olması şeklindeydi. Kendime cinsel seviyede hangi riski hiç almadığımı sordum. Geetam’ın kurucusu ve orada yıllarca yaşamış biri olarak, Güney Kaliforniya’da boşanmış her kadının öfkelerini Osho ile boşaltabileceklerine karar verdikleri aşamada gördüğü ilk erkektim. Geetam’daki hafta sonu grupları da seks ve şiddetle ilgiliydi ama ben orada bir gruba katılmayı hiç düşünmemiştim çünkü çalışıyordum, Cumartesi geceleri, Karşılaşma grubunun ikinci gecesinde grup liderinin risk alma zamanının geldiğini duyurduğunu gayet iyi biliyordum. Ben de elimde bir fincan çayla, grup çalışmasının yapıldığı salonun önündeki banka yarı çıplak bir şekilde yerleşirdim. Kaçınılmaz bir şekilde bir seks objesi haline geldim; bunu sadece ondan sonraki yıllarda her Cumartesi gecesi ölüp cennete gittiğimi söyleyerek genelleştirebilir ve anlatabilirim, çirkin bir herif olmama rağmen kadınlar ev ödevleri ile kör olmuş durumdaydı. Bunu söylemişken,

kimsenin anne ve babası ile tanışmaya gitmemiş olduğumu söyleyeyim; ayaklarıma kadar inen sakalım ve beş parasız oluşum beni evlenilecek adam olmanın çok dışında tutuyordu. Bunu kabul etmek ve bir Cumartesi gecesinden diğerine geçmek durumundaydım. Buna inanmakta zorlandığınızı biliyorum, ben de öyle. Geetam'ın satıldığı gün çok üzücü bir gündü ve ben geçmiş beş yıl boyunca yaşanan her bir Cumartesi gecesini unutmaya çalışırken alkolik oldum. Bu doğru olabilir, hiç gerçekleşmemiş bir şey de olabilir.

Cinsel olarak almadığım tek riskin bir erkekle birlikte olmamak olduğunu fark ettiğim anda aniden içimi bir korku kapladı. Şimdiye kadar yaptığım en acayip şey iş yerinde topuklu ayakkabılar giymekti, bir televizyon şovu için kızların sorularını hazırlarken kadınsı sezgilerimi kuvvetlendirmek için gidip topuklu ayakkabılar giyiyordum. Bacak kaslarım oldukça gelişmiştir. Bunun dışında ergen yıllarımdan önce, küçüklüğümde yaşı benden büyük bazı oğlanların cinsel anlamda yaptıkları şeyleri anımsıyorum, bunlar bana cinselliği değil gücün ne olduğunu öğretmişlerdi. Homoseksüellikle hiçbir zaman ilgim olmamıştı. Tabii ki Hollywood'da yazarlık yaparak geçirdiğim yıllarda bu yönde eğilimleri olan genç, yaratıcı erkeklerle tanışmıştım. Arkadaşlarım içinde geyler olsa bile ben kendimi öyle hissetmiyordum. Bana göre durum çok basitti: Ben kadınlardan hoşlanıyordum. Doğa benimle aynı fikirdeydi, koşullandırmam benimle aynı fikirdeydi, gözlerim her zaman kalça ve göğüslere takılıyordu, tüm dünyam tamamen heteroseksüeldi. Bana soracak olursanız, bütün dünyadaki erkekler gey olsa ben dünyanın diğer yarısını tatmin etmeye çalışırken kalp krizi geçirip ölürdüm. Tanrı'ya şükür! Bir sorum olsaydı şu olurdu, benle ilgili olmazdı gerçi ama gey olmak nasıl mümkün olur diye sormak isterdim. Bu grup düşüncenin ötesinde deneyimle ilgili olduğu için yanımda nilüfer pozisyonunda oturmakta olan adamın üzerine çöktüm. Sanırım o da en az benim kadar şaşırılmıştı. Bu olay benim hayatımı nasıl değiştirdi? O

anda bir erkekle birlikte olmanın bana herhangi bir elektrik vermediğini anlamış oldum. Ama kendimi uzlaşmasız bir durumun içine sokmuştum, adam yüzüme boşalmadan önce bu durumdan nasıl kurtulacaktım? Bunu okumak zorunda kalmanız beni bugün bile çok utandırıyor ama sizin de aynı hatayı bir kere yapmış olduğunuzu tahmin ediyorum. Komik bir şekilde gözlerim kapalıydı, bu da küçücük gülümsememe neden oldu çünkü her zaman sevişirken gözlerimi kapatırım. İçimden yükselen gülücük gözümde bir damla yaş gelmesine neden oldu, elimdeki işe bir an ara verdiğimde etrafımı yarım düzine eşcinsel erkeğin değil, “Oral seks nasıl daha iyi yapılır, merak ediyordum,” diye düşünen yarım düzine muhteşem kadınla çevrili olduğunu gördüm. Onlara bunu dünyanın en büyük eşcinsellinden, benden daha iyi kim öğretebilirdi? Sonraki üç günü kadınlara eşcinsel erkeklerin nasıl oral seks yaptığını öğreterek geçirdim. Hem deneyimi yaşayıp hem öğretebiliyor olmamdan çok etkilenmişlerdi. O yüzden şimdi o altı kadından özür dilemek istiyorum çünkü her biri heteroseksüel olmamı sağlayan kişinin kendisi olduğunu düşünmüştü.

Ve siz savaşmayı ve sevişmeyi öğrenmek üzere Pune'ya giden bir uçağa atlamadan önce, Osho'nun yönergelerini anımsatmak isterim, ona göre işin bu kısmı kendi içinde bütünsel bir şeydir. Tüm sannyasinlerin kendi hatalarından ders çıkarmasını ister ve olgun olmayan bir şekilde davranmadan sevgi dolu, huzur dolu bir insan olmanın birçok yolu vardır. Artık sevgi ile ilgili ne kadar çok şey biliyor olursam olayım, güvenli bir ortamda bir hafta boyunca bu şekilde hareket etmemi sağlayan bir yerde olduğum için mutluyum. Bugüne kadar sevmediğim bir insanla sevişmeyi de dövüşmeyi de hiç istemedim.

Osho Amerika'da tutuklandığında yanında birçok polis memuru vardı ve bu genç adamlardan biri Osho'ya epey düşküdü. Olayın bir noktasında Osho ona bağırdı ve ondan kendisine insan muamelesi yapmasını istedi. Bu genç polis Osho

ile yalnız kaldığı anda, “Ben seni seven kişiyim, neden bana bağırdın?” diye sordu. Osho, “Benden nefret eden birine bağır-mam hiçbir işe yaramaz ve eğer çılglığım seni uyandırdıysa de-mek ki iyi bir çılglıkmış,” diye yanıt verdi.

Grubun son dört günü boyunca her sabah kahvaltıda por-takal suyunun yanında bir de oral seks alıyordum. En güzel kı-zı en sona saklamıştım ve portakal suyumun son yudumunu da içtikten epey bir süre sonra kız nefes almak için başını kaldır-dı ve “Sen gey olmalısın,” dedi. Sadece artık boşaltabileceğim bir sıvım kalmamıştı. Ve bana, eğer değişmeyi düşünürsem he-men onu aramamı söyledi. Ama ben enerjiiyi boşa harcamakla ilgilenmiyorum.

Kendime gülümsedim ve tek eşliliğin söylendiği gibi bir şey olmadığını, bir sızıntı olduğu her durumda bir çocuk ya-ratmak istemediğimi fark ettim. Kısırlaştırma ameliyatı olma-ya karar verdim. O sıralar Kaliforniya’da bu ameliyatlar ser-bestti ama doktoru bir hata yapmıyor olduğunuz konusunda ikna etmeniz gerekiyordu, ameliyat geri dönüşsüz olmamakla birlikte zordu. Doktor bir kere dünyanın gelecekte bensiz da-ha iyi bir yer olacağına ikna olduktan sonra gülümsedi ve “Önümüzdeki Salı sabahı operasyon için gelmeden önce iki orgazm olmanız doğal anestezi işi görür,” dedi. O güzel sarı-şını anımsadım ve doktorun tam olarak ne demek istediğini anladım.

Her grubun sonunda Osho tüm katılımcıları bir ayrılık görüşmesine davet ederdi. Karşılaşma grubunun ardından ya-pılan görüşmede Osho işinin yeni aşamasının daha az ortalık-ta olacağını, farkındalık kılıcının en iyi arkadaşımızla dövüş-medem ve sevişmeden de aydınlanmayı mümkün kılacağını söyledi. ve Osho Atisha’nın kalp meditasyonundan, nefes alma ve nefes vermeden söz etti, burada “ve” kelimesi çok önemli-dir, konu nefes alma veya nefes verme değildir, hayat aslında bir nefes döngüsüdür. Bugün bile bu meditasyonu uyguluyo-

rum ve Osho'ya inanmama rağmen birçok defa benimle aynı fikirde olmayan birini öldürmek istediğimi, hiç tanımadığım bir insanla sevişmenin beni rahatlatan tek şey olduğunu itiraf etmeliyim. Şaka bir tarafa, Atisha'yı ve meditasyonunu üç ay boyunca her gün uygulamanızı öneriyorum. Dünya değişmek zorunda ve değişim sizinle başlar. İlk defa bu kadar ciddiğim. Her birimiz sadece Assisi'li Aziz Francis değiliz, aynı zamanda birer Hitler'iz. Kendimi Aziz Francis olarak düşünmem iyi bir şey ama içeride Hitler'i aramak zor geliyor. Osho farkındalığın bizi özgürleştireceğini, herkesin içindeki iyi ve kötünün sadece bir deneyimden ibaret olduğunu ve sizi siz yapan şey olmadığını söyler.

Ben bu durumda bekâr ve şehvetli her erkeğin yapacağı şeyi yaptım, Geetam'ın mutfağına, bulaşıkhaneye bölümüne "Bana yardımcı olabilir misiniz?" tabelası astım. İki gün boyunca kimse başvurmadı; kendimi rezil olmuş hissediyordum. Sevgililerimin çoğu sadece bir hafta sonu için geliyordu ama personelden birilerinin bana bu ihtiyaç anında yardımcı olacağına emindim. Yoganidra adlı genç bir kız aniden aşramdan ayrılıp yalnız yaşamaya karar verdiğinde bulaşıkları yıkama bahanesiyle mutfaka gittim ve ilanın altındaki dört boşluktan birine onun adını yazdım ve bu da bir şekilde işimi halletti. Tam söylediğim saatten önce Leela adını kâğıda yazdı, epey heyecanlanmışım çünkü Leela'yı beğeniyordum. Akıllı tüm meditatorlerin yapacağı üzere önce masturbasyon yapmaya, sonra Leela'yı görmeye karar verdim. Gözlerimi kapadım ve Pune'da beni boşaltmayı başaramayan o güzel kadını düşündüm, portakal suyuna daha hiç dokunmamışken görevi tamamladım. Leela kapıyı çaldı, portakal suyunu paylaştık ve işe giriştik. Doktor ödevimi yapıp yapmadığımı sordu ve yüzümdeki sırtışı fark edince "Hadi başlayalım," dedi.

Geçmiş sadece bir tamamlanmamış düşünceler topluluğudur. Gece uyumadan önce düşündüğünüz son şeyin sabah uyandığınızda aklınıza gelen ilk şey olduğunu hiç fark ettiniz

mi? Bazen uyku on beş yıl sürer. Niseema ile OSHO Uluslararası Meditasyon Merkezi'nde karşılaşmıştık. Aramızda bir elektriklenme oldu. Ayrıca ikimiz de tam olarak aynı günde, Boston'daki farklı yatak odalarında doğmuştuk. Yatak odaları birbirinden yirmi kilometre ve yirmi yıl uzaklıktaydı ama ayrıntılarla boğulmaya ne gerek var? Bilmek zorundaydık. Üç günü yemeden, içmeden, sadece bilinmezi keşfederek geçirdik. O sırada benim mutfağımla yatak odam arasında bir koridor vardı ve ben hayali bir sigarayı içip yatakta uzanırken Niseema iki fincan kahve yapmak üzere mutfağa gitmişti. Daha sigarayı söndürmeden bir şeylerin ters gittiğini anladım. Niseema hiç geri gelmedi. İşin gerçeği, benim mutfağımda gelecekteki kocası ile tanıştı ve benim mütevazı odama geri gelmeye tenezzül dahi etmedi. Ben en azından hayali sigara bağımlısı olmadım çünkü ikinci nefesten sonra bırakmak çok zordur. On beş yıl sonra Niseema elinde iki fincan kapuçino ile kapımı çaldı. Artık mutlu bir şekilde boşanmıştı. Ve biz olabilecek şeyler üzerine güldük, ağladık ve arkadaşlığımızı yeniden canlandırdık. Niseema ve ben geçmişteki ilişkimizi hiç bitirmemiştik ve on beş yıl sonra bir başka kafein içeceğini paylaştık...bana göre bu olay, eğer yaşadığımız her an kendi içinde bir bütün değilse, geçmişinizin nasıl geleceğinize dönüşeceği-ne dair mükemmel bir örnektir.

Benim adaşım Krishna Prem, ben Osho'nun nasıl olup da ikimize aynı adı verdiğini hep merak ederim çünkü çok az ortak yanımız var ve bana benim hayatla ilgili coşku dolu, sevgi konusunda ise aptal olduğumu hissettiğini söyler, onun için ise durum tam tersidir. İkimiz de Osho ile karşılaşmış olmamızın hayatlarımızdaki parlak anlardan biri olduğunu düşünüyorduk ve on dört yıl sonra her ikimiz de kendimizi kemik kadar kuru hissettiğimiz için Osho'ya bu konuda ne hissettiğini birlikte sormaya karar verdik. Onunla karşılaşmak müthiş bir patlamaydı çünkü masumduk; eski bir meditatörün kafasına sahip değildik.

İşte sorumuz bu:

SEVGİLİ ERMİŞ,

ON DÖRT YIL ÖNCE, ORMANDA SENİN ÖNÜNDE İLK DEFA OTURDUĞUMDA İÇERİDE BİR PATLAMA OLDU. BUNUN NE DEMEK OLDUĞUNU BİLMİYORUM AMA O ZAMANDAN BERİ YAPTIĞIM TEK ŞEYİN ÇOKTAN OLMUŞ BİR ŞEYİ YAKALAMA ÇABASI OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORUM.

Krishna Prem, sorduğun soru gerçeği arayan herkes için muazzam çıkarımlar içeriyor çünkü o tanımlanamayan, ifade edilemeyen bir şeyin arayışında olan kişilerin temel kuralına dokunuyor.

Öncelikle bu kuralı açıklayayım. Birçok insanın başına gelmiş olabilir; herkesin başına gelecek. Ama bütünsel, genel bakış açısına sahip olmayabilirsin. Kural şu, ermişle ilk karşılaştığında masumsun, oraya deneyimsiz bir şekilde gelirsin. Sadece bir alma gücü, sadece bir hassasiyet olarak gelirsin; tüm boyutlara geçmeye bütünüyle istekli ve hazır. Bu yüzden ermişle ilk karşılaşma her zaman bir patlamaya neden olur.

Patlama senin masumiyetin, senin bunu beklemeyen aklın yüzünden olur. Spiritüellik hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, coşkunluk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bu bilmeyişin patlamanın nedenidir. Ama sonra çok problemler bir yolculuk başlar. Sonra bir kâbus başlar. Sonra her an o patlamanın tekrar olmasını beklersin. Ve yıllarca bekleyebilirsin; olmayacak çünkü sen onun gerçekleşmesi için gereken temel koşulu yerine getirmiyorsun. Patlamanın ilk defa hangi durumda gerçekleştiğini tamamen unuttun.

Artık yeniden bu durumda olmana imkân yok. Ne yaparsan yap beklenti söz konusu olacak. Bilmeme durumunu tekrar yaratamazsın; o senin ellerinde olan bir şey değil, ayrıca varoluş bu şekilde işlemiyor. Bu yüzden yapman gereken ilk şey, Krishna Prem, patlamayı tamamen unutmak. Onun olması iyi bir şeydi ama çok daha iyi şeyler var. Neden o kadar ilkel, bir

anaokulu deneyimine benzeyen bir şeylerle uğraşmalı...

(BİR PATLAMA, DAHA ÇOK BİR “POP” SESİ KURSUSUZ BİR ZAMANLAMA İLE DUYULUYOR. SES YAKINLARDAKİ BİR DÜĞÜN KUTLAMASINDA ATILAN HAVAİ FİŞEKLERDEN GELİYOR.)

Gördün mü? İşte böyle!

Daha yüce bir şeyleri beklemeye başla. Elbette bu şeyin ne olacağını bilmiyorsun...(BAŞKA BİR PATLAMA! TOPLULUK KAHKAHALARA BOĞULUYOR. ERMİŞ ÇEVRESİNE BAKINIYOR VE GÜLÜMSÜYOR.)

Şu anda bir şey daha söylersem tekrar patlama olmasından korkuyorum!

(KAHKAHALARIN DİNMESİ İÇİN BİR DAKİKA BEKLİYOR.)

Baştan başla.

Yanıma otur, beklentisiz ama bekleyerek.

Ve beklenti ile sadece beklemenin farkını anlamaya çalış. Beklentide arzu ve arzulamakta olduğun kesin, belli bir obje söz konusudur. Ve bu da ilerlemeni engeller. Sadece bekliyor olduğunda, ne için olduğunu bilmeden, sadece bekliyor olma deneyimi o kadar kıymetli, o kadar değerli, o kadar derin bir şekilde dönüştürücü ki ilk patlamadan çok daha yüce bir şeyin gerçekleşmesi gerekiyor.

Aynı patlama olmayacak. Bu on dört yıl boyunca Ganj nehrinden çok sular aktı. Ne sen aynı kişisin, ne de ben. Hiçbir şey aynı değil. Tüm durum her an değişiyor. Ve sen eğer aynı güzel anın içinde takılıp kalırsan daha büyük güzellikleri, daha büyük coşkunlukları kaçırıyor olacaksın.

Kendini serbest bırak.

O patlamadan ve ona ilişkin beklentiden vazgeçmediğin sürece on dört yıl geride kalacaksın, seninle benim aramda on dört yıllık bir boşluk olacak. Onun sadece sen beklemediğin için gerçekleşmiş olduğunu kabul et, şimdi ise olmayacak çünkü sen onun beklentisi içindesin.

Bu basit ama çok temel bir kural. Herkes bunun kurbanı olur: Bir kere bir şeyin tadını aldıktan sonra onu tekrar istemeye başlarsın. Unutma, varoluş tükenmez bir kaynaktır. Sana çok fazla şey verebilir, sadece tekrarını isteme. Varoluş tekrarlardan nefret eder. Senin yine aynı deneyimi yaşamamı istemez. Aynı deneyim olsa bile aynı deneyim olmayacaktır; anladın mı?

Varoluş her an özgündür. Ve bu özgünlükle bir eş zamanlılık yakalamak, Krishna Prem, kişinin tecrübe edebileceği tek şeydir. Bu nihai coşkunluktur.

Om Mani Padme Hum, Osho

Kendi sesinizi bulmak için bir meditasyon

Kendi ablam tarafından evlat edinilmiş olduğumu artık biliyorsunuz. Annem ben bebekken göğüs kanserinden öldü ve annem hiçbir şeyi kelimelere dökmeden ablam Phyllis'e beni büyütme iznini verdi. Sonra abla-annemin kendi oğlu oldu, ben Brian'ı kendi kardeşim olarak kabul ettim, biz ikimiz farklı annelerden doğmuş iki kardeşik. Ben meditasyon alanında ilerlerken Brian kendi kendini hipnoz etme yolunu tercih etti. Ben doğuya gidip Osho ile tanıştım. O batıya gitti ve modern hipnozun babası olan Dr. Milton Ericson ile yaşadı. "Kendi Sesi-ni Bulma Süreci" ni kitabıma eklemesini kardeşimden isteme nedenim onu seviyor olmamdan çok, kendisini işiyle tanımlıyor olması.

Brian şöyle diyor, "Bu süreci basit, hızlı ve etkin bir hale getirmek yıllarımı aldı. Her tür fiziksel ve duygusal zorlukla başarılı bir şekilde başa çıkmak için bunu kullanabilirsiniz. Her gün buna birkaç dakikanızı ayırın ve ihtiyaç oldukça tekrarlayın, şu üç adımı peş peşe uygulayın:

1. Adım: Yaşadığınız Zorluğu Tecrübe Edin

Öncelikle yaşadığınız zorluktan kurtulmaya çalışmayın, bu hiçbir zaman işe yaramaz ve aksine, zarar vericidir. Kendinizi halletmeye çalıştıkça yaşadığınız zorluk daha da güçlenir. Bunun yerine bilerek kendinizi acı, arzu, korku, üzüntü ve ben-

zeri deneyimlerinize odaklayın. Tüm zor düşüncelerinizin, duygularınızın ve hislerinizin, yaşadığınız zorluğun bir parçası olan her şeyin tamamen farkında olmanızı sağlayın. Sonra doğrudan, deneyimi olduğu şekilde kabul etme kısmına uçun. Ve son olarak, düşündüğünüz ve hissettiğiniz her şeyi ifade etmenin kişisel bir yolunu bulun; bunların hepsini kendinize anlatın, yazın, hayalinizde canlandırın. İçinizin derinliklerine gidip yaşadığımız zorluğu bütünüyle ve tüm kalbinizle tecrübe ettiğinizde gerçek, özgün benliğinizle iletişim içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenirsiniz ve bu da içsel bilgeliğinizin sesini güçlendirmeye başlar.

2. Adım: Yaşadığınız Zorluğu Yargılayın.

Bir sonraki adımda, İçsel Yargıcınız ile, sizi hızla suçlayabilen ve hatalarınız, kusurlarınız ve hatta zorluklarla karşılaşmanız yüzünden cezalandırabilen, kafanızın içinde yer alan o öz eleştirel sesle yapıcı bir ilişki kurmanız gerekiyor. Gerçek iyileştirici sesinizin tam karşısında yer alan İçsel Yargıcınız, toplum ya da aileniz tarafından verilen şartlanmanın yorulmak bilmeyen sesidir ve o kadar uzun süredir içinize işlemiştir ki ondan kurtuluş yoktur. Aslında onunla savaşmaya çalışmanız sadece daha yargılayıcı biri olmanızla sonuçlanır; nihayetinde yargıcınızı yargılıyor olursunuz ve bu ona sadece enerji verir. 1. Adımda olduğu üzere, daha iyi bir seçenek İçsel Yargıcınızın farkında olmak, onu kabul ve ifade etmektir. Sadece İçsel Yargıcınızı kucaklar ve onunla birlikte çalışırsanız zihninizin bu kontrolcü, aşırı derecede analiz eden, asla tatmin olmayan, sonsuza kadar karşı çıkan kısmını rahatlatabilirsiniz.

3. Adım: Yaşadığınız Zorluğu Çözüme Kavuşturun.

En sonunda, çektiğiniz tüm acıları ve olumsuzlukları pozitif bir şekilde tecrübe ederken, yaşadığınız zorluğu meydana getiren tüm düşünceleri, duyguları ve özeleştirileri kucaklarken, eş zamanlı olarak kendinizle yeni ve daha sevgi dolu bir ilişki geliştirmeye başladığınızı göreceksiniz. Kendinizle ilgili

bu yeni bakış açısı yaşadığınız zorluğun yarattığı, kafanızın içinde yankılanan ve birbiriyle çatışan birçok cırtlak sesi de doğal olarak bastırır ve neredeyse hemen o anda kendi gerçek, özgün sesinizi, derin sezginizi ve Gerçek Bilge'nizi duymaya başlarsınız. Bu ses iyileşme gücünüzün gerçek kaynağıdır; en iyi yanıtlarınızın ortaya çıktığı kaynaktır. Ve bir kere kendi sesinizi dinlemeye başladığınızda yaşadığınız zorluğun çözümüne ilişkin yaratıcı yolları hızlı ve çabasız bir şekilde bulmaya başlarsınız. Sanki sağlık ve mutluluk ile ilgili yeni fikirler bilinçaltınızdan kendi kendine ortaya çıkmaktadır. Ve ne kadar çok dinlerseniz, arzu, acı, korku, yaşadığınız zorluk her neyse, sadece eriyip gider. Gerçek bir mucizedir. Ve ben "mucize" sözcüğünü çok da sık kullanmam.

İşte hepsi bu: 1-2-3. Çok kısa bir süre içinde, yaşadığınız zorluğun sizi yönetmesi yerine, siz onu yönetmenin yollarını bulacağınıza emin bir şekilde, süreçte ilerliyor olacaksınız.

Yukarıda yer alan bölüm Dr.Brian Alman ve Stephen Montgomery tarafından yazılmış *The Voice: Overcome Negative Self-Talk and Discover Your Inner Wisdom* kitabından bir alıntıdır.

Dördüncü Bölüm

Yaratıcılık: İçindeki Güçleri Serbest Bırakmak

“Bir ilişkinin içinde yaşamak ama yine de bağımsız kalmak, işte cesaret bu. Yeni insan cesur olacak. Geçmişte, yeryüzünde sadece iki çeşit korkak vardı, dünyevi olanlar ve öteki dünyadan korkanlar şeklinde. Ama bunların ikisi de korkaktı. Gerçekten cesur olan adam dünyada yaşar ama bir taraftan onda yaşamaz. Bu ya olacak ya da bütünsel bir yıkım gerçekleşecek. Artık üçüncü bir seçenek yok. İnsan olduğu haliyle hayatta kalamaz. Ya kendini değiştirmek, dönüştürmek zorunda ya da ölüp bu dünyadan gidecek.”

Bilgelik Kitabı, Osho

Birçok atlet ‘alana girmekten’ söz eder. Demek istedikleri şey, bir aktiviteyi artık yapmıyor olduklarını, olayın kendi başına gerçekleştiğini fark ettikleri aşamaya kadar yapıyor olmalarıdır. Maraton koşucularının birçoğu onlarca kilometre koşuktan sonra bu aşamaya geldiklerinde sadece arkalarına yaslandıklarını, gevşediklerini ve koşunun gerçekleşmesini izlediklerini söyler. Bu durum benim başıma bir kere, yaklaşık 15 kilometre koşuktan sonra geldi. Aniden bedenim koşarken kendimi kendi omzumda oturmuş, sadece olan biteni izler durumda buldum. Harika, çabasız bir efor!

Meditasyoncular da aynı deneyimi yaşar; kendilerini bir şeyler yaparken gördükleri bir alana girerler ama onları kendileri yapıyormuş gibi hissetmezler. Kendilerini meditasyon yaparken bile izleyebilirler. Yani eğer bir şekilde arkaya yaslanıp beden yapmakta olduklarını izleyebiliyorsak, o zaman biz kimiz ve yapma işini kim yapıyor? Spiritüel çevrelerde insanlar cesurca, “Yapan sen değilsin,” derler ama yapan biz değilsek, o zaman kim? Eğer onu gerçekleştiren siz değilseniz, kim?

Bu çok alengirli bir soru ama şimdilik sadece Frank Sinatra’nın bir şarkı sözü ile yanıt verelim: “Yap ol yap ol yap ol ya-aap.” Mesele yapmak ya da olmak değil, eş zamanlı olarak yapmak VE olmak. Küçük resimde, kendi hayatımızda yapıyoruz ama büyük resimde sadece var oluyoruz. Hayat sadece yaptığımız şeyden keyif almak değil; kim *olduğunuzdan* da keyif almak. Bu kadar.

Sahip olduğumuz diğer bir ilginç fikir de eşyalarımızın, sahip olduklarımızın ve varlığımızın bir şekilde bizi yansıtıyor olduğu şeklinde. Kısaca, neye sahipsek biz oyuuz. Sahip olduklarımızı imajımızı iyileştirir ya da kötü etkiler. Bu yüzden eğer

önemli, etkileyici ve özel biri olmak istiyorsak çok sayıda şeye sahip olmamız da yetmiyor, tercihen pahalı şeylere sahip olmalıyız. Siz beylerin muhtemelen yüklü bir banka hesabına, bir emlak portföyüne, bir Mercedes ya da Porsche'ye ihtiyacı var, bayanların ise dev boyutlu elmas yüzüklere, odalar dolusu tasarım giysilere ve Louis Vuitton'dan alınmış bir çanta setine sahip olması gerekiyor. O zaman hepiniz ortalıkta dolaşp hava atacak donanımına sahip olursunuz. Ve ben de sizden farklı değilim. Kadınları etkilemek için her zaman havalı bir arabam olması gerektiğini düşünmüşümdür, erkekleri etkilemek için ise havalı bir arabaya ve havalı bir kadına ihtiyaç var, gerçi erkekleri neden etkilemem gerektiğini düşünüyorum, inanın hiç bilmiyorum.

Siz beyler, ilk Ferrari'nize bindiniz, parasını nakit olarak ödediniz ve sürücü koltuğunda oturmuş motoru çalıştırıyorsunuz. Aniden, o anda, otomobil galerisinde bir an için dünyada isteyebileceğiniz başka hiçbir şey yokmuş gibi hissedersiniz. Gözlerinizi kapatıp, "Eve vardım, sonunda ulaştım ve şimdi her şey mükemmel," diye düşünebilirsiniz. Sonra satıcı camı tıklattığında gözlerinizi açarsınız, sonra o tüm evrak işlerini tamamladığını söyledikten sonra göz alıcı yeni arabanızı galeriden dışarıya doğru sürersiniz. Ama hemen o sırada, sadece iki saniye sonra caddede çok güzel bir sarışının yürümekte olduğunu görür ve "Keşke şimdi bu sarışın afet yan koltukta oturuyor olsaydı, o zaman istediğim her şeyi elde etmiş olurdum," diye düşünürsünüz.

İşte böyle, bir an her şeyi elde ettiğinizi, başardığınızı, vardığınızı, istediğiniz her şeye sahip olduğunuzu düşünürsünüz, bir sonraki anda ise hepsi yok olur. Tıpkı orgazm olmaya benzer; bir saniye için kendinizi tamamen tatmin olmuş hissedersiniz, zihniniz sessizdir, gerginlik bedeninizden gitmiştir ve orada, tamamen hoşnut bir şekilde yatarsınız. Sonra, hemen bir sonraki anda canınız yine seks ister. Bir arzunun tatmin olması ile diğer arzunun ortaya çıkması arasındaki muhteşem anda arzu filan yoktur. Sonra, neredeyse hemen zihin yine işin içine

dalar ve “Daha fazlasına sahip olabilirdim!” “Daha iyisini yapabilirdim!” “Hayat daha güzel olabilir!” diye haykırır.

Ve bu böyle sürüp gider. Bunda yanlış bir şey yok, zihin işte böyle bir şeydir. *Daha fazlasının* olduğunu düşünür, sizi daha fazlası olduğuna ikna eder ve durumunuz iyiyken bile aslında tamam değilsinizdir. Hep daha fazlasını ister. “Daha fazla şeyin olduğu sürece... benim istediğimi yaptığın sürece... çok başarılı olacaksın,” deyip durmasının nedeni budur. Bu yüzden bütün gün kafamızda Mercedes Benz’imizi verir, yerine Rolls Royce alır ve kendimizin o Mercedes Benz ya da Rolls Royce olduğunu düşünürüz. Tüm hayatlarımızı daha büyük, daha iyi ya da daha hızlı şeyler peşinde harcarız, sürekli kim olduğumuzu daha üst bir seviyeye taşımaya çalışırız ama gerçekte sadece kuyruğumuzu kovalıyoruz.

Ama bir dakika, siz sahip olduklarımız mısınız? Kaliforniya tipi “her şey dahil” bir konak mısınız yoksa tek yatak odalı bir apartman dairesi mi? Kayağınız mısınız yoksa Lamborgini’niz mi? Market indirim kuponunuz musunuz yoksa platin American Express kredi kartınız mı? Toplamanız bu mu ediyor? Şimdi size iyi bir hayatınız olmadığını söylüyor değilim, sahip olduğunuz iyi her şeyi fırlatıp atmanızı, her şeyden elinizi eteğinizi çekmenizi ve elinize bir dilenci tası almanızı söylüyor değilim. Hayır, onların keyfini çıkarın, hatta daha fazlasını alın, sadece onların SİZ olduğunu ya da biri olmak için onlara ihtiyaç duyduğunuz düşüncesine kapılmayın. Gerçek size uyanmak o Ferrari’ye sahip olmamanız anlamına gelmez, onun sadece bir araba olduğunu bilmeniz anlamına gelir.

Gelelim bedene. Kabul edelim; hepimiz bedenimizle az çok özdeşleşmiş durumdayız. Kendimizi etrafta taşıdığımız et ve kemik yığını olarak *düşünmemek* gerçekten çok zorlu bir iş. Demeye çalıştığım, kim kendisini boyu ya da kilosunu üzerinden düşünmez? Kim kendisinin küçük, orta ya da büyük olduğunu fark etmez? Kim ten rengini, saç ya da göz rengini, burnunun, kulaklarının ve dudaklarının büyüklüğünü başkalarıyla karşı-

laştırmaz? Hangi erkek muhteşem kaslar ve bunlara uygun bir penis istemez, hangi kadın muhteşem kıvrımlar, dolgun dudaklar, dik göğüsler istemez? Parlak sayfalı magazin dergilerinin tamamı bizim bedenimiz, tarzımız ve öz imajımız olduğumuz fikrini savunur. Bu yüzden çıkıp en son moda ne varsa onu, saç jellerini, rujları satın alır ve kendimizi güzelleştiririz çünkü kim olduğumuzu bunların belirlediğini düşünüyoruz. Kotlarımızın üzerindeki marka etiketi, saatlerimizin üzerindeki isimiz. Biz silikon göğüslerimiz, kollajen dudaklarımız ve beyazlatılmış gülümsememiz. *Cosmopolitan* öyle diyor! Ama sırf herkesin bir şeyin doğru olduğunu düşünüyor olması o şeyi doğru yapmaz.

Kuzey Kutbu yakınlarında, küçük bir buzdağı üzerinde yer alan küçük bir kutup ayısı, annesinin yanına gidip sormuş, “Anne, ben ne tür bir ayıyım?”

Annesi, “Sen kutup ayısısın oğlum,” diye yanıt vermiş.

Yavru ayı, “Bir boz ayı olmadığımı emin misin?” demiş.

Anne, “Oldukça eminim oğlum,” demiş, “Sen bir kutup ayısısın.”

Ama küçük ayı bu yanıtlardan tatmin olmamış. “Anne,” demiş, “Belki de bir siyah ayıyım?”

Anne ayı o zaman şöyle demiş, “Neden bütün bu soruları soruyorsun oğlum? Sen bir kutup ayısısın.”

Bunun üzerine yavru ayı babasının yanına gitmiş.

“Baba,” demiş, “Ben bir panda mıyım?”

Babası, “Hayır oğlum,” demiş, “Sen bir kutup ayısısın.”

“Koala da mı değilim?” diye sormuş yavru ayı.

Baba ayı, “Hayır, sen bir kutup ayısısın,” demiş, “Bütün bu soruları neden soruyorsun?”

Yavru ayı şöyle yanıt vermiş, “Eğer ben bir kutup ayısıysam, o zaman neden bu kadar üşüyorum?”

Belki yavru ayı kutup ayısı değildi, belki bu hikâyedeki aptal ayıydı? Ona sürekli bir kutup ayısı olduğunun söylenmiş olması buna inanmasına yetti. Bu bizim için de böyle. Etrafımızdaki herkes bize sürekli bu bedenden ibaret olduğumuzu

söylediği için zaman içinde bunun doğru olup olmadığını sorgulamayı bıraktık ve buna inanmaya başladık. Ve bedenın yaşamsal istatistiklerinden ve görünüşünden ibaret olduğumuzu düşünmenin yanında bedenimizin yaşının da kim olduğumuzu belirlediğini düşünmeye başladık; “Kaç yaşındasın?” diye birbirimize neşeyle soruyoruz. “Ben yirmi yaşındayım.” “Ben otuz yaşındayım,” ya da “Kırk yaşlarındayım.” Bunun yerine, “Bedenin kaç yaşında?” diye sormak ve “Yine yirmi bir yaşında!” diye yanıt vermek daha doğru olurdu.

Bedenimizle özdeşleşmemiz sadece yaşımızla ve nasıl gözüktüğümüzle sınırlı değildir. Yok, hayır, hikâye burada bitmez; daha cinsiyetimiz konusu var. Demek istediğim, erkek ya da kadın, eril ya da dişi olmak durumundayız.

Neden erkeklerin göğüslerinde kıllar var? Her şeye birden sahip olamadıkları için!

Ve bunun da üzerinde cinsel yönelimimiz konusu var. Heteroseksüel miyiz, yoksa eşcinsel mi? Aklıma bir fıkra daha geliyor...

Yaşlı bir kovboy bardan içeri girmiş ve bir içki ısmarlamış. Viskisini yudumlayarak otururken yanına genç bir bayan oturmuş. Kovboya doğru dönmüş ve “Sen gerçek bir kovboy musun?” diye sormuş.

Adam, “Tüm hayatımı bir çiftlikte, atları güderek, çitleri tamir ederek, sığırları damgalayarak geçirdim, demek ki öyleyim,” diye yanıt vermiş.

Genç kadın, “Ben lezbiyenim,” diye yanıt vermiş, “Tüm günümü kadınları düşünerek geçiriyorum. Sabah kalkar kalkmaz kadınları düşünüyorum. Tüm gün kadınları düşünüyorum. Ne yaparsam yapayım, kadınları düşünüyorum. Duş alırken, televizyon izlerken...Yaptığım her şey bana kadınları anımsatıyor.”

Bir süre sonra, içeri bir grup turist girmiş, yaşlı kovboyun yanına oturmuş ve “Sen gerçek bir kovboy musun?” diye sormuş. Kovboy buna, “Öyle olduğumu sanıyordum ama az önce lezbiyen olduğumu öğrendim,” diye yanıt vermiş.

Elbette cinsel aktivite konusunun derinliklerine dalabilir, bir şıfıntı ya da Kuzey Kutbu kadar soğuk biri olup olmadığını ya da bu iki uç arasında nerede yer aldığımızı düşünebiliriz. Kendimizin dantel iç çamaşırlarımız, dar pantolonlarımız ya da leopar desenli G-stringlerimiz olup olmadığını düşünürüz. Ya da belki...neyse, oraya hiç girmeyelim.

Ama tekrar bakın, siz bedeninizin cinsiyeti ve cinsel yöneliminiz misiniz? Bedeninde bir gram bile östrojen olmayan “adam gibi adam”lardan mısınız? Bedeninde tek bir adet testosteron molekülü bulunmayan “tam anlamıyla kadın”lardan mısınız? Tamamen heteroseksüel misiniz? Tamamen eşcinsel misiniz? Tamamen emin misiniz? Ayrım çizgisi nerede? Gerçekten de, teninizin sınırları için siz nerede başlıyor ve bitiyorsunuz?

Guru kelimesi çok basit, çok şirin bir dört harfli kelime gibi gözüküyor ama bu ana gelmem altmış yılımı aldı. Hayatımın çoğunda sadece gelecekte yaşadım, yarın benim için hep daha iyi olacaktı. Bilmiyorum ama daha küçük bir çocukken, okula gittiğimde, “Okul mu, çok sıkıcı. Erkek olmayı sabırsızlıkla bekliyorum,” dediğimi anımsıyorum. Sonra mezun oldum ve “Vay canına, gerçek hayat çok zormuş,” dedim. Ve elimden gelenin en iyisini yaptım ama hiçbir zaman sandığımız kadar depresif olmadım çünkü hep hayatın daha iyiye gideceğine inanıyordum. Hindistan’da öğretmenim ve arkadaşım olan, Osho adını verdiğimiz bu adamla tanıştığımda bile ona saygıyla baktım ve şimdi bu saygının aslında “Gelecekte senin yanında oturabilirim,” anlamına geldiğini anlıyorum. Yani kendi öğretmenimle bile, o bana her zaman “Şimdi ve burada ol,” demesine rağmen bunlar benim için mümkün olmadı. GURU demek çok kolay ama eğer kendi içinize gerçekten bakabilirseniz aynı ikilemi siz de görebilirsiniz, bu kitabı kendim olabilmek için yazıyorum. İşin gerçeği artık kendim olduğumu biliyorum ve bunu gördüğüm anda sizin de siz olduğunuzu fark ettim. Kulağa aptalca geliyor, yanılıyor da olabilirim. Ortada yanılabilir

bir “Ben” gerçekten de var mı ki yanılıyor olabileceğimi söyleyip duruyorum? Diğer bir ifadeyle, bu yaşamla ilgili düşüncelerim şu, ben duygularım olduğumu düşünüyorum, ben düşüncelerim olduğumu düşünüyorum, düşünüyorum öyleyse varım. Bu doğru değil. Siz bunu bilerseniz de bilmeseniz de var olursunuz, düşünce sizi siz yapan şey değildir, duygular sizi siz yapan şey değildir.

Aptalın biri, “Düşünüyorum öyleyse varım,” demiş ve kulağa o kadar iyi geliyor ki Batı’nın tamamı bir şekilde bu düşünceye dayalı, düşünüyorum öyleyse varım. Bunun aslı, ben varım ve düşünme yeteneğine sahibim şeklinde olmalı. Burada söylemeye çalıştığım şeylerden biri biz kendimize sanki kişiliğimiz gerçekmiş gibi, cinsiyetimiz gerçekmiş gibi bakma eğilimine sahibiz. Başka bir deyişle biz kim olduğumuza ilişkin bize öğretilenlerin doğru olduğunu düşünüyoruz ve bu kitap kim olduğunuzu bilmeme noktasına geri dönmekle, çıplak kalmakla, “Bana kim olduğumu söyleme. İşin gerçeği ben bana bugüne kadar söylenmiş tüm düşüncelerden, bu düşüncelerin nereden geldiğini görebilecek kadar sessiz olmadan önce zihnime gelen düşüncelerden bile kurtulmak istiyorum,” deme riskini almakla ilgili. Diğer bir ifadeyle, ismin konulmadan önce sen kimdin? “Sen kimsin?” diye sorduğumda insanların çoğu, “Benim adım Joe,” gibi yanıtlar veriyor. Senin adından bize ne! Asıl soru bu değil, asıl yüzünüz bu değil, bunu daha önce de söyledim biliyorum ama burada tekrar söylememin nedeni bu gerçeği vurgulamak istiyor olmam. Bu yüzden bir ermiş “Sen kimsin?” diye sorduğunda, adınızın Joe ya da James olduğunu söyleyecek olursanız kendi hayatınıza ilişkin sorgulamaları nasıl yapamıyor olduğunuza gülmeye başlar. O size, “Ebeveynlerin sevişmeden önce neye benziyordun? Artık bir beden olmadığına neye benzeyeceksin? Şu anda neye benziyorsun?” diye soruyor. Doğu’da buna özgün yüzünüz adı verilir.

Yani görev değişimi yaptınız ve banka müdür yardımcısı şapkanızı çıkarıp başka bir şapka giymeden önce bir an oldu-

nu, üç yaşında bir çocuğun babası olmadığınızı, kimse olmadığınızı bir an olduğunu söylemek istiyorum. Böbürlenmeme şansına sahip olduğunuz, egosuz olma şansına sahip olduğunuz, yepyeni ve taze olduğunuz, öyle ki oğlunuza, “Oynamak istemiyorum, ben halen banka müdür yardımcısıyım,” demediğiniz, “Aha, işte şu anda senin babanım, müdür yardımcısı olmadığım o an beni tazeledi ve yeniledi, şimdi oynayacak enerjim var, şimdi ve burada yepyeni bir şekilde olabilirim,” diyebildiğiniz bir an. Ve çocukla birlikte olmak için zaman ayıran her baba çocuğun ne kadar taze ve yeni bir şey olduğunu bilir. Ve çocuğunuza vermek istediğiniz şey de bu, Yahudi olduğunuz değil, kırk beş yaşında olduğunuz değil, yorgunluktan ölüyor olduğunuz değil, o anda kendinizi yepyeni hissediyor olmanız ve orada ve hazır olmanız. Buna kendi yolunuzdan çıkmak adını veriyorum. Çok, çok basit bir yöntem. Müdür yardımcısı olmaktan vazgeçmeniz gerekiyor, baba olmaktan vazgeçmeniz gerekiyor ve her anın içine nefes almanız gerekiyor. Bu bedeni terk etmeniz demek değil. Mevcut olmak, mevcudiyet olmak demek.

Lao Tzu, *Tao Te Ching* kitabında sık sık bize, “Zeki insanlar başkalarını bilir, aydınlanmış kişiler ise kendilerini,” diye anımsatır. Kişiliğiniz, işiniz, bunlar sizin gerçekliğiniz değil. Oğlunuza bakın, onun bir dini var mı? Ya da ona bir dini olduğunu söylediniz mi. Küçük bir çocuk olduğunu bile bilmiyor olabilir, sadece hayatta olduğunu biliyor. Muhtemelen kendinize meditasyon yapacak zamanınız olmadığını söylüyorsunuz. Yani günde yirmi dört saat var, bütün gün müdür yardımcılığı yapıyorum, akşam da babayım, ne zaman meditasyon yapacağım, diyorsunuz. Doğu’da biz her zaman bir günde yirmi dört saatten daha fazlası olduğunu söyleriz, işin aslına bakarsanız her günde kırk sekiz saat olduğunu söyleyen bir Sufi geleneği vardır. Başka bir deyişle yirmi dört saat kendi içinizde kendinizle konuşursunuz, kendinizle ilişki kurarsınız, bir de dışarıda, iş yerinde başka insanlarla, oğlunuzla ilişki kurarak geçirdiğiniz bir yirmi dört saatiniz daha vardır. Kendinizle içsel bir di-

yalog halindeyken içeride yirmi dört saatiniz var, dış dünya ile iletişimde bulunmak için de yirmi dört saatiniz var. Yani böylece bir gün kırk sekiz saat ediyor.

Sadece gevşemek ve bırakmak için kıymetli zamanınızı veremeyecek kadar meşgulsünüz. En azından Hindistan'dan Los Angeles'e, Melekler Şehri'ne her gidişimde arkadaşlarımdan duyduğum şey bu. Meleklerin ne kadar meşgul olduklarını anlamak çok uzun zamanımı aldı.

Gerçekten de buradan buraya gitmek için çok hızlı bir araca ihtiyacınız var. Ve komik olan şu ki ben de sizinle aynı görüşteyim. Yirmi dört saat başarılı bir hayat sürmek için yeterli değil. Bu yüzden eğer oturup sadece bir saat meditasyon yapmayı kabul ederseniz size ekstra yirmi dört saati "bedava" vermeyi teklif ediyorum. Anlaştık mı?

Demeye çalıştığım şu; normalde var olan yirmi dört saat sizin kendinizden uzakta geçirdiğiniz zaman. Bu sizin dışsal hayatınızda, işinizle, toplumla, çocuklarınızla ilgilendiğiniz zaman. Biraz yakından bakın: günde yirmi dört saati bir de kendinizle konuşmak, kendinize bakmak için geçiriyorsunuz. Yorgun olduğunuza şaşmamalı, her gün kırk sekiz saat çalışıyorsunuz!

İşte meditasyon burada devreye giriyor. Meditasyon yapmayı öğrendiğinizde (ya da basitçe, gevşemeyi öğrendiğinizde diyelim) artık zaman diye bir şey olmaz. Siz sadece andan ibaretsiniz. Dışsal hayatınız ve içsel hayatınız uyum içinde olduğunda zaman ortadan kalkar.

İşte size bir "hayat ödevi": İçsel-dışsal uyum konusunu ele almak. Meşgul gününüzün yoğun bir saatini seçin ve bir saat boyunca uyanık kalın. Sadece iki sesinizi, içsel ve dışsal seslerinizi izleyin. Bunun mükemmel bir örneği sevdiğiniz biriyle yemeğe çıktığınız zamandır. Bedeninizi yerken izleyin ve aynı zamanda ağızınızdan çıkanlara da dikkat edin. Zihninizin sürekli neyi tekrarladığına tanık olun: "Bu yemek çok mu şişmanlatıcı?" "Tek başıma olmayı tercih ederdim." "Sevişmek daha az kilo aldırıyor."

Hayat ödevinizin uyanık kalmak olduğunu hatırlayın, dürüst olmak değil. Gevşeyin. Hazırlıklı olun. Zihin olmadığınızı, beden olmadığınızı, sadece tanık olduğunuzu yeniden keşfedebilirsiniz. Eğer öyleyse kendinize Aydınlanma için bir “A” notu verin. Değilse, Ego için “E” notu verin. Her durumda, eğlenin, bu sizin hayatınız.

Ve biliyor musunuz? Artık zaman diye bir şey olmaz. Zaman analizi çatışma yüzünden, sizin kendinize söyledikleriniz, sizin başkasına söyledikleriniz birbirine zıt iki şey olduğu için, siz dürüst olabileceğinizi hissetmediğiniz için, düz olabileceğinizi hissetmediğiniz için, iyi bir müdür yardımcısı olduğunuzu düşünmediğiniz için, iyi bir baba olduğunuzu düşünmediğiniz için, kendinize söyledikleriniz ve oğlunuza söyledikleriniz arasında sürekli çatışma olduğu için, her zaman çatışma halinde olduğunuz için ortaya çıkar; işte bu yüzden çok fazla zamanınızı alıyor gibidir.

Gevşeme, ben düz olabilirim, ben dürüst olabilirim, bütün gün kendime yalan söylemeden sizinle birlikte olabilirim der. O anda kim olduğunuzla ve dünyanın kim olduğuyla aynı fikirde-siniz, zaman ortadan kalkar ve o anda siz varsınız, gerçekten var olan tek şey o an ama bunun için o gevşeme duygusu gerekiyor.

Yani başlangıçta bir günün yirmi dört saat olduğunu düşünüyordunuz, şimdi ise bir günün kırk sekiz saat olduğunu söylerken haklı olduğumu neredeyse göreceksiniz. Deney amaçlı olarak şunu yapabilirsiniz, sadece kendinizi karşınıza çıkan herkesle saçmalarken izleyin, onları seviyorken bile kendinizi ifade etmenin ne kadar zor olduğunu görün. Ve sonra “hissettiğiniz” ve “söylediğiniz” şeylerin aynı olduğu o anları ortaya çıkarın. Üzüntünün çok zaman aldığını fark edebilirsiniz, peki mutluluğu anımsıyor musunuz? Son orgazmınızı anımsıyor musunuz? Zaman donakalır; siz o anın içindesiniz ve onun ne kadar uzun sürdüğünü anımsamazsınız çünkü coşkuyu anımsayamazsınız, mutluluğu anımsayamazsınız ve onun ne

kadar uzun sürdüğünü ayırt edemezsiniz. Bu yüzden ben size dün hayatta ne kadar zaman geçirdiğinizi sorduğumda muhtemelen, “Aman Tanrım, yirmi dört saat sürdü ve bir sonsuzluk kadar uzundu,” diye yanıt verirsiniz. Sevinç duygusunun bu niteliğini kaybettik ve bunu yaşadığımızda çok uçucu bir şey oluyor çünkü herhangi bir zaman almıyor. Bu yüzden, kendinize bakın, gerçekten de bir günde kırk sekiz saat yok ve ister inanın ister inanmayın, bir günde yirmi dört saat de yok. Aslında gün diye bir şey de yok. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama olan bu, şu anda da bu şekilde, şu anda da olan bu.

Şimdi işaret parmağınızı havaya kaldırın, siz osunuz. Orta parmağınızı kaldırın, o da benim. Biliyorum muhtemelen bana bir yumruk atmak istiyorsunuz çünkü ben delinin tekiyim, Doğu’da çok fazla zaman geçirdim, keşke orada kalsaydın, keşke bu kitabı hiç almasaydım, sen bir aptalsın ve Krishna Prem’i öldüresiye döveceğim çünkü aşağılık herifin tekisin. Ama durum şu; eğer kendinizi işaret parmağı, beni de orta parmak olarak görebilerseniz, ikimizi iki parmak olarak görebilirseniz tabii ki bir rekabet halinde olacağız ve tabii ki söylemek zorunda olduğum şey sizi sinirlendirecek, Doğu’nun herhangi bir değeri yok, Batı’yı hiç terk etmemeliydim, Batı gerçek dünya, Doğu ise hayal dünyası.

Burada çatışma halinde iki parmağız, anlıyorum çünkü ben orta parmak olduğumda çok sinirlendim ve Amerika’nın gerçek dünyasını terk edip rahatlamak için Doğu’ya gitmek istedim ama şimdi öğrenmiş olduğum ve size de ifade etmeyi umduğum şey şu, biz birbirimizi iki parmak olarak gördüğümüz sürece kavga devam eder ama eğer birbirimizi aynı elin parmakları olarak göreceğ olursak, bana göre bu meditasyondur. Halen birbirimize söyleyecek şeylerimiz olabilir, halen bana bir yumruk atmak istiyor olabilirsiniz ama beni öldüresiye dövmek yerine bunu yapmak istiyorsunuz. Bunu bana, “Hey, uyan artık! Seninle oynamayı çok isterim. Doğu’da çok fazla şey öğrenmişsin, dengeye ihtiyacın var,” demek için yapmak

istiyor olabilirsiniz. Batılı insanların dengeye ihtiyacı olduğunu söylüyorum. Denge şu anda üzerinde konuştuğumuz şey, şu anda paylaşmakta olduğumuz şey. Şu anda sadece çatışıyoruz ama Doğu'daki konsept bizim bir elin iki parmağı olduğumuzu görmenin daha yüksek değere sahip olmasıdır. Doğu'da biz bu benliği iki olmamak şeklinde ifade ederiz, başka bir ifadeyle biz Batı'da "Biz biriz," demekten ama buna inanmamaktan çok hoşlanırsınız. Doğu'da ise "Biz iki değiliz," deriz. Niteliksel bir fark söz konusu; şu anda bir fincan kahve içiyorum, o yüzden farkın ne olduğunu anlayabilecek durumda değilim. Biz aynı elin iki parmağıyız. İki insan değiliz, tek bir insanız. İki tane yapan kişi değiliz, bir olan iki insanız. Ne zaman yapan olmaktan vazgeçip sadece olan olacaksınız?

Söylemeye çalıştığım şey şu, müdür yardımcısı şapkanızı çıkarıp bir kenara bırakmadığınız sürece, baba şapkanızı takıp oğlunuz uyuduğunda çıkarmadığınız sürece, bu şapkaları çıkarmayı öğrenmediğiniz sürece bir kalabalıkta yaşamaya başlıyorsunuz, tüm hayatınız bir kalabalıktan ibaret olur ve her şey birbirine karışır. Ne zaman müdür yardımcısıyım, ne zaman babayım, ne zaman eş, ne zaman erkeğim? Tüm bu insanların kendiniz olduğunu düşünüyorsunuz ve ben bugüne kadar ilişki kurduğunuz herkesin içinizde yaşadığını düşünüyorum. Sadece bir kalabalıkta yaşıyorsunuz ve bütün bu insanları uzaklaştırmak için zamana ihtiyacınız var.

Batı'da o kadar yalnız ve tek başına olmak o kadar olanaksız ki ebeveynlerimiz içimizde yaşıyor, ilkokul öğretmenimiz içimizde yaşıyor, bizi yanağımızdan öpen ilk kız arkadaşımız içimizde yaşıyor, ilk lise arkadaşımız, ilk futbol arkadaşımız, şimdiye kadar karşılaşmış olduğumuz herkesi gelip zihnimizin içinde yaşamaya davet etmişiz ve asla hoşça kal dememişiz, onlar halen orada. Bu durum artık size hiç yerin kalmadığı, herkesi sizinle yaşamaya davet ettiğiniz, zihninizdeki otelin dolu olduğu ve ayrılan tek kişinin siz olduğunuz bir delilik noktasına ulaşabilir. Bu yüzden ben size o otele geri gitmenizi, her-

kese çıkış kâğıtlarını dağıtmanızı, işe tahammül edemediğiniz kişilerden başlamanızı öneriyorum, onlar çok kolaydır, umurunuzda bile olmaz. “Defolun! Otelimden çıkın, burası benim zihnim ve biraz yalnız kalmak istiyorum.” Ve bir kere tahammül edemediğiniz kişilerden kurtulduktan sonra, sevdiğiniz kişilere bir göz atın. Demek istediğim şu, elbette ziyarete geldiklerinde onları seviyorsunuz, oradayken onları seviyorsunuz, sizin varoluşunuzda olduklarında onları seviyorsunuz ama şimdi biraz zamana ihtiyacınız var, sevdiğiniz insanlara bile gidip, “Biliyor musun, şimdi tek başına kalmak istiyorum. Kendime güveniyorum ve kendim olmaya hazırım, hoşça kal,” demeniz gerekiyor. Ve buralarda olduğunda uğra, merhaba de, benimle biraz zaman geçir ama sonra gitmeyi unutma çünkü ben senden gitmeni isteyeceğim.

Temelde meditasyon sadece evi davet etmiş olduğunuz insanlardan temizlemek, onlardan gitmelerini istemektir. Bir kere onlardan gitmelerini istediğinizde kariyere bakmaya başlayabilirsiniz ve artık nasıl bir müdür yardımcısı olunacağını biliyorum, bu düşünceyi her zaman taşımak zorunda değilim fikrine güvenmeye başlayabilirsiniz. Bu anda olabilirim, kim olduğumu biliyorum, nasıl hareket etmem gerektiğini biliyorum, işimi öğrendiğimi düşünüyorum ve hazır olmak için bir müdür yardımcısı olduğum fikrini sürekli aklımda tutmam gerekmiyor.

Şu ana kadar büyük size bakıyorduk, büyük siz, içinizdeki tanrıdır. Küçük siz ise kişiliğinizdir, maskeniz, Yunanlıların *persona* adını verdiği şeydir. Şimdi istediğimiz şey maskemizi çıkarmak, öncelikle kendi benliğinizin önünde çıplak olmaktır. Bir açıdan bakıldığında çıplak olduğunuzda artık benlikten söz etmeyiz. Küçük sizden, ne olduğunu gayet iyi bildiğiniz, ego olarak adlandırabileceğimiz şeyden büyük size, siz kim olduğunuzu bilmeden önce, ebeveynleriniz sizi oluşturmak için sevişmeden bile önce var olan size geri gidiyoruz. Büyük siz işte bu. Tanımlamak, tespit etmek çok zor çünkü özdeşleşilebilecek kimse yok, o büyük olmayan sizsiniz. Biraz kafa karıştırıcı ola-

bilir ama eğer bakmaya devam ederseniz, bu kitap sizi zorlamak için var. Sizi kızdıracak çünkü var olmayan sizi arıyorum. Bu yüzden sizi kızdıran bir şey söylediğimde içinizde bulunan ve kızdırmamayı, sadece karakterinizi, kişiliğinizi kızarken izlemekte olanı bulmaya çalışın. Eğer sizi kızdırabiliyorsam harika bir iş yapmışım demektir çünkü size halen egonuzla özdeşleşmiş olduğunuzu gösteriyorum. Ve sizi kızdırdığımda eninde sonunda gülmeye başlayacaksınız ve “Tanrım, yine beni çileden çıkardı,” diyeceksiniz. Ama aslında sizi çileden çıkaran “biri” yok. Ben de sizinle birlikte bakıyorum. Sizi kızdırdığımda, açıkça ifade edelim, ben, Krishna Prem de oraya gidebilirim. Krishna Prem olarak ben de içinizde basmakta olduğum düğmelerle özdeşleşebilirim. Sizin sahip olup da benim olmadığım hiçbir problem yok. Ben sadece problemlerimizin ötesine geçmeyi, kendimize varoluş olarak bireysel bir şekilde bakmayı, Krishna Prem’le biraz eğlenmeyi, kendinizle biraz eğlenmeyi söylüyorum. Hadi gülelim ve “Halen rahatsızlık hissedemiyorsanız bu parçayı bulduğum için teşekkür ederim. Halen özdeşleşmiş durumda olduğum, halen beni kızdıran, kendimle ilgili olarak değiştirmek istediğim bu parçayı,” diyelim. Ve buna bu açıdan bakalım, değiştirmeye çalışmayalım, sadece olmaya çalışalım. Ne zaman yapan olmaktan vazgeçip sadece olan olacağız? En sonunda ne zaman, ilk ve sonsuza kadar, insan olacağız? İçinize, yeterince derinlere girdiğinizde, içinizdeki tanrıyla karşılaştığınızda, başka biriyle karşılaşıyor değilsiniz. Kendi özünüzle karşılaşıyorsunuz...

Size daha önce spordaki alan olayından söz etmiştim, meditasyonda da bir alan söz konusu. Burası kişiliğinizin koşuşturmakta olduğu, sizin ise onu koşuştururken izlediğiniz durum. Neyin temel olduğunu, günü geçirmek için neye ihtiyacınız olduğunu ve bütün bunların kocaman bir kozmik şakadan ibaret olduğunu gördüğünüzde egoyu bırakabilir ve yine de günü tamamlayabilir, bu arada da bu varoluşa güvenmeyi öğrenmenin tadını çıkarabilirsiniz. Şunu kabul edelim ki hepimiz

kendi varoluşumuza bağlanmış durumdayız, bedenlerimize, ailemize, topluma bağlanmış durumdayız. Ve bu bağlanmanın tanımını aslında gerçek siz ile içine dâhil olduğunuz oyun arasında hiç boşluk olmaması. Oyununuzla o kadar özdeşleşmiş durumdasınız, ailenizle o kadar özdeşleşmiş durumdasınız, dininizle, toplumunuzla o kadar özdeşleşmiş durumdasınız ki geri çekilebileceğiniz, bütün bunların sadece kozmik bir oyundan ibaret olduğunu, size ailenizin ve toplumun vermiş olduğu bu koltuk değneklerine ihtiyacınızın olmadığını görebileceğiniz bir alan yok. Siz de özgür olabilirsiniz ve zaten özgürsünüz, sadece bunu bilmiyorsunuz!

Çıplak durumda, siz her kim iseniz o olursunuz, her zaman oyduunuz, her zaman her kimseniz osunuz. İşte bu kadar, şimdi ve burada. Sadece zaten aydınlanmış olduğunuz fikrinin, zaten olmak istediğiniz her şey olduğunuz fikrinin içeri girmesine izin verip veremeyeceğinize bir bakın. Kolay bir şey değil, öyle mi? Demeye çalıştığım şey şu, varsayalım doktor olmak istiyorsunuz. Doktor olmak sizin kim olduğunuzu tanımlayan şey değil. Diğer bir deyişle siz çocukların, “Büyüyünce Kızıl derili olacağım” ya da “Büyüyünce doktor olacağım” ya da “Büyüyünce avukat olacağım,” dedikleri noktaya gelmişsiniz. Bunlar sadece nesne, sadece giysi. Siz bunlar değilsiniz. Eğer doktor olmak istiyorsanız olun, harika ama bu sizin doktor olduğunuz anlamına gelmez. Kiliseye gidiyoruz, her Pazar sabahı bir saat dua ediyoruz ve sonra eve gidip duasını etmediğimiz her şeyi yapıyoruz çünkü kendimize bakmamız gerekiyor. Hayatımızda güven diye bir şey yok; hayatımızda sevgi diye bir şey yok. Demek istediğim şu, ne zaman komşunuzu yargılamadan bir zaman geçirdiniz? Ne zaman komşunuzu gerçekten sevdiniz? Bencil bir şekilde değil, bizim kazandığımız şekilde. Bizim kazandığımız, diğer kişinin kaybettiği şekilde. Ne zaman gerçekten bir kazan-kazan olasılığını tercih ettiniz? Bu en son ne zaman işinize yaradı?

Bu yüzden hayatınıza “Ben doktorum,” “Ben politikacı-

yım,” “Ben din adamıyım,” şeklinde hayatınıza ekler yapmak yerine, kişiliğinizden çıkarma yapmanızı öneriyorum. Kim olduğunuza dair tüm düşüncelerinizden kurtulun. Yakışıklı, çirkin, komik, hüzünlü; her şeyi bırakın, kişiliğinizi bırakın. Üzerinizdekileri çıkarmaya başlayın. Böylece mutlak hiçliğe erişirsiniz ve bu hiçlikten gerçekten kim olduğunuzun keşfi başlar. Örneğin, bu hiçlik, bu sessizlik sayesinde, doktor olmak yerine mutluluğu tecrübe edebilirsiniz. Bir Katolik olmak yerine neşeyi tecrübe edebilirsiniz. Ne yaşayacağınızı bilmiyorsunuz, bu üzüntü de olabilir ama bir kere çıplak kaldığımızda tecrübe ettiğiniz her şey gelir ve gider. Özdeşleşme diye bir şey yoktur; bu sadece görüldür. Yine adı farkındalık olan bir çocuk oluruz. Bu masumiyet aydınlanmıştır.

Bilinçsizlik kendini her zaman tekrar eder. Bilinç yepyenidir. Bir açıdan meditasyon dövuş eğitimidir. Batı’da bize sürekli olarak çabuk olmamız, acele etmemiz söylenir; yaşayacak tek bir hayatın var, tanıklık edecek zamanın yok, hayatın içine dalman gerekiyor. Doğuda ise, Tanrım, çok fazla yaşamın var, acele etmek neden? Aslında bir keresinde Hintli bir arkadaşım İspanyolca *mañana* sözcüğünün anlamını öğrettiğimde (*mañana* bunu yarın yapabiliriz, acele etmemize gerek yok demektir) bana Hint dilinde bu kadar aceleci bir sözcük olmadığını söylemişti. Hindistan’da yaşam üzerine yaşam söz konusudur. Amerika’da sadece bu hayat var, acele et! Söylemeye çalıştığım, bütün bunların ortasında bir yerde, sadece bir hayatımız var ve sonsuzluğa sahiptiniz, neden bir şeyler yapmalı? Bir başka bedende tekrar geri geleceksiniz ve yine aynı hataları yapacaksınız. Bence orta yol şimdi ve burada olmak.

Osho ile en sevdiğim anlardan biri onun bilinen, bilinmeyen ve bilinemez olan üzerine konuştuğu zamanlardı. Bilinen, o basitçe bildiğiniz şeydir. Bilinmeyen bir nedenle bilirsiniz. Bir de bilinmeyen vardır, bunu da üniversiteye gidince öğrenirsiniz, okula giderseniz, anne babalarınıza sorarsınız, “Bunu bilmiyorum, fiziksel düzlemin ötesinde, bunu anlamama yardım-

cı olabilir misiniz, ilgimi çekiyor.” Ve bilinmeyen bu durumda bilinen olur. Ve bir de üçüncü kategori var, birinci kategori bilinen, ikincisi bilinmeyen, üçüncüsü ise bilinemez olan, onu bilmeniz mümkün değildir. Yine Doğu’da biz bilmenin yaşayabileceğiniz en mahrem deneyim olduğunu söyleriz. Ama ben kim olduğunuza ilişkin netliğin bu üç şeyi, bilinen, bilinmeyen ve bilinemez olanı görebildiğinizde, onların sizin için gerçek olmasını sağladığınızda oluştuğunu düşünüyorum. Ne bildiğinizi bilin, ne bilmeniz gerektiğini bulun ve sonra bilinemez olanı asla bilmeyeceğinizin bilgisiyle rahatlayın, bu gerçekten de size iyi hissettirecektir. Ve Osho’nun bununla ilgili söylediği şeylerden biri şudur, bilinemez olanı bilerseniz dahi bu neyi değiştirir? Hiçbir şeyi değiştirmez, o yüzden bilinemez olanı bilmeye çalışarak kendinizi tüketmek yerine sadece rahatlayın. Bir şey fark etmeyeceği bilgisiyle rahatlayın çünkü yaşayabileceğiniz en mahrem deneyim bilinemez olanla rahatlamaktır. O bilmeniz gereken bir şey değil. Aydınlanmış kişi kendisini göremez. Sadece neler olup bittiğini görebilir. Gören görülemez, gören görür. Yani varoluş açısından kim olduğunuzu görebilirsiniz ama kendinize kendi gözlerinizle bakamazsınız. Siz görülersiniz, kendinizi göremezsiniz. Buna güvenmeye, bunu kucaklamaya, bunu sevmeye başlamanız gerekiyor. Siz işte busunuz, onu neden sevmeyesiniz?

Buda bize her zaman mutluluğun bırakmak olduğunu söyler. Buna Doğu’da *nedensiz neşe* adı da verilir. Size bunu ispatlayabilir miyim? Hayır, ispatlayamam. Ama size, yanıtı içeride arayacak olursanız onu bulamayacağınızı söyleyebilirim. Daha derinlere baktıkça bulabileceğiniz şey, sorunun ortadan kaybolduğu ve soru olmadığı, yanıtın da olmadığıdır. Yanıt diye bir şey hiçbir zaman yoktu ama bir soru vardı çünkü siz gerçekten çok uzun süredir kendiniz değildiniz. Kendiniz olun, mahreminize bakın, böylece soru ortadan kaybolur ve yanıt bilmediğiniz, kucaklayabileceğiniz bir şeydir. Buna meditasyon diyoruz, adı olmayan bir tanrı.

Kendi içinize, benliği olmayan şeye inen kökleri bulduğunuzda aynı zamanda kanatlarınızın da genişlediğini hissedersiniz. Bir ermiş gözlerinizin içine baktığında aynı zamanda ayaklarınızın yere basıp basmadığını da görür. Tamamen kırılğan bir şekilde rüzgârda dalgalanır durumda olup olmadığınızı, yine de eş zamanlı olarak ayaklarınızın yere basıp basmadığını, bilemez olanla tamamen rahat olup olmadığınızı görür. Bu neredeyse Doğu aydınlanmasında tanımlanamayan bir uçan cisim gibidir, bunun Batı'daki karşılığı ise Tanrı'dır. Bu ikisi sizin içinizde buluşmadıkları sürece asla buluşmazlar. Kimliğinizden bakmaktan vazgeçmek ve sadece varlığınız aracılığıyla görmek kolay değil. Hayatın kendisinden başka tanrı yok. Ve ben bunu söylerken aynı zamanda beni asla dinlememenizi, sözüme uymamanızı, bir bok bilmediğimi söylüyorum. Gerçi kulağa iyi geliyor ve söylediklerim hoşuma gidiyor ama yine de kendi sorununuza benim yanıtımı yanıt olarak almayın.

Osho bir keresinde *Get Out of Your Own Way* (Kendi Yolundan Çekil) diye bir kitap yazmıştı. Bu bedenini terk etmek demek değil. Mevcut olmak, bir mevcudiyet olmak demek. Zeki insanlar başka insanları tanır, aydınlanmış insanlar ise kendilerini tanır. Bu sözü Lao Tzu'dan aldım. Buda da "Kendine bir ışık ol," derken bunu kastediyordu. Osho buraya gelmeden önce kimse, "Kendine karşı bir şaka ol," deme cesaretini göstermemişti. Kafanızı çok karıştırmadığımı umarım; kafanızı sizin kafanız karışık olduğu için karıştırıyor olabilirim ya da benim kafam karışık olduğu için karıştırıyor olabilirim. Bu sonsuz Zen çelişkisi.

"Sizin problemlerinizden hoşlanıyorum," cümlesinden hep çok hoşlandım. Çünkü problemlerinizden hoşlandığınızda onlar problem olmaktan çıkar. Sadece aşılması gereken durumlara dönüşürler.

Hindistan'dan ilk gelişimde arkadaşlarıma benimle meditasyon yapmak isteyip istemediklerini, benimle olmak isteyip istemediklerini sordum, onlar da sıklıkla, "Deli misin? Bu çok

tehlikeli. Onun yerine asit hâpı içelim,” dediler. Seks, uyuşturucu ve Rock’n Roll. Nefes alıp vermek, tantra, müzik ve sessizlik ne olacak peki? Osho bize meditasyonun iki şey getirdiğini söyler. Bilgelik getirir ve özgürlük getirir. Bunlar meditasyondan büyüyen iki çiçektir. Sessiz olduğunda, zihnin ötesinde tamamen sessiz olduğunda içinde iki çiçek açar. Özgürleşirsin. Meditasyon özgürlüğün, özgür kalmanın, bilgeliğin anahtarıdır. Buna değer. Kendiniz olmanın maliyeti yoktur, kendiniz olmak için dine ihtiyacınız yok, kendiniz olmak için doktora derecesine ihtiyacınız yok. Kendiniz olabilir ve bir dine sahip olabilirsiniz. Kendiniz olabilir ve bilge olabilirsiniz. Siz işte busunuz, keyfini çıkarın.

Meditasyondan çok bahsediyoruz, bunun nedeni benim bir erkek olmam olabilir, meditasyon bir açıdan eril yoldur, sevgi ise dişi yoldur. Meditasyon tamamen tek başına olabilme kapasitesidir, sevgi ise tamamen birlikte olabilme kapasitesidir. İkisi de aynı işi görür. Osho bize iki yolda da egonun ortadan kalktığını söyler. Sevgi ilişkide olma içinde mutlu olmak, meditasyon ise yalnızlık ve tek başnalık içinde mutlu olmaktır. Bir açıdan hangi yolun kendiniz için daha iyi olacağını bulmak durumundasınız. Ve sadece bu da değil, şu anda bana uygun olan yolun halen uygun olup olmadığını da görmek zorundasınız. Diğer bir ifadeyle, belli noktalarda belki yolunuz sevgidir, diğer noktalarda ise yolunuz meditasyon olabilir.

Burada, Osho adında bir adamla tanıştığımı ve ona aşık olduğumu ve bunun benim yolum olduğunu söylemek istiyorum. Ama bir guruya ihtiyacınız olduğunu söylüyor değilim. Söylemeye çalıştığım şu, avukatı kendisi olan adamın müşterisi bir aptaldır, bu yüzden kendi kendisinin gurusu olan bir insanın müridi de bir aptaldır diyebiliriz.

Size şunu söyleyebilirim, ister bir guru istiyor, ister bir guruya ihtiyaç duyuyor, ister yalnız yürümeyi tercih ediyor olun, bir aptal olmadığınız ve aynı zamanda aptal olduğunuz için kendinize gülme yeteneğine sahip olduğunuz sürece evi-

nizdesiniz. Eğer bir guru olmak sizi daha çok egonuzun derinliklerine sürüklüyorsa, tek başına olmak sizi daha çok egonuza götürüyorsa o zaman küçük bir çocukla yere çöküp sadece emeklemeyi, her şeyi yepyeni bir şekilde görmeyi istiyor olabilirsiniz. Belki de Himalayalar'a gidip oradaki en yaşlı, en uzun sakallı kişinin yanına yanaşıp, "Masumiyetimi nasıl tekrar kazanabilirim?" diye sormalısınız. Bunu bir kadına ya da bir erkeğe sorabilirsiniz. Hayat sadece erkeklerin bildiği bir şey değil, hayat sadece kadınların bildiği bir şey değil. Hayat hayattır ve kadın da erkek de ondan ortaya çıkar. Kadın ve erkek ona gitmez, o kadın ve erkeğe gider. Şu müthiş bir ifadedir: Bir köpeğin bilinci var mı?

Bu dünyadaki en eski Zen koanlarından biridir ve size Şu anda bilmediğimi söylemek istiyorum ama dürüst bir şekilde ifade etmeliyim ki bilinç köpeğe sahip. Bilinç size sahip. Hayat sizi taşaklarınızdan yakalamıő durumda. Taşaklarınız olsa da olmasa da o sizi oradan yakalamıő durumda. Ya da diğer bir ifadeyle, sizi olmayan taşaklarınızdan yakalamıő durumda. O size geliyor, siz ona gitmiyorsunuz. Bilinç size sahip ve siz bilince sahip olma becerisine sahipsiniz. Biz buna akış adını veriyoruz. Hayat sizsiniz, siz hayatsınız ve arada hiçbir ayırım yok. Bu teklilik, her kimseniz ona geri döndünüz. Yeniden kaynak oldunuz. Bu meditasyonun zirvesidir.

Bir kere aydınlandıktan sonra aydınlanma diye bir şey olmadığını bilirsiniz, ortada aydınlanabilecek bir siz yoktur. Aydınlanacağını düşündüğünüz "siz" o anda ortadan kaybolmuőtur. Bu yüzden aydınlanma öncesi ve aydınlanmanın ötesi vardır ama gerçek aydınlanma, aydınlanma başınıza geldiği anda ortadan kaybolur. Aydınlanma gerçekleőtiđinde artık siz olmazsınız, yani bir anlamda ortada aydınlanacak kimse de olmaz.

Amacım aklınızı kaçırmanızı sağlamak değil. Sizden iki tane olduğunu, bir tane varoluş olan siz, bir tane de kişiliğiniz olan siz şeklinde iki tane olduğunuzu söylüyor değilim. Aslında sadece tek bir hayat, sadece tek bir siz, sadece tek bir Tanrı

var. Ama bunu bilecek şekilde eğitilmemişken, üç yaşımızdayken bize bu hariç her şey söylendi. Tanık meditasyonun temelidir. Tanık bilinçtir. Temelde dünyada bir anlam yoktur, tüm anlam benliğinizin merkezindedir, dünya sadece gürültüdür, müzik yoktur; hayat bir satranç oyunu gibidir, tüm şahlar, vezirler ve piyonlar sonunda aynı kutuya girer, yani anlam yoktur. Tek anlam, oyunu nasıl oynadığınızdır. Her yedi yılda bir bedeninizdeki tüm hücreler gelir ve gider. Bebeklik resimlerinize bakar ve kendinizi tanımazsınız. Yirmi sekiz yaşındayken bir riski almak size parkta yürüyüş yapmak gibi gelir ama aynı risk ellili yaşlarda sizi korkudan felce uğratabilir, hayatın akmakta olan bir nehir olması işte bu anlama gelir.

Siz kasırğanın merkezisiniz. Özdeşleştiğiniz şey sadece adınızı taşıyan bir kasırğa ve siz tanıgın kim olduğunu, içinizdeki o isimsiz, şekilsiz, tamamen farkındalıktan ibaret olan yeri bilene kadar sürekli olarak hayatın bir drama olduğunu, kozmik bir komedi olmadığını düşüneceksiniz. Ve biz burada nilüfer cennetinde oturmaktan ya da yanınızda dışçiniz olmadan Himalayalar'a gitmekten söz etmiyoruz, bu azizlere inanan tüm meditasyoncuların korkusudur. Bütün bunlar basitçe başrol oynadığınız tüm filmleri an-be-an intihara teşebbüs etmeden seyredebileceğiniz anlamına gelir. Gerçek olan tek an, korku ve beklentinin ötesinde olduğunuzda içinizden dışarı akan andır. Bu yüzden uyanık olun, kızın sizi öpüp öpmeyeceğini merak etmeyin, sadece anın içinde olun çünkü bir Fransız öpücüğünü hak etmenin daha iyi bir yolu yoktur. Kendi içinizde dinlenmekten daha seksi bir şey yoktur ve bana inanmıyorsanız, sizin yerinizde olsam bu kitapta daha fazla ilerlemez, birilerine verirdim. Ve eğer bana inanmıyorsanız, sırf siz intihar etmek istemiyorsanız diye beni öldürmeyin; bu çılgın bir yolculuk.

Gerçekten birbirimizle karşılaşabilmemizin tek yolu çıplak olmamız, kişiliklerimiz için içine karışmadan yatakta birlikte çıplak olmamız. Tantranın gerçek anlamı bu, bendeki tekliğin sizdeki teklik ile buluşması. Bunun bizi ruh eşleri yaptığını

söylemek isterdim ama bana kalırsa ruh eşleri zihnin sevgi üzerine hayal kurmasıdır, ben burada sizin ve benim kim olduğumuza geri dönüşümüzden, her ikimizin de olmadığı noktaya geri dönüşümüzden söz ediyorum.

Geetam'ı satın aldığımda kutlamak için yakınlardaki bir otelin barına gittik. Bildiğiniz üzere emlakçım olan Ron ve ben birbirimize çok yakınlaşmıştık, öyle ki komisyon çekinin sadece yarısını kendime aldım, o geri kalan yarısıyla Hindistan'a, Osho'yu görmeye gidiyordu. Adı Anubuddha oldu. Artık emlakçılık yapmıyor. Arun Dokunuşu'nun kurucusu ve dünyaca ünlü bir beden öğretmeni. Hayata bir dolandırıcı olarak başlamıştı ama şimdi bir vegan. Simyasal bir dönüşüm. O sıralarda benden daha dünyevi biriydi ve ilk içkileri o ısmarlamıştı, ben de gerçek bir centilmen olarak ikinci içkileri ısmarladım. Kaliforniya'nın yüksek çöllerinde içki içmek, uçakta içki içmek gibidir. Kısa sürede sarhoş oldum. İzin isteyip erkekler tuvaletine gittim, kabinlerden birine girdim ve bedenim yere yığıldı. Bu hikâyenin güzelliği yere yığılanın *ben* olmamasıydı, sadece bedenime bu kadar dramatik bir sarhoş olmamasını söyledim çünkü ömrümün geri kalanını erkekler tuvaletinde geçirmek istemiyordum. Bedenimin sendeleyerek ayağa kalkması ve hiç sağa sola sıçratmadan işini görmesi beni çok eğlendirmişti. Bedeninizden ibaret olmadığınızı söylemek için hayatımdan verebileceğim en iyi örnek bu değil ama hayatınızda benzer bir örneğini bulabileceğinizi düşündüğümünden anlattım.

Bu deneyimi daha önce, Fort Polk Louisiana'da Amerikan Ordusu'nun temel eğitimini alırken yaşamıştım. O sırada sınıf birinciliğine aday gösterilmiştim, aynı zamanda askeri mahkemede yargılanıyordum. Üzerimde kamuflajım ve botlarımla saatlerce marş söyleyerek koşuyordum. Sekiz kilometre koşuktan sonra bedenimin bensiz koşmaya başladığını fark ettim. Ben sadece omuzuma oturuyor ve seyir kontrolü yapıyordum. O sıralar Amerikan Ordusu'na çok kızgın olmasaydım buna alanda olmak adını verebilirdim.

Osho'yla ilk defa 1973 yılının Sevgililer Günü'nde, Hindistan çölündeki bir meditasyon kampında karşılaştım. Gecele-ri kaldığı odanın hemen dışında, yerde uyuyordum ve bana eş-lik eden sivrisinekler anımsadığım kadarıyla bilincimden daha büyüktü. Vietnam konusunda orduya karşı sürdürdüğüm beş yıllık savaşın hemen ardından Hindistan'a gelmiştim.

Sabahleyin Osho önümde bir sandalyeye oturdu, üzerinde sade bir beyaz giysi vardı. İlk düşüncem, bir insan nasıl bu ka-dar güce ve bu kadar hafifliğe aynı anda sahip olabilir, şeklin-deydi. Kendimi çok da iyi hissetmiyor vaziyetteyken ona anın-da aşık olduğumu anımsıyorum. Karanlık yönüm, içsel sırlarım beni öldürüyordu. Aniden Osho bana baktı ve "Devrim senin kendi içinde," dedi.

O ana kadar devrim dışarıdaydı. Düşman dışarıdaydı, or-du dışarıdaydı, kız arkadaşlarım dışarıdaydı, hayat dışarıdaydı ve ben hepsinden nefret ediyordum. Ve Osho bunu söylediğin-de sanki kafamda bir şeyler ateşlendi. Kendi üzerimde çalışabi-leceğimi biliyordum, hayata karşı hissettiğim o nefretten vaz-geçebileceğimi biliyordum. Kendime karşı hissettiğim o nefret-ten vazgeçebilirdim.

"Barış insanı bir pasifist değildir; barış insanı basitçe bir sessizlik gölüdür. O dünyaya yeni bir enerji türünü pompalar, yeni bir şarkı söyler. Tamamen yeni bir şekilde yaşar, yaşam şekli incelikle, duayla, merhametle örülüdür. Kime dokunursa, sevgi-enerjisi yaratır. Barış insanı yaratıcıdır. Savaşa karşı de-ğildir çünkü herhangi bir şeye karşı olmak savaştır. Sava-şa karşı değildir; sadece savaşın neden var olduğunu anlar. Ve bu anlayış onu barışçıl, huzurlu yapar. Savaş ancak huzur, ses-sizlik, anlayış gölü olan insanların artması ile ortadan kalkar."

Zen: The Path of Paradox, 2.Cilt, Osho

Guru kelimesinde iki kısım var. Bunlardan birincisi sizsi-niz, ben buna büyük harfli siz adını veriyorum, o varoluşun ken-disidir. İkinci kısım ise küçük siz, yani günlük yaşamınız. Size

bu olduğunuz söylendi. Ebeveynleriniz, toplum sizi hipnotize etti, sonrasında da kendi kendinizi hipnotize etmeye başladınız.

Bana olan ve benim başıma gelen şey, küçük sizin benim patronum olması. Çünkü ben küçük size, hayatın aynasına baktığımda görebildiğim tek şey egomdu. Egom, benim için artık gerçek değil. Ama gerçek olduğu zamanlarda üç yaşına kadar, insan olmak üzere oluşurken bile öğrendiğim her şeyi temsil ediyordu. Annem ve babam bana sürekli ne olmamı, ne yapmamı, ne hissetmemi istediklerinden söz ediyorlardı.

“Hayır” sözcüğünü öğrenmeden önceki ilk üç yılda yapabileceğiniz tek şey, anne ve babanızı dinleyecek olursanız hayatın ne kadar da harika bir şeye dönüşebileceğine ilişkin bütün bu yüce fikirleri kabul etmektir. Artık siz de konuşarak karşılık verebilir hale gelip “hayır” demeyi öğrendiğinizde artık çok geç kalınmış olur. Demek istediğim, aynaya bakıp “Ben kimim?” dediğinizde aslında en fazla egonuza kadar, en fazla koruma tabakanıza kadar olan kısmı görüyorsunuz.

Yani ben ne diyorum? Şimdiye kadar karşılaştığımız tüm büyük öğretmenler, büyük koçlar gibi, sadece egonuzu fırlatıp atmanızı söylüyorum. Onu atmak çok kolay bir şey değil. Egonuz sizi sizin gibi gözükmeyen ve sizin gibi olmayan herkesten korumak konusunda muhteşem bir iş çıkardı. Ben size “Hayır! Hayır! Hayır! Gerçekten egolarımızın içine girip bakalım,” diyorum. Bu kimliği gerçekten çok büyük bir hale getirene kadar şişirelim: Ben en büyüğüm. Ben Muhammed Ali’yim. Onun kıçını Amerika’nın bir ucundan Zimbabwe’nin diğer ucuna kadar tekmeleyebilirim. Ama ego bir kere çok büyük bir hale geldikten sonra, en azından benim başıma gelen şey, artık onun ötesini görebiliyor olmamdı çünkü artık delikler söz konusuydu. Diğer bir ifadeyle, eğer egoyu çok küçük ve sıkı bir hale getirirseniz sağlam gözüdür, gerçek gözüdür, güzel bir kutuymuş gibi gözüdür. Size her zaman doğru yanıtı verir, her zaman kendinize bakmanızı söyler, her zaman kazanmanızı söyler. Ama egoyu gerçekten çok büyük bir hale gelene kadar şişirecek olur-

sak daha az gerçek bir hale gelmeye başlar. Büyük siz içinde ortaya çıkan egonun ötesini görmeye başlarız. Eğer burada benimle ilerleyecek olursanız, egonuzun gerçekten büyük bir hale gelmesine, sizin onun yanında küçük bir peri misali kalacak kadar büyümesine izin verecek olursanız, o zaman onun ötesini görebileceğinizi hissediyorum. İşte o zaman gerçek sizi görmeye başlayacaksınız. Varoluş olan sizi.

Varoluş olduğunuzu bir kere gördüğünüzde egonuzun bu bütünsel tehdit altında kendi kendini yok etmeye, düşmeye, ölmeye başladığını görürsünüz. Daha en baştan beri gerçek değildi. Sadece siz kendinizi içinizdeki tanrıya layık görmüyordunuz, ona uygun yaşamıyor, varoluşun sözünü verdiği gibi bu hayatı kutlamıyordunuz.

Artık oyun başlar. Buraya keyfini sürmeye geldiğimiz, kozmik şaka adı verilen oyun. Kendinizi varoluşun kendisi olarak görürsünüz. Ve egonuz yerine gerçek size uygun şekilde davranmaya başlıyorsunuz.

Çok, çok ilginç zamanlar. Meditasyon zamanlarında buna farkındalık adını veriyoruz. Kendinizi ve içinizdeki tanrıyı görmeye başladığınızda bu egoyu farkındalık ile uzaklaştırmaya başlıyorsunuz. Peki sonunda elinizde ne kalır? Sonunda elinizde kalan, bir karakter olarak siz olursunuz. Küçük siz olarak siz olursunuz. Sonunda yine yataktan kalkıp bugünü bütünsel olarak geçiren kişi olursunuz. Ama bu destek sayesinde gününüz sizin için Doğu'da *leela* olarak bilinen şeye, bir oyuna dönüşür. Oyunu yeteneğinizin en üst seviyesinde oynarsınız.

Şimdi birçok insan meditasyon ile ilgili olarak, "Vay canına! Meditasyon yapmaya başladım, artık insanlara iyi davranacağım ve oyunu kaybedeceğim. Ne kadar paylaşırsam, o kadar kaybederim," gibi bir şeyler düşünüyor. Oysa bollukta ne kadar paylaşırsanız o kadar kazanırsınız.

Elbette meditasyon yapmaya başladığınızda parçalanmaya da başlıyorsunuz. Çünkü burada her zaman birey gibi davranıyordunuz, şimdi meditasyon yapmaya başladığınız için birey

olmadığınızın farkına varmaya başlıyorsunuz. Hepimiz biriz. Orman değiliz, bir ağacız ve geri kalan herkes de bir ağaç. Böylece ağaçları ormandan ayırt etmeye başlıyorsunuz. Kendinizi bir hükümetin parçası olarak değil, benzersiz bir şey olarak görmeye başlıyorsunuz.

Bana kalırsa hükümetler çok basit kavramlar. Avrupa’da İngiltere hariç her yerde arabayı sağdan kullanmanız gerektiğini söylüyorlar, yoksa kaza oluyor. Çöpleri Pazartesi ve Perşembe günleri çıkarıyorum. Ama hükümetler heyecana kapılıp size kim olduğunuzu söylemeye başlayabiliyorlar ve ben otorite ile her zaman bu zorluğu yaşıyorum. Hükümetimin bana kim olduğumu söylemesini istemiyorum. Bana birbirimize en iyi ne şekilde hizmet edebileceğimizi, en iyi nasıl yardımcı olabileceğimizi söylemesini istiyorum ama bana kim olduğumu söylemesini istemiyorum. Kimse bana kim olduğumu söyleyemez.

Bazen sadece biraz deli oluyorum.

Muhtemelen şu anda daha yeni karşılaşmakta olduğunuz büyük sizden söz etmeye başlamadan önce size evreni yaratan Tanrı olduğunuzu, her şeye kâdir olduğunuzu, her şeyi bilen olduğunuzu, hatta zeki olduğunuzu bile söylüyor değilim. Sadece hepimizin Tanrı olduğunu söylüyorum. Ya da isterseniz Tanrı’nın çocukları olduğumuzu da söyleyebiliriz. Ya da hepimizin varoluş olduğunu.

Şu hikâyeyi çok seviyorum: Tanrı’yı nasıl güldürebilirsiniz? Ona bir planınız olduğunu söyleyerek. Yani küçük siz gelecekte daha iyi bir hayata sahip olmak için ne yapması gerektiğini soruyor, öyle mi? Ve plan yapıyoruz. Tanrı ise biz duvara çarparken ve planımız paramparça olurken sadece gülüyor.

Ve Tanrı’ya geçmiş nedir diye soracak olursanız da aynı şey geçerli. Yine güler. Bu yüzden şimdi ve burada olmak derken kastettiğimiz genellikle bu oluyor. Geçmişin olmadığını, gelecek diye bir şey olmadığını söylüyoruz. Ya da geleceğin geçmişin tamamlanmamış bir tecrübesi olduğunu söyleyebiliriz.

Gece yatmadan hemen önce aklınızda bir fikir varsa, sabah uyandığınızda aklınıza ilk o düşüncenin geldiğini muhtemelen fark etmişsinizdir. Zaman genellikle sadece tamamlanmamış bir deneyimdir. Sadece bütünsel olarak hareket etmenizi sağlayacak cesarete sahip değilsiniz, bu yüzden zaman şimdi ve burada olmak üzere var olmuyor.

Ben arkadaşlarımla düşüncelere göre daha çok ilişki içindeyim, bu yüzden zihnim karşılaştığım tüm arkadaşlarımla ve aile üyeleriyle dolu, bu da tatlı ve hoş bir şey gibi gözükse de onlardan gitmelerini istemeyi hep unuttuğum için sorun yaşıyorum. Osho bana kendi hayatımda mevcut bile olmadığını çünkü zihnimden ayrılan tek kişinin kendim olduğunu söyledi. Kundalini meditasyonunun geçmişi sarsmanın ve sevip kaybetmiş kadınlar da dâhil olmak üzere herkesten gitmesini istemenin çok iyi bir yolu olacağını da sözlerine ekledi.

OSHO® KUNDALİNİ MEDİTASYONU™ benim en sevdiğim meditasyondur. Bu meditasyonu OSHO Uluslararası Meditasyon Merkezi de dâhil olmak üzere tüm dünyada, görevimden ayrılana kadar ve deneyimi daha da yoğunlaştırmak için, meditasyon merkezinin kapandığını ve bunun birlikte yapacağımız son meditasyon olduğunu belirttiğim ana kadar yönettim. Mevcut herkes kendini korkusuz bir şekilde her şeyiyle akışa bıraktı...Amerikan İngilizcemi anlamayan ve salonu gözyaşları içinde terk eden on bir Tayvanlı arkadaş hariç...kalpten dilediğim özürler kabul edilmedi ve yemek yiyemeden odama gitme cezası aldım. Daha fazla uzatmadan, aşağıda yer alan yönergeleri noktasına kadar takip etmenizi öneriyorum, evinizin yanmakta olduğunu hiç unutmayın...başka bir deyişle, bütünsel olun.

Bu meditasyon bir saat sürer ve üçü müzikli, biri müziksiz toplam dört aşaması vardır.

Kundalini enerji dolu bir duş etkisi yapar, sizi gününüzden yavaşça kurtarır, tazelenmiş ve yumuşak bir hale gelmenizi sağlar.

Birinci Aşama: 15 dakika

Gevşeyin ve tüm bedeninizi sarsın, enerjilerin ayaklarınızdan yukarıya hareket ettiğini hissedin. Her tarafta kendinizi bırakın ve titremenin kendisi olun. Gözleriniz açık ya da kapalı olabilir.

“Titremenin gerçekleşmesine izin ver, onu sen yapma. Sessizce ayakta dur, geldiğini hisset, bedenin titremeye başladığında ona yardımcı ol ama onu sen yapma. Keyfini çıkar, onunla mutlu ol, ona izin ver, kabul et ama onu iradenle sen gerçekleştirme. Zorlayacak olursan bir egzersize dönüşür, bedensel, fiziksel bir egzersiz olur. O zaman titreme var olur ama sadece yüzeydedir; içine işlemez. İçeride sağlam, kaya gibi olman gerekiyor. Sen yapan olacaksın, beden ise sadece takip edecek. Mesele beden değil, sensin. Ben titre derken sağlamlığının, kayaya benzeyen varlığının en derin temellerine kadar titremesini, öyle ki bir akışkana, bir sıvıya dönüşmesini, erimesini, akmasını söylüyorum. Ve kaya gibi olan varlığın sıvılaştığında bedenin de bunu takip eder. O zaman titremek olmaz, sadece titremenin kendisi olur. O zaman bunu yapan kimse olmaz, sadece gerçekleşir. O zaman yapan ortadan kalkar.” Osho

İkinci Aşama: 15 dakika

İçinizden geldiği gibi, istediğiniz şekilde dans edin. Gözleriniz yine açık ya da kapalı olabilir.

Üçüncü Aşama: 15 dakika

Gözlerinizi kapatın ve ayakta ya da oturarak, hareketsiz bir şekilde, içeride ve dışarıda olan biteni gözlemleyerek, tanık olarak durun.

Dördüncü Aşama: 15 dakika

Gözlerinizi kapalı tutarak uzanın ve hareketsiz kalın.

Bu meditasyon için müziği www.osho.com adresinden indirebilir ya da CD siparişi verebilirsiniz.

Beşinci Bölüm

Olgunluk: Kişinin Kendisi Olma Sorumluluğu

“Bu gül çiçeği geçmişin tüm güllerini içerir ve eğer anlayabilerseniz, şöyle söyleyeyim, geleceğin tüm çiçeklerini de içerir. Bu tek bir çiçek geçmişin ve geleceğin tüm çiçeklerini temsil eder. Buradayız; tam bu anda tüm varoluş birleşir. Tüm geçmiş ve tüm gelecek bu anda birleşir. Bu an geçmişle gelecek arasındaki köprüdür. Senin içinde şu anda her şey birleşiyor. Eğer farkında olabilirsen, o zaman şu an tüm varoluş sensin.”

*Come Follow To You, 4.Cilt,
Osho*

Vay canına! “Ben bedenim,” diye düşünmek ne kadar da kolay. Neden böyle? Sanırım biz Batı’da büyümüş olanlar için bunun nedeni hayatlarımızda fiziksel ve maddi olan üzerinde çok fazla vurgu olması. Doğal olarak bu bedenden ibaret olduğumuzu ve beden yaşadığı sürece hayatın devam ettiğini düşünüyoruz. Doğu’da ise “Ben beden değilim,” diye düşünülür ve sık sık “Ben içeride yaşayan ruhum ya da onun ötesindeki bir şeyim,” denir.

Birçok insanın bedeninin dışına çıkma deneyimini yaşamış olması ilginçtir, bu da insanların bedenlerinden ibaret olmadığını gösteriyor. Başka insanlar ise bir şeyleri yaptıklarını ama kendileri yapıyormuş gibi hissetmediklerini, sanki başka bir parçaları o işi yapıyormuş gibi hissettiklerini söyler. Eğer bedeninin ötesine gidip onun ne yaptığını izleyebiliyorsak o zaman biz kimiz?

“Ben beden değilim,” kelimelerini söylemek kolay ama gerçekten de kilo aldıklarını ya da saçlarının döküldüğünü söylediğinizde üzülmeceksin, kilo verdiklerini ya da bugün çok güzel gözüktüklerini söylediğinizde sevinmeyecek kaç kişi var? O kadar da fazla değil. “Ben beden değilim,” diyebilirim ama eğer burnuma bir yumruk atacak olursanız muhtemelen bir süre kendimi sadece burundan ibaret gibi hissederek dolaşırım, en azından o his geçene kadar. Bu bedenle özdeşleşmek çok kolay, acı çektiğinde ona kızmak ya da keyif alırken onunla mutlu olmak da. Ama sırf bedenim bir şeyleri hissediyor diye o ben mi olurum?

İşte hem Doğu hem de Batı düşüncesi burada eksik kalıyor. “Ben bedenim,” cümlesi, bedenim burada olduğu için ben varım anlamına geliyor. “Ben beden değilim,” ifadesi ise bedenim burada çünkü ben varım demek oluyor. Hem Doğu hem de

Batı bulmacanın bir parçasına sahip ama hiçbirinde resmin tamamı yok. Bir bedenimizin olduğunu tecrübe ediyor olmamız sadece ondan ibaret olduğumuzu göstermez. Ve sırf bedenin ötesinde de var olmamız, bu beden olmadığımız anlamına da gelmez. Bana göre “Süper, ben bedenim!” ve “Süper, bedenin ötesiyim!” demek daha doğru.

Yani kendi bedenimizden söz ettik, peki diğer bedenlere, yani diğer insanlara ne demeli? Diğerlerinin bizim uzantımız olduğu, bizi tanımlıyor olduğu düşüncesine ne sıklıkla kapılıyoruz?

Diyelim ailenizden birinin başı büyük bir derde girdi; bunun bize kötü bir yansıması olacağını düşünüyoruz. En iyi arkadaşımızın tuhaf bir şeyler giydiğini varsayalım, onun yakınlarında bir yerde durmak istemiyoruz. Ya da yanında olmaktan gurur duyduğumuz sevgilimizi patronumuzla tanıştırmak üzere davet ettiğimizde, yemek sırasında osuracak olursa utancımızdan yerin dibine batıyoruz! Bunun tam tersine, eğer en iyi arkadaşımız Oscar Ödülü kazanacak olursa bununla gerçekten gurur duyuyoruz.

Ve ben bunu özellikle yakın olduğumuz kişilerle, arkadaşlarımızla, eşimizle, sevgilimizle, ortaklarımızla yaşadığımızı düşünüyorum. Bir şekilde onlara dolanmış durumdayız ve bizi temsil ettiklerini düşünüyoruz. Sanki kimliğimizi, kişiliğimizi onları da kapsayacak şekilde genişletmiş gibiyiz. Ve bunun ne zaman olduğunu ayırt etmek kolay çünkü genellikle ya gurur duyuyoruz ya da utanç hissediyoruz. Ama siz aslında ilişki kurduğunuz kişiler misiniz? Onların yaptıkları şeyler misiniz? Kurduğunuz sağlam ilişki, sahip olduğunuz sallantılı evlilik ya da yaşadığınız bir dizi gönül macerası mısınız? Kız arkadaşlarınız, erkek arkadaşlarınız, aileniz ya da arkadaşlarınız sizinle ilgili neyi ortaya koyuyor?

Biliyor musunuz, bazılarımız daha beden odaklı, bazılarımız daha zihin odaklı oluyoruz. Bu yüzden bazılarımız beden olduğumuzu düşünmeye daha meyilliyken, bazılarımız zihin ol-

duğumuzu düşünmeye daha eğilimli oluyor. Tanrım, bütün bunlar işi daha da karmaşık bir hale getirdi! Bazılarımız daha çok sahip olduklarımız ya da yaptıklarımızla özdeşleşirken, bazılarımız daha çok düşündüklerimiz ve hissettiklerimizle özdeşleşiyor. Kendimizi zekâmız ya da sezgimiz, bilgimiz ya da IQ derecemiz, eğitimimiz ya da niteliklerimiz olarak görebiliyoruz. Müthiş bir felsefeci, bir deli profesör, bir teknik deha, yetenekli bir psişik ya da medyum olmakla övünebiliyoruz... Ya da pratik zekâlı, hızlı kavrayan ya da kurnaz biri olmakla.

Birisi bir keresinde, “Düşünüyorum öyleyse varım,” demişti, bu öyle güçlü, öyle soylu bir ifade gibi gözüküyor ki tüm Batı dünyası kimliğini onun üzerine inşa etmiş durumda. Ama “Düşünüyorum öyleyse varım,” tamamen saçmalıktan ibaret. “Düşünüyorum öyleyse varım,” zihin var olduğu için ben de varım diyor, oysa işin aslı bunun tam tersi, ben varım, bu yüzden zihin de var. “Düşünüyorum öyleyse varım,” tıpkı bir film izlemeye ve filmin gerçek olduğuna inanmaya, projektörün sadece film sayesinde var olduğuna inanmaya benziyor. Gerçek şu ki film sadece projektör var olduğu için görülebilir. Bu yüzden belki de daha doğru olan ifade, “Varım öyleyse düşünüyorum,” olmalı. Siz düşünseniz de düşünmeseniz de varsınız ve kim olduğunuz düşüncenizin önünde yer alıyor ve neyse ki ona bağlı değil.

Atletler genellikle meditasyona tesadüf ederler. Alan kelimesi giderek daha büyük önem kazanıyor ve sanırım onlar alanın gerçek olduğunu düşünüyorlar. Yine benim için bu durum birkaç kere, sekiz kilometre koşuttuktan sonra, aniden bedenimin artık kendi başına koşmaya başlaması şeklinde gerçekleşti. Sanki bedeninizi terk ediyorsunuz ve o kendi başına hareket ediyor. Hiç çaba gerekmiyor, sadece akış var. Ben profesyonel bir atlet değilim, iyi bir atlet bile sayılmam, sadece bedenimde keyif alan biriyim ve genellikle, hemen her seviyede bir alan söz konusu. Örneğin sık sık oynadığım tenisi ele alalım, Avrupa’da D seviyesinde ya da Amerika’da ikinci ya da

üçüncü düzeyde bir oyuncu bile olsanız, aniden oyunu nasıl oynayacağımızı bilirsiniz. Oyun sizi nasıl oynayacağını bilir, aniden raket geri gelir, sağ vuruş öne çıkar, çapraz vuruş pozisyonu alır ve rakibinizden enerjinin geri dönmesini hazır bir şekilde beklersiniz. Aniden her şey düzene girer ve zihin ortadan çekilir. Büyük atletleri tespit etmek kolaydır. Boris Becker'i Wimbledon'da düşünün, kelimenin tam anlamıyla havada uçuyordu, raketi hazır ve alanını görebiliyordunuz. Bazen büyük bir sporcuyu izlerken alanda olabilir ve onun tamamen merkezli, tamamen stabil bir durumda olduğunu görebilirsiniz. Havada uçan o değildi, bedeni havada uçuyordu. Bu yüzden benim için bazen sporda bu sadece bir anormalliktir, her sporda farklı bir kas grubunun kullanılması gerekir. Bazen bedeninizle tenis hakkında konuşursunuz. Ve bir kere bunu öğrendikten sonra artık yoldan çekilmeniz ve bedeninizin tenis oynamasına izin vermeniz gerekir, size o kadar da gerek yoktur. Onun hazır olmasını seyretmeyi seviyorum. Her ülke için böyle midir bilmiyorum ama Amerika'da çocuklar yarışa başlamadan önce, "Hazır ol...Başla!" diye bağırırlar. Ve sporda alan için "Hazır ol...Bırak!" denilebilir. Bedenini hazırla, zihnini hazırla ve sonra kendi yolundan çekil, bırak, güven. Spordaki güzel şeylerden biri bence konu ister tenis oynamanın matematiği ya da bir futbol oyuncusu olmak olsun, hazır olmak, bedene ne yapıyor olacağımızı açıklamak için zihnimizi kullanmak ve sonra çekip gitmek. Sadece gevşemek ve oynamak. Ve ne kadar gevşer ve oynarsanız yaşadığınız deneyimin kalitesi de o kadar artar. Bence birçok insanın yaşadığı problem bazen bir sporu gerçekten çok iyi yapıyorken, sonra bir işe girdiklerinde, o sporu yaparken, diyelim futbol ya da tenis oynarken tecrübe ettikleri bırakma deneyimini iş yerinde, yaptıkları işte uygulayamıyor olmaları. Ama aynı kurallar geçerli, hazır olmanız ve bırakmanız, güvenmeniz gerekiyor. Bu öğrenilmesi çok zor bir ders ve eğer bir sporcu olarak bırakabiliyorsanız, bir iş adamı olarak da bunu yapabileceğinizi düşünüyorum.

Bence burada da tutku önemli bir kelime, eğer yaptığınız işe ilişkin tutkulu değilseniz o zaman anın içinde olmak için bırakabilecek kadar hazır olmak gerçekten çok zor olacaktır.

Yakın arkadaşım ve kişisel antrenörüm Richard ile konuşuyordum, giderek yaşlandığım için mi bilmem ama kendimi kilolarım ve son zamanlarda hareket etmenin giderek nasıl zorlaştığı konusunda düşünürken buluyorum. Ve ne zaman kendimi şişman hissetsem neredeyse her seferinde bir rock yıldızının karşısında oturuyor oluyorum ve bu da Richard'ı gerçek hayatta olduğundan çok daha iyi gösteriyor...en azından benim gözümde. Tekrarlamak gerekirse, karşılaştırma bir ego cehennemi. Richard'la ilgili güzel olan şey benim sorunumun basit bir çözümü olduğunu söylemesi...sadece daha az yemem ve daha çok egzersiz yapmam gerekiyor. Hah.

Kitapta kilo problemimden söz etmemeyi düşünüyordum, eğer karşı karşıya geldiğimizde benden kitabımı imzalamamı isteyecek olursanız, ben yazdığım ilk cilt kadar ince değilim. Ama burada gösteriş uğruna kaderimi belirliyorum...ve burada söylemek istediğim diğer bir şey de şu, gerçek bir aynaya bakma ihtiyacı hissediyorsanız, hareket edin ve dans edin çünkü ben ne zaman bir aynaya baksam her seferinde korkudan donakalıyorum. Eğer size ayna görevi yapan biriyle konuşuyorsanız arkadaşınızın sizi seven biri olmasını ve tıpkı adamım Richard gibi, kendinden emin olmasını önerebilirim. Onu kişisel antrenör olarak önerebilirim, kendisiyle www.richardk-wakernaak.com adresinden iletişime geçebilirsiniz.

Spor örneği olarak dansı ele alalım, gençlerin çoğu dans etmeyi sever. Burada iki yol var. Birisi sanki siz hiç yokmuşsunuz gibi çılgınca dans etmek, ikincisi ise dansın içinde kaybolmak. Bu bir meditasyon tekniğidir. Başka bir teknik ise bedeninizi dans ederken izlemektir. Yani kendiniz için hangi tekniğin işe yaradığını bulmanız gerekiyor ve bunu bulmanın en iyi yolu şimdi gidip bir müzik açmak, biraz dans etmek, işe hemen şimdi başlamak.

Dansçının ortadan kaybolması ya da tanığın bedeninin dans aracılığıyla yok olduğunu görmesi arasında gerçekten bir fark var mı? Hangisi işe yarıyorsa, hangisi iyi geliyorsa. Umurum hayati çok ciddiye almanıza yol açmıyorumdur. Bazen bu kitap çok ciddi gibi gözüküyor olabilir ama şu lafı çok seviyorum, kimin söylediğini bilmiyorum, kimse bilmiyor, muhtemelen sıradan bir insanın, seviştikten sonra, sigara içerken söylediği bir sözdür, “Hayati asla ciddiye alma, kimse oradan sağ çıkamıyor zaten.”

Sigara içme konusuna gelince, hiç unutmayacağım bir şey, kutsal kitaplarımdan biri olan *The National Enquirer*'ı okuyordum, aniden orada meditasyon ile ilgili bir fıkra gözümüne çarptı. Basitçe iki rahip ermişle otururken sigara içmek üzere dışarı kaçmışlar. Bundan dolayı hissettikleri suçluluk nedeniyle konuyu ermişe açmaya karar vermişler. Rahiplerden biri ermişe, “Meditasyon yaparken sigara içebilir miyim?” diye sormuş. Ermiş, “Kesinlikle hayır,” diye yanıt vermiş. Diğer rahip bir anlığına duraksamış, derin bir nefes almış ve ermişe, “Sigara içerken meditasyon yapabilir miyim?” diye sormuş. Ermiş, “Kesinlikle evet,” diye yanıt vermiş. İşte ben de o sırada *The National Enquirer*'in editörleri sayesinde hoş bir meditasyon anı yaşamış oldum.

Sonra başka bir fıkra duydum, hoşuma gitti çünkü her çocuğun meditasyonu şudur: “Tavuk mu önce gelir, yumurta mı?” Birisi bana bu soruyu ilk sorduğunda küçük bir çocuktum. Gerçekten kafamı çok karıştırmıştı. Ve sonra şu yanıtı duydum: “Tavuk ve yumurta seviştikten sonra yatakta yatıyorlarmış. Tavuk bir sigara yakmış ve yumurta da artık kimin kimden önce geldiğini biliyoruz, demiş.” Arkadaşlarım genellikle Osho'ya sigara ile ilgili soru sorarlardı, o da, “Sigara içmeniz gerçekten de çok bir şeyi değiştirmez, muhtemelen sigara içmiyor olsaydınız yaşayacağımızdan biraz daha az yaşarsınız ama çok bir şey fark etmez,” derdi. Sonra gülerdi, elbette merkezin her tarafında sigara içilen tapınaklar vardı, böylece

insanlar suçluluk duymadan giderek sigara içebilecekleri bir yere sahip oluyordu. Çünkü suçluluk duygusu kesinlikle daha çok sigara içmenize neden olur, bu kesin ama baskı altında her zaman farkındalıkla sigara içmeye çalıştığınızı iddia edebilirsiniz. Sigara paketini çıkarmak, ona bakmak, onun neyden yapıldığını görmek, hissetmek, paketten yavaşça bir sigara çıkarmak ve dudaklarınızın arasına koymak, onu yakmak ve tütün dumanının yavaşça ciğerlerinize gidişini hissetmek, bütün bunlar nasıl bir his veriyor? Temiz bir nefesi ciğerlerinize çekmek gibi mi? Kirli, pis bir şey gibi mi geliyor? Yaşam kalitenizi bozuyor mu? Ve o asla yanıt vermezdi ama daha çok insan sigara içilen tapınağa gidip orada sigara içmeden duruyor, sadece pasif içicilik yapıyordu. Meditasyoncular genellikle sigara içmez ama içtikleri zaman da bunu tutkuyla yaparlar, sanki içecekleri son sigara oymuş gibi davranırlar. Bazen birisi sadece bir köşeye gidip sadece kendisiyle baş başa kalmak için bir sigara yakardı, bu çok tatlı bir davranış çünkü meditasyon bir anlamda kişinin kendisi ile samimi olmasıdır. Ben kendim sigara içen biri değilim ama içseydim bundan keyif alırdım.

Belki söylemeye çalıştığım şey şudur, farkındalık aynı hatayı sadece bir kere yapmanızı sağlar. Diyelim sigara içen birisiniz ve bundan hoşlanıyorsunuz, size ne diyebilirim bilmiyorum ama hayatının bir döneminde sigara içmiş, beden bu deneyimden sağlık anlamında çok hoşnut olmadığını anlamak için farkındalığı kullanmış ve bu deneyimden vazgeçmiş bir insanla epeyce özdeşleşebilirim. Biz meditasyonda sıklıkla zeki bir adamın aynı hatayı sadece bir kere yapacağını söyleriz. Fransızların harika bir sözü var, “Eğer aynı hatayı iki kere yaparsanız...” aslında tam olarak şöyle diyorlar, “Eğer iki kere evlenirseniz, üçüncü kere de evlenirsiniz.” Yani eğer farkında olmamak yoluyla aynı hatayı tekrarlamayı sürdürürseniz sadece farkındalık bunu sizin dikkatinize sunabilir.

Osho daima aydınlanmış bir adamın asla aynı hatayı tekrar yapmayacağını söylerdi. Temel olarak aynı nehirde asla iki

kere yıkanamazsınız çünkü nehir sürekli hareket halindedir. Sevdiğim bir hikâye var, genç bir adam Kaliforniya’da Malibu plajında sigara içerek, düşünceli bir şekilde yürüyormuş, kendinden çok mutsuzmuş, kız arkadaşından yeni ayrılmış, işten atılmış ve bundan daha kötüsü de olamazmış. Sahip olduğu tek şey yüzüne vuran güneş ışıklarıymış, bu şekilde kumları tekmeleyerek, hayattan tiksinişmiş bir şekilde yürürken bir sihirli lambaya denk gelmiş, onu tekmelediği anda bir cin ortaya çıkmış ve “Çok ama çok teşekkür ederim. 400 yıldır o lambanın içine tıkalıp kalmıştım, biliyorum size cinden üç dilek dileneceğini söylemişlerdir ama ben bu küçük lambanın içinde o kadar zaman geçirmiş olmaktan dolayı biraz yorgunum, gidip biraz yüzeceğim, sadece tek bir dileğini yerine getirebilirim,” demiş. Adam cine inanmayan gözlerle bakmış ve “Uçmaktan korkuyorum ama istediğim şey Hawaii’ye arabayla gitmek, Kaliforniya’dan uzaklaşmak,” demiş. Cin, “400 yıldır uyuyorum ama buradan Hawaii’ye bir köprü yapabileceğimi düşünüyorsan...400 yıldır uyumama rağmen bana köprüyü nasıl yapabileceğimi gösterecek bir mühendis olduğunı sanmıyorum. Bana son bir şans daha ver, bir dilekte daha bulun, bunu lütfen hızla yap, buradan gitmek istiyorum,” diye yanıt vermiş. Bunun üzerine adam, “Biliyor musun, kadınları hiç anlamıyorum. Onları anlamama yardımcı olman tek dileğim,” demiş. Cin başını kaşımış ve “Köprü iki şerit mi olsun dört şerit mi?” diye sormuş.

Gerçekten de meditasyondan kime ne? Karşı cinsi gerçekten de anlamak istemiyor muyuz, erkeklerin kadınları anlaması ve kadınların erkekleri anlaması üzerine muhteşem bir kitap yazmak istemiyor muyuz? Tek başımızayken kendimizi çok yalnız ve mutsuz hissetmiyor muyuz? Bakın bu çok güzel bir soru, bu kitabı yazarken sizin için bir şey yapabilir miyim? Meditasyonla ve tek başına olmakla ilgili herhangi bir şey öğrendim mi? Buna bir bakalım. Dürüst olmak gerekirse bu sonsuz sorunun yanıtını bildiğimi söylersem size yalan söylemiş

olurum. Hepimiz biriz, biliyorum ama bunun ötesinde pek bir şey bilmiyorum. Kadınlar benim için mutlak bir gizem durumunda. Ama bu kitabı yazarken üzerinde çalıştığım şeylerden biri, bana ilginç gelen ve “Bilmemek en mahrem deneyimdir,” adı verilen Budist deneyim. Ve bu konuyu açmamın nedeni, bir erkek olarak, bilmiyorum dediğimde, aslında söylemeye çalıştığım şey, lütfen bu soruyu yarın sorun çünkü yarın yanıtı biliyor olacağım. Bir kadın bana “Bilmiyorum,” dediğinde geleceği yaratmaz. Bence geleceği bilmemek yaratır. Tanıdığım birçok kadın açısından kahvaltının tadı iyi olduğu sürece bilmemenin önemi yoktur. Bunu başka türlü nasıl ifade ederim bilmiyorum ama erkeklerle kadınlar arasında büyük bir fark var gibi gözüküyor. Bir fark olduğunu kesinlikle biliyorum, içimizin derinlerine girdikçe bir fark olmadığını biliyorum ama bu da çok güzel bir yanıt olmadı.

Hayat yaşanması gereken bir deneyimdir, çözülmesi gereken bir problem değil. Hiç unutmuyorum, bir keresinde bir kıza âşıktım ve ayrılma nedenimiz kızın Osho’ya değil, bir başka ermişe âşık olmasıydı. Doğal olarak karşılaştırmaya giriştik ve hiçbir şey bir ilişkiyi karşılaştırmadan daha çok yıpratamaz; senin gurun benim gurumdan daha iyi. İlişkimiz hızla betere sarıyordu. Epey âşıktım ve son defa onu evine bırakışımı anımsıyorum. Hiç unutmuyorum, trafikte sıkışıp kalmıştık, adım adım ilerliyorduk ve ben kendime, “Şu anda bu trafik sıkışıklığından başka dünya üzerinde olmak istediğim hiçbir yer yok,” dediğimi anımsıyorum. Aşk işte böyle bir şey, biliyorsunuz, o trafik sıkışıklığından daha büyük bir şey. Yüz kilometre hız yapabileceğiniz bir otobanda duraklamışken bile domuz boku kadar mutlu olabilirsiniz. İşte ben buna aşk diyorum ve buna bolluk adını veriyorum. Başka bir gün o trafik aklımı kacırmama neden olabilirdi ama o gün her şey harikaydı.

Osho temel olarak benim onu tanıdığım süre boyunca her gün yaklaşık iki saat konuşur, sonra sessizliğe girerdi. Sessizlikten sonra Tanrıdan, benlikten ve benliğin olmayışından söz

etmekten gerçekten çok hoşlanırdı. Konu meditasyon olduğunda gerçekten çok zeki bir insandı ve iki saat konuşmak için hiçbir el notuna ihtiyaç duymazdı. Notlarını ciddi bir şekilde kullandığı tek zaman sadece fıkra anlatmak istediği zamanlardı. Başka bir deyişle bu, fıkra anlatma işini ne kadar ciddiye aldığıının bir göstergesiydi. Ve fıkralar can alıcı cümleyi daha o söylemeden bildiğim tek yerdi. İyi bir fıkra her zaman çok hoşuna gider, aynı sizler gibi, bu yüzden birçok fıkrayı bilirim, Osho da fıkraların çoğunun benim memleketim olan Amerika'dan geldiğini bilir ve bize sık sık bunu anımsatırdı. Osho'yla geçirdiğim en eğlenceli zamanlar ona fıkra gönderdiğim zamanlardı. Ona mutluluk arayışı ile ilgili nadiren soru sorar ama ona gerçekten de yanıtlar verirdim, yani ona bol bol fıkra gönderirdim. Ve ona gönderdiğim fıkraları çok karmaşık bir hale getirdim, onları gerçekten de defalarca okurdu, ben de gözlerimi kapatıp o an içinde onunla birlikte olmanın keyfini çıkarırdım, ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Bir gece ön sıralarda gözlerimi kapatmış otuyordum ve aniden çok heyecanlandım çünkü benim ona gönderdiğim fıkralardan birini okudu. Bu hikâyenin güzel tarafı şu, ona bu fıkrayı her zaman gönderiyordum çünkü hiç anlatmıyordu ve ben neden anlatmadığımı anlayamıyordum çünkü çok güzel bir fıkraydı. Aradan bir hafta daha geçiyordu ve ben fıkrayı ona tekrar gönderiyordum, sonra o fıkrayı anlatana kadar bir daha ona bir şey göndermemeye karar verdim. En sonunda bir gece o fıkrayı anlattı ve belki de duymuşsunuzdur ama yine de anlatmak istiyorum çünkü gerçekten çok şirin:

Bir çocuk tapınağa gitmiş ve Tanrı'ya şöyle demiş, "Biliyor musun, tüm hayatım boyunca, hatırladığım en eski zamanlardan beri tapınağa geliyorum ve her zaman dua ediyorum, her zaman iyi bir insan oldum ve her zaman kutsal kitapta yazılan şeyleri uyguladım ama işin özü bundan hiçbir şey elde edemedim. Bu yüzden, sana şunu söyleyeyim, beni gerçekten dinlediğine ve beni dikkate aldığına, bana hizmet ettiğine dair

gerçek kanıtlar görmek istiyorum çünkü mesele sadece benim sana hizmet etmem değil. Senin de karşılığında bana hizmet etmen gerek. Bu yüzden, sana ne yapacağımı söyleyeyim, seneye piyangodan büyük ikramiye bana çıkmazsa kiliseyi bırakıyorum.” Yıl bir şekilde geçmiş ve çocuk yine tapınağa gelmiş, şöyle demiş, “Eh, buraya kadarmış, kanıt olabilecek hiçbir şey yapmadın ve piyango filan da çıkmadı. Bir daha tapınağına asla adımımı atmayacağım.” Tam o sırada tapınağın çatısı tamamen havalanmış, gökyüzünde şimşekler çakmış ve Tanrı sakallı yüzüyle belirmiş, oğlana bakmış ve “Allah aşkına,” demiş, “Bari biraz uzlaşmacı ol ve en azından bir piyango bileti al!”

Tabii ki Osho yaşlandıkça giderek daha iyi bir komedyen oldu; kendi şakalarına gülmezdi ama dinleyicilerin güldüğünü duyduğunda her zaman gülümserdi, bu fıkrayı da herkes çok beğenmişti. Son cümlesi Yahudilere has mizah duygusu yanında biraz da gerçeklik içerir. Ve Osho'nun fıkrayı ona gönderdiğim şekilde, kelime kelime okumasını da çok sevmiştim. Ve bu onunla geçirdiğim en eğlenceli zamandı çünkü dürüst olmak gerekirse meditasyon benim için yeni bir şeydi, sevgi yeni bir şeydi, kendini adamak yeni bir şeydi, güven yeni bir şeydi çünkü o zamanlar çok deneyimim yoktu. Ama fıkranın iyisini kötüsünden ayırt edebiliyordum ve onları Osho'ya göndermekten çok hoşlanıyordum. Ona gönderdiğim ilk fıkralardan biri aslında kötü olmasına rağmen onun çok hoşuna gitmişti, muhtemelen onu siz de biliyorsunuzdur çünkü çok eski bir fıkradır:

Mazoşist sadiste “Bana vur!” dediğinde sadist ne yanıt vermiş? “Hayır.”

Gülmek gerçek bir duadır. Şükranın gerçek bir ifadesidir. Hayata gülmek, ölüme gülmek, gülmek esastır. Şimdi artık arkadaşlarımdan çoğunun bedenlerinde çok sağlıklı olmadıkları bir yaşta ve yapabildiğim her seferinde onlara beş dolarlık, Hotei adı verilen Gülen Buda heykelinden armağan ediyorum. Hotei çok sevilen ve müthiş bir mizah duygusu olan bir adam-

dı. Öldüğünde insanların buna üzüleceğini biliyordu ve yaptığı tek şey insanlara hayatın ne kadar güzel bir şey olduğunu ve ölümün ne kadar güzel bir şey olduğunu göstermek iken insanların nasıl olup da üzüleceklerine çok şaşırıyordu. Ama cenazelerde her zaman hüznün var gibidir. Bu yüzden yaptığı şey bedenine havai fişekler sarmaktı, bedeni yanmaya ve herkes ağlamaya başladığında aniden havai fişekler birbiri ardına patlamaya başladı, yakılma törenine katılan herkes onun kendi ölümünü kutladığını anladı ve gülmeye, onunla birlikte kutlamaya başladı. Bunun bizim için Batı'da çok zor bir kavram olduğunu biliyorum ve kendi ölümümü kutlayabileceğimi de iddia ediyor değilim. Sadece şunu söylüyorum, hayatı neden o kadar ciddiye almalı? Neden onun bu kadar hayal kırıklığına uğrattıcı bir deneyim olduğunu düşünüyoruz, eğer hayatın keyfini çıkarabiliyorsak, ölümün keyfini neden çıkaramıyoruz? Gerçekten de biz bedenlerimiz miyiz, zihinlerimiz miyiz, bunlardan daha büyük bir şey değil miyiz? Bu size kalmış bir şey ve bunlara verecek bir yanıtım yok. Osho'ya gönderdiğim diğer bir fıkra:

Abe Malibu'da yaşayan çok zengin bir gençmiş ve kendisini her zaman insanlara adarmış, onların yeni bir tapınağa ihtiyacı olsun, Abe hemen bir tapınak inşa edermiş. Bir Pazar günü öğleden sonra, evde dinleniyormuş, deniz çok kabarmış ve gökyüzünde şimşekler çakıyormuş. İtfaiye müdürlüğü kapıyı çalmış ve gelen itfaiyeci, "Abe, bu bölgeyi boşaltıyoruz, Malibu sahiline dev bir dalga, bir tsunami geliyor gibi gözüküyor, bizimle gelsen iyi olur, çok iyi bir insansın ve topluma çok faydalısın, seni kurtarmak istiyoruz," demiş. Abe nazik bir ses tonuyla, "İhtiyaç anımda beni sadece Tanrı kurtarabilir," diye yanıt vermiş. İtfaiyeciler oradan ayrılmış. Sonrasında Sahil Güvenlik kıyıya yanaşmış ve "Abe, bizimle gel. Tsunami gelmek üzere, dev bir dalga yaklaşıyor. Evden ayrılman gerek," demiş. Abe yine, "İhtiyaç anımda beni sadece Tanrı kurtarabilir," diye yanıtlamış. Artık evin çatısındaymış ve Hava

Kuvvetleri helikopteri yanaşmış, “Abe, lütfen, son çaren bu. Bizimle gelmen gerekiyor,” demiş. Abe, “İhtiyaç anımda...” diye söze başlamış, helikopter uzaklaşmış, o sırada tsunami vurmuş ve evi yıkmış, Abe ölmüş, cennetin kapısına dayanmış. Aziz Peter, “Abe, biz de seni bekliyorduk,” demiş. Abe içeri girmiş, Tanrı’nın karşısına oturmuş ama ona hiç bakmıyormuş. Tanrı, “Abe, uzun zamandır seni bekliyordum. Neden hayatı çok ciddiye alıyorsun, neden beni gördüğüne sevinmiyorsun?” diye sormuş. Abe bunun üzerine, “İhtiyaç anımda neredeydin Tanrım?” diye yanıt vermiş. Tanrı, “Dalga mı geçiyorsun?” demiş, “Sana itfaiyeyi gönderdim, deniz kuvvetlerini gönderdim, hava kuvvetlerini gönderdim...”

Osho bu fikrayı çok severdi, ben de öyle.

Hepimiz kendimizin özel olduğunu düşünmüyor muyuz? Tanrı’nın siz doğmadan önce kulağınıza fısıldadığı son şey, “Abe, sen çok özelsin.” Bu *özel* kelimesi bizi gerçekten de sakatlayabilir. Kendimizi tamamen ayrı hissetmemize yol açabilir, içeride bir yerlerde sürekli olarak herkesten daha iyi olduğumuzu düşünebiliriz. Ve özel olma duygusu ayrılığa neden olur ve bu ayrılık bizi düşman haline getirir. Biz biriz. Hepimizin sıradan olduğunu söylemek daha iyi. Ama size anlattığım bu iki fıkra var ya, sanırım onları anlatma nedenim Osho’nun onları tam olarak aktarmış olması. Bu beni çok heyecanlandırmıştı. Çok güzel fıkralardır ama Tanrı’nın dışımızda olduğunu gösteren fıkralardır, benim duyduğum en güzel hikâyelerden biri ise şu:

Tanrı yaratma işini bitirmiş. Erkeği ve kadını yarattıktan sonra o kadar çok çeşit hayvan ve ağaç yaratmış ki herkes Tanrı’nın canını sıkmaya başlamış, bir ağaç neden diğeri kadar uzun olmadığını, bir çiçek neden diğer çiçek kadar güzel olmadığını, nasıl onun kadar güzel olabileceğini soruyormuş, göğüslerim daha büyük olabilir mi, penisim daha uzun olabilir mi? Herkesin çeşitli talepleri varmış ve Tanrı gerçekten zor durumdaymış, yarattığı şeyi seviyormuş ama bir taraftan da kim-

seyi memnun etmek mümkün değilmiş. O yüzden şehri terk etmeye, biraz başını dinlemeye karar vermiş. Bilge insanlardan biriyle otururken, “Bütün bu sorunlardan nasıl kurtulabilirim? Bu insanlara verecek yanıtım yok, kendi açılardan güzel olduklarını kendilerinin görmesi gerekiyor,” demiş. Sonra, “Acaba kendime ayda bir ev mi yapsam?” diye sormuş. Bilge adam, “İnsan o kadar meraklı bir yaratık ki mutlaka bir uzay gemisi yapıp aya gelir, ilk iş olarak kapını çalar ve ‘İnsanlık için büyük bir adım attık ve şimdi de nasıl mutlu olabileceğimizi öğrenmek istiyoruz’ derler. Canını sıkmaya devam ederler, nereye gidersen git bunu yapacaklar,” demiş. Bunun üzerine Tanrı, “Peki okyanusun dibine ne dersin?” diye sormuş. Bilge adam, “Aklıma bile getirme,” demiş, “Denizaltı diye bir şey var, 2.000 yıl içinde gelip seni orada bulurlar ve aynı ebedi soruyu, nasıl mutlu olunacağını sana sorarlar.” Bunun üzerine Tanrı, “Tamam tamam, anladım!” demiş. Ve sonra bilge adama bile söylememiş. Ama ben bir meditasyoncu olduğum için biliyorum. O insanların kalplerinde saklanmaya karar verdi çünkü kimsenin yanıt için kendi içine bakmayacağını biliyordu.

Yani Tanrı her birimizin içinde saklanıyor, gerçekte özgürlüğünüz işte orada. Benliğinizin tek hâkimi kendinizsiniz. Tabii ki Tanrı asla veda bile etmeden uzaya ya da kalplerimizin içine gitmezdi, Adem ve Havva’ya çok bağlı olduğunu biliyorsunuz. Tam dünyadan ayrılmak üzereyken Adem ve Havva’yı çağırmiş ve onlara, “İkiniz adına çok mutluyum, yarattıklarım-
dan da çok memnunum. Altı günümü aldı ve daha önce hiç bu kadar iyi bir iş çıkarmamıştım, o yüzden bir gün tatil yaptım ve şimdi ise canım epey sıkıldı. Gidip yeniden başlamak istiyorum. Bir dahaki sefere ne yapabileceğimi, işi geliştirip geliştirmeyeceğimi görmek istiyorum. Ama size bir mucize, bir armağan vermeden elbette gitmezdim,” demiş. Adem çok heyecanlanmış. Öncelikle Tanrı’nın gittiğine memnunmuş çünkü Havva ile vakit geçirmekten çok memnunmuş, onunla baş başa kalmak istiyormuş. Tanrı’nın onunla işi nasıl bittiyse, onun

da Tanrı'yla olan işi bitmiş. Tantrayı yaşamak istiyormuş. Ve küçük bir çocuk gibi heyecanlanmış, armağan kelimesi heyecan vericiymiş. Tanrı'dan gelebilecek bir hediye, kim bilir ne olabilir? Muhteşem bir şey olmalı! Ve Tanrı, "Kim ilk mucizeyi ister?" diye sormuş. Adem kendini tutamamış ve "Ben! Ben isterim!" diye haykırmış. Bunun üzerine Tanrı, "Sana armağanım olan mucize, ayakta işeyebilmen," demiş. Ve Havva'ya da mucize olarak çoklu orgazm denen armağana kalmış.

Bir kitapta fıkra anlatmak çok zor biliyorsunuz, Amerika'daki tüm çocuklar onları çoktan biliyor. Bu kitapta daha önce hiç duymadığımız bir fıkraya rastlamak çok zordur. Bu yüzden ben bazen Zen koanları adını verdiğim, Zen göstergesi olan fıkraları seçmeye çalışıyorum. Bu fıkraların hepsini duyduğunuzu düşünebilirsiniz ama ben bu kitabın hayatımın tüm yazlarını geçirdiğim Avrupa'daki arkadaşlarıma ulaşmasını umuyorum. Her yıl kış aylarını Hindistan'da geçiriyorum, Hindistan Amerika'dan psikolojik olarak çok uzak bir yer. Ama anlattığım bu fıkralar, duyduğunuz ve hoşlandığımız bu fıkralar Avrupa'da pek de bilinmiyor. Neden bilmiyorum ama her kültür birbirinden farklı ve bu fıkralar Hindistan'a kesinlikle ulaşmıyor, zaten Hintli fıkralar diye bir şey de pek yok. Her neyse, umarım bu kitap yaygınlaşır ve bu fıkralar bir rahatlama duygusu verir çünkü iyi bir fıkra Avrupalı arkadaşlarımla ve Hintli arkadaşlarımla çok hoşuna gider. Bazen fıkranın içine ekstra bir şeyler de katıyorum ve benimle tanıştığınızda, eğer iyi bir fıkra biliyorsanız onu duymayı çok isterim. Ya da bana bir e-posta gönderin; Krishnaprem@geeyouareyou.com.

Fıkralarınızı gönderirseniz çok sevinirim.

İyi bir kahkaha içsel huzur yaratır;

Eğer güne kafein olmadan başlayabiliyorsanız,

Eğer her zaman neşeliyseniz, acılarınızı, ağrılarınızı göz ardı ediyorsanız,

Eğer şikâyet etmekten ve insanları dertlerinizle sıkmaktan kendinizi alıkoyabiliyorsanız,

Eğer her gün aynı şeyleri yiyip şükran duyabiliyorsanız,
Sevdiklerinizin size zaman ayıramayacak kadar meşgul
olmalarına anlayış gösterebiliyorsanız,

Eğer eleştiriyi ve suçlamayı darılmadan kabul edebiliyorsanız,
nız,

Tansiyonu ilaç kullanmadan yenebiliyorsanız,

Alkol almadan gevşeyebiliyorsanız,

İlaç almadan uyuyabiliyorsanız,

O zaman siz muhtemelen...

Bir köpeksiniz!

Spiritüel bir şeyler söyleyeceğimi sanmıştınız, değil mi...

Bir keresinde Brian beni Geetam'da ziyarete gelmişti, ben de onu Osho'ya âşık olmaya başlamış bayan konuklardan biri ile tanıştırmıştım. Geçmişindeki bir şeyden saklanmak için Osho'ya âşık olduğundan şüpheleniyordum. Bana ergenlik yaşındayken büyükbabasının tacizine uğradığını söylemişti. Şimdi kırk üç yaşındaydı. Brian'dan ona hipnoz uygulamasını rica ettim. Bana taciz olayının otuz yıl önce gerçekleştiğini, o zamandan beri kendisini her gün taciz ettiğini söyledi. Brian basitçe kadının kendisine yapılan şeyi değiştiremeyeceğini ama olayla olan duygusal ilişkisini değiştirebileceğini söyledi. Sadece bir saatlik hipnoz ve saatler süren Dinamik Meditasyon'un ardından arkadaşım kendi hayatıyla daha rahat bir konuma geldi. Kilo vermenin yanında duygusal yüklerden de kurtuldu ve hayatında ilk defa sağlıklı bir ilişki yaşamaya başladı. Ergenlik çağını kırk küsur yaşındaki bedeninde yaşadığını söyleyebiliriz. Büyümek ve hayatın tadını çıkarmak için asla geç değildir. George Bernard Shaw'un harika bir şekilde ifade ettiği gibi, "Oynamayı bırakma nedenimiz yaşlanmamız değildir. Oynamayı bıraktığımız için yaşlanırız."

Dr.Brian Alman'ın Kendi Adını Söyle Meditasyonu

Nefesinize odaklanarak başlayın, nefes alın ve verin, belki dönüm noktalarını fark edin; sadece odaklanarak nefes alın ve sonra verin.

Birkaç nefes sonrasında nefes verirken kendi adınızı söyleyin, ama yüksek sesle değil, sadece kendi adınızı söyleyin. Adınız, soyadınız, takma adınız, kendinizden söz ederken hangi adınızı söylüyorsunuz. Sadece nefes alın ve nefes verirken adınızı kendinize söyleyin, bunu on ya da on beş nefes boyunca sürdürün. Devam edin, nefes verirken adınızı söylemeyi sürdürün. Kafanız dağılacak olursa, bu birçok insanın başına gelebilir, adınıza geri dönün ve nefes verirken onu tekrarlayın.

Bu basit tekniği Hindistan'daki eğitim turlarından birinde, OSHO Uluslararası Meditasyon Merkezi'nde rastladığım muhteşem bir kadından öğrendim. Mütevazı bir temizlikçiye Hindistan'ın en çok aranan şifacılarından biri olmuştu. Ondan gücünün sırrını benimle paylaşmasını istediğimde, bana "Kendi Adını Söyle" meditasyonunun nasıl yapılacağını anlattı. Bu onun bana armağanıydı, ben de onu size armağan ediyorum.

Kendinizden geçtiğiniz zamanlarda, kendinizi stres ve mutsuzluğa boğulmuş bir halde bulduğunuzda bu harika şifacı tekniğe bir şans verin ve neler olabileceğini görün. Kendinizi daha merkezli, kendinizden daha emin, gerçek, özgün benliğinizle daha fazla bağlantı içinde hissedeceksiniz.

Ama bunun için bir zorluk anını beklemenize gerek yok; bunu elinize fırsat geçtiği her an uygulayabilirsiniz. Belki kahvaltına oturduğunuzda, birkaç dakika zaman ayırın, gözlerinizi kapatın ve nefesinize odaklanın, sonra nefes alın ve nefes verirken adınızı söyleyin. Giderek sizin için daha iyi bir hale gelecek. Gerçekten altın madalyaya götüren bir yöntem.

Şimdi adınıza diğer boyutu da ekleyin, başarınız, evriminiz, özgürlüğünüz, kendinizi kabul etmeniz ve aydınlanmanız! Nefes alırken lütfen hedefinizi kendinize söyleyin (yüksek sesle değil ve bunu öğrenmenin en kolay yolu gözlerinizi kapatarak denemek olabilir). En önemlisi, bunu çok ama çok kolay bir hale getirmeyi unutmayın çünkü bu sizi mevcut ve rahat olma konusunda cesaretlendirecek.

Bundan sonraki 1, 2, 10 ya da seçtiğiniz herhangi bir sayıdaki nefes boyunca (unutmayın, çok kolay bir şekilde) nefes alın ve kendinize hedefinizi söyleyin, sonra nefes verin ve adınızı kendinize söyleyin. Gözleriniz açık ya da kapalı olabilir, bu tamamen size kalmış.

İsterseniz nefes alın ve kendinize “Seviyorum,” deyin ve nefes verirken adınızı tekrarlayın.

Nefesiniz köprüünüz.

Köprü sizensiz.

Varlığınızdaki her bir hücre nefesinizi takdir eder ve onu sağlık için, (içsel) iletişim için, fikirlerin ve hislerin, özgürlük ve hayatın aktarımı için kullanır.

Nefesiniz en içsel benliğinizle (kalbiniz ve ruhunuzla) en dıştaki benliğiniz (bedeniniz) arasındaki köprüdür.

BİRİNCİ ADIM: Nefesinizi olduğu şekilde kabul edin (gözlere açık ya da kapalı).

İKİNCİ ADIM: Sadece nefes verirken adınızı kendinize söyleyin (bir ya da daha fazla nefes)

ÜÇÜNCÜ ADIM: Nefes alırken hedefinizi ve her ne olmak istiyorsanız onu kendinize söyleyin, bunu ortaya çıkan durumlara ve kendi gerçek, kişisel ihtiyaçlarınızın gelişimine göre değiştirebilirsiniz.

SEVGİYLE!

Dr. Brian Alman

www.TruSage.com

Altıncı Bölüm

Tantra: En Yüksek Bilgelik

“Farkındalık ikilikle var olamaz, zihin ise ikilik olmadan var olamaz. Farkındalık ikiliğin olmamasıdır, zihin ise ikilik üzerinedir. Bu yüzden sadece izle. Ben sana herhangi bir çözüm öğretmiyorum. Sadece çözümü öğretiyorum: Sadece biraz geri çekil ve izle. Kendinle zihnin arasında bir mesafe oluştur.”

Beyond Psychology, Osho

Ebeveynlerinizin ne düşündükleri yanında, başkalarının düşünceleriyle, diğer bir ifadeyle toplumsal duruşumuz ve oradaki yerimizle de uğraşmak durumundayız. Bu bizi arkadaşlarımızın, okul arkadaşlarımızın, meslektaşlarımızın, komşularımızın ya da genel olarak dünyanın görme şeklidir. Bazılarımız iyi bir ismi olmakla övünürken bazılarımız kötü bir şöhretten hoşlanabilir. Ama ister popüler olalım ister olmayalım, ister ünlü olalım ister olmayalım, saygı görelim ya da görmeyelim, bütün bunlar sadece biz başkalarının ne düşündüğü ile ilgileniyorsak bir öneme sahiptir. Peki onlarla neden ilgileniyoruz? Çünkü kendimizi başkalarının gözünden görmeye eğitilmişiz, kendimizi başkaları ile karşılaştırmaya ve onlarla ölçmeye, kendimiz yerine başkalarını dinlemeye alışmışız. Kök seviyede öncelikle “başkası” diye bir şey olduğuna inanmak üzere eğitilmişiz.

Aynı zamanda dünyadaki yerimiz hakkında başkalarına bilgi vermek üzere de eğitilmişiz. İnsanların toplumsal konumumuzu, medeni halimizi, cinsiyetimizi, bir lord, bir kraliçe, bir şövalye olup olmadığımızı anlamaları için adımızın önüne harfler ekliyoruz. Eğitim durumumuzu, master derecesine sahip olup olmadığımızı, doktora yapıp yapmadığımızı gösteren harfler ekliyoruz. Ve bazılarımız resmi, debdebeli unvanlardan hoşlanırken bazılarımız “iyi bir adam,” “hoş bir kız,” “çılgının teki,” gibi anılıyor olmaktan memnun. Sanırım hepimiz farklı tanılardan hoşlanıyoruz, tıpkı hepimizin farklı dondurmaları tercih etmesi gibi.

Ama günün sonunda siz sosyal statünüz ya da şöhretiniz misiniz? Başka insanların fikirleri, yargıları ve beklentileri mi-

siniz? Yargılamalar, yargılama ve yargılayıcı olma konusunda muazzam bir şeye sahip olduğumuzu düşünüyorum. Ama gerçekten de, bu kadar büyütecek ne var? Temel olarak yargı dediğimiz şey bir düşüncedir ve yargılama zihnin yapmayı bildiği tek şeydir. İşin aslına bakarsanız, en iyi yaptığı şeydir.

Sahip olduğumuz her bir düşünce bir tür yargı; “çimenler daha yeşil,” “bu köpek uyuz,” “şu pizza berbat,” “bu kadın cadının teki!” Ne çıkar? Yargılar kelimelerdir, kelimeler düşünce. Kelime ve düşünceler gökyüzünde gezinen bulutlar gibi; gelir giderler ve onlar siz değilsiniz. Sadece gazetelere bir göz atın; film yıldızları, pop yıldızları ve politikanın yıldızları bugün çok popüler durumdayken yarın hepsi çöpe atılmış olacak. Siz başkalarının düşünceleri misiniz? Tekrar bir düşünün!

Joni Mitchell’ın “Bulutları artık her iki taraftan da görüyorum,” şarkısını ilk duyduğum zamanı hiç unutmuyacağım. Bana göre Joni duygusal aşk hayatına iyi, kötü ve çirkin, mümkün olan her noktadan bakıyordu. Joni tanıktı, hayatını boş bir gökyüzü olarak izliyor, bulutlarına artık her iki taraftan, kim olduğunu duyguları ile karıştırmadan bakıyordu. Duygusal olarak zeki bir insan olmaktan ben bunu anlıyorum...

Ben duygusal zekâ derecesinin erkek versiyonunu Amerikan Ordusu’nda edindim, bu da benim duygularıyla tamamen özdeşleşmemi sağladı.

Tüm suçluluk, utanç, üzüntü, hayal kırıklığı ve kendinden nefret etme duygularının kendim olduğunu düşünüyordum. Ama yıllarca meditasyon yaptıktan sonra ne gördüm biliyor musunuz? Ben duygularım değilim. Kim olduğunuz duygularınızın önünde gelir. Duygular sadece siz var olduğunuz için varlar. Önce siz vardınız. Bu tıpkı şuna benziyor, siz gökyüzüsünüz, duygularınız ise orada uçuşan bulutlar. Bazı bulutlar beyaz ve pamuk gibidir, bazıları koyu ve karanlık, bazıları yağmur bırakır ama hepsi doğal olarak ortaya çıkıp sonra da kaybolur. Duygular da böyle; onlar düşüncelerden ortaya çıkar, bir süre bedende var olurlar, sonra geldikleri gibi hızla yok

olurlar. Yaptıkları budur. Bu yüzden hüznü kapınızı ne zaman çalacak olursa onu dışarıda bırakmaya ya da itmeye çalışmayın, sadece kapıyı açın ve içeri gelmesine izin verin. Sonsuza kadar kalamaz, duygular her zaman hareket halindedir, sabit değildir. Ayrıca, hüznü hayata anlam verir... hüznü Tanrı'nın aşağılık bir adam olarak ortaya çıkışıdır!

Gördüğünüz gibi hayatın anlamı duygulardan arınmak değil, zamanın tamamında sabit ve dengeli olmak değil. Hayır, bu robotlara göre bir şey. Hayatın anlamı duyguların akmasına izin vermek ve onların ötesinde olduğunuzu bilmek. Bir küvet dolusu duygularım var ama onların ben olmadığını biliyorum. O yüzden "Tanrım, çok kızgınım," "Tanrım, depresyodayım" ya da "Tanrım, çok mutluyum!" diye düşündüğünüz bir sonraki seferde kontrol edin, bu ben miyim? Kendinizi nasıl niteliyorsunuz? Sağı solu belli olmayan biri mi yoksa sakini biri olarak mı? Duygusal, değişken, çalkantılı biri olarak mı? Ya da içine kapalı, katı ve hissiz biri mi? Hangi duygulara tutunup kalmak istediğinize, hangi duyguları bir kenara itmek istediğinize dikkat edin ve sorun, ben bunlar mıyım? İşin gerçeği şu ki o muhteşem düşünceleriniz, güzel ruh halleriniz ve duyarlı bedeniniz gelip geçici ama büyük siz her zaman var olmaya devam edecek.

Osho bir keresinde uçulabilecek tek bir gökyüzü olduğunu söylemişti. Bana göre bu söz şu anlama geliyor, bir kere gökyüzüne çıktığımda bulutlara artık iki taraftan bakıyorum, bulutlarla özdeşleşmemek bir tarafa, ayrıca aşağı bakıyor ve insanların aşağıda, yeryüzünde kendi pencerelerini sildiklerini görüyorum. Kendilerine ait nedenlerle gökyüzünde olmayan her insan bütünden ayrıdır ve herkesten bağımsız bir şekilde davranır. Eğer tek bir gökyüzü var ve dünya gezegenindeki yedi milyar insan dünyayı yedi milyar farklı pembe camlı pencereden görüyor. Ve siz yedi milyar kişinin Buda ya da İsa hakkında nasıl yanılacağını soruyorsunuz, öyle mi? Sormayın, fark edin...

Geetam giderek daha fazla ün kazanıyordu ve Los Angeles'e iki saat mesafede olması da Hollywood'da yaşayanlar için orayı cazip bir hale getiriyordu. Emmy ödüllü, Roman Polansky'nin "Acı Ay" filminde oynayan aktör Peter Coyote sık sık Geetam'a geliyordu çünkü Osho'nun meditasyonlarını çok seviyordu. Tüm aktörlerin bunu isteseler de istemeseler de avazlarının çıktığı kadar bağırabilmeleri bir gereklilik olmalı, ben kendi adıma Peter'in kendini bırakış şeklinden çok etkileniyordum. Bir gün Peter'in yakın arkadaşı, yönetmen Mark Rydell'den bir telefon almak beni hiç şaşırtmadı, benden Bette Midler'a "The Rose" filmi için koçluk yapmamı istiyordu. İzleyenleri Midler'ın gerçekten delirmek üzere olduğuna ikna etmek benim işimdi ve yaptığım en kolay işlerden biriydi. Bette Midler sadece yetenekli bir olmakla da kalmaz, aynı zamanda çok canlı bir insandır. Bu işi almak için yaptığım şey, oyuncu James Coburn'un evinin önündeki çimenlikte Dinamik Meditasyonu canlı ve sansürlü bir şekilde uygulamaktı, bu sırada Peter James Coburn ve Mark Rydell'e delilik yöntemim hakkında bilgi veriyordu. Müthiş bir performans sergiledim ve deliliğimi sahnede Bette Midler ile paylaşma şansını elde etmiş oldum. Yanlış anımsamıyorsam Bette Oscar'a aday gösterildi. James Coburn'le çok iyi arkadaş olduk ve Osho Amerika'da kalıp kalamayacağını sorduğunda bin tane pop psikolog bu davete yanıt verdi ve Osho için tavsiye mektupları yazdılar. Mektup yığınının en tepesinde James Coburn'un yazmış olduğu, Amerika'nın Osho gibi bir yaratıcı mevcudiyetten çok yarar sağlayabileceğini söyleyen mektup vardı.

Ayrıca Hindistan'a kendisiyle tanışmak üzere gittiğim ama sonra tesadüfen Osho ile karşılaştığım Lama olan Karmapa Lama, James Coburn'un evinde kalıyordu. Onunla bire bir görüşme yapma fırsatına sahip olduğuma çok sevinmişim; âşık olsam bile aptal değildim. Karmapa ile sessiz bir şekilde oturduktan sonra bana nerede yaşadığımı sordu. Osho bilincinde yaşıyor olduğumu düşünerek kendi kendime güldüm ama o

sıralar halen eski kafalı bir Amerikalı olduğum için Geetam Rajneesh Sannyas Aşram'ının yerini tarif ettim. Bu belki size komik gelecek ama Karmapa, tıpkı Osho gibi, hızlı arabalardan hoşlanıyordu. James Coburn'ün garajında kırmızı bir Ferrari vardı ve Karmapa Hollywood tepelerinin virajlarını hızla dönmekten çok hoşlanmıştı. Hindistan'dan bir ermişi getirdiğinizde yaptığı ilk şey aşırı hız cezası almak oluyor! Aslında bir keresinde Osho hız limitini geçtiği için polis tarafından durdurulduğunda, polise, "Mümkün değil, arabamda hız kesici var," demişti. Rolls Royce hız yapması mümkün olmayan bir araçtır ve Osho polisten hızını bir kere daha ölçmesini rica etmişti, olayı Rolls Royce firmasına avukatı aracılığıyla bildireceğini söylemişti. Osho'nun aşırı hızdan ceza yemesi kimseyi şaşırtmadı, Rolls Royce firmasındakilerden haber alıp almadığını ise bilmiyorum. Osho kendisine iki kere ceza kesmedikleri için şükretmeli. Herhangi bir kazaya karışmadığı için de, gerçi ara sıra yoldan çıktığı söylenir. Virajlardan hoşlanıyordu ve Karmapa da Amerika'ya geldiğinde aynı durumdaydı.

Karmapa sakalını çekiştirip duruyordu, geçmiş hayatında benzer bir sakalı olduğunu sonradan öğrendim. Samimiyetten uzak meditasyonculardan oluşan bir grup insan tarafından ölümle tehdit edildiğinde sakalının bir atın kuyruğuna bağlandığı söylenir, atı kamçıladıklarında at sakalla birlikte uzaklaşmış, Karmapa da sakalından vazgeçerek kendi hayatını kurtarmış. Bu hayatta hep temiz tıraşlı geziyordu. Lütfen bunu gerçek hayatla karıştırmayın, sadece güzel bir hikâye.

Hikâye demişken, uzun yıllar sonra Osho bir konuşmasında bir ermiş size nerede yaşadığınızı sorduğunda fiziksel adresinizden değil, kalbinizin olduğu yerden söz ettiğini söylemişti. Artık Karmapa Lama bedeninde değil ve ben yine kendi bilinçsizliğime gülmeyi öğrendim. Umarım Karmapa Lama bir sonraki hayatında güzel bir sakal bırakır diye sessiz bir dua ediyorum. Kendime gülmenin yanında, beni düzeltmemiş olmasının güzelliğini de fark ediyorum. Ermişler sonsuz sabırlı

insanlar ve önlerinde oturan bilinçsiz kişinin bir gün büyüyeceğine dair sonsuz bir güven duygusu içindeler. Ermişler da-
ima zamansız bir zaman içinde yaşıyorlar.

Bedenim altmış beş yaşına geldi. Amerika’da bu emekli olabileceğiniz anlamına gelir, yani Sosyal Güvenlik kurumuna gidip sağlık sigortasından yararlanıp yararlanamayacağınızı sorarsınız. Ben Amerika’yı yirmi dokuz yaşında terk ettiğimden beri sosyal güvencem olacak kadar çalışmadığıma eminim. Gittiğimde orada iyi giyimli, çok çekici bir kadınla görüş-tüm, ruh hali de çok iyi gözüküyordu. “Bir devlet çalışanının bu kadar mutlu gözükmesine şaşırımdı,” dedim. Bana, “Evet çok mutluyum çünkü altmış iki yaşında erken emekli oluyorum,” diye yanıt verdi. “Ben muhtemelen yirmi dokuz yaşım-dan beri bu yüzden çok mutluyum,” dedim. İkimiz de güldük ve “Bilgilerinize bir bakayım,” dedi. “Adım Michael Allen Mogul,” dedim. Bana, “Üzgünüm ama siz yoksunuz,” diye yanıt verdi. Bir Zen insanı olarak, sağ ayağımı kaldırıp onun sol ayağına hafifçe bastım, şaşkınlıkla, “Ah!” diye bağırdı, ben de “Pardon, var olmadığını söylediniz de,” diye yanıt verdim. Ona basitçe şöyle dedim, “Ben öyle bir insanım ki yok olduğumu söylemeniz benim için aslında bir iltifat!” Bu spiritüel egomu okşayan bir iltifattı. Osho benim Yahudi arkadaşlarımla ilgili sıkıntının, onların banka hesaplarını spiritüel bir banka hesabı ile değiştirmeye çok hazır olmalarından kaynaklandığını söyleyerek ilgiyi üzerine toplamıştı. İstedığınız buysa banka hesabınızdan vazgeçmeniz harika olur ama bu Tanrıyı fark etmeye giden yolu açmaz, elbette iyi bir başlangıç sizi her yere götürebilir, bağışlar da her zaman makbule geçer.

Sosyal güvenlik merkezindeki kadına sosyal güvenlik numaramı anımsadığımı söyledim, ancak bana ismimle ilgili söylenen yalanın aynısı sosyal güvenlik numaramla ilgili de söylenmiş olabileceğinden, 017-32-*** sayısını deneyelim, dedim. Şok içinde bana baktı ve nasıl yalan söyleneceğini bilmediği için bana bu kişinin ben olabileceğini ima etti. “Bana

adımı söyleyin,” dediğim anda dimdik oturdu ve “Üzgünüm ama size adınızı söylemem kanunen mümkün değil,” dedi, ikimiz de gülümsedik ama onun gülümseyişi benimkinden daha ciddiydi. Ona “Lütfen bana baş harflerimi söyleyin,” dedim, tereddütsüz bir şekilde “KP” diye yanıtladı. “Benimle dalga mı geçiyorsunuz?” diye sordum. “Lütfen konuşmamızı profesyonel düzeyde tutalım,” dedi. Bunun üzerine ben, “Kusura bakmayın ama bana dört kız kardeşimi birden anımsatıyorsunuz,” dedim. “Bana sadece tek bir şey söyleyin, acaba bu kişinin ismi Krishna Prem mi?” Kadın, “Aman Tanrım, nereden bildiniz?” diye sordu. O sırada anılar beynime hücum etti...

Otuz yıldan daha uzun bir zaman önce Lucerne Vadisi’ndeki Geetam Aşram’ını satın aldım ve onu kar amacı gütmeyen bir kurum olarak kaydettirmiştim. O sırada Michael Mogul adının Swami Krishna Prem, gerçeği arayan erkek kadar dindar olmadığını fark ettim. 11 Eylül olaylarından önce adınızı istediğiniz gibi değiştirebiliyordunuz çünkü gerçek adınız sosyal güvenlik numaranızdı. 11 Eylül’den sonra dokuz haneli bir sayı kadar düz olmanız gerekiyor, 11 Eylül’den sonra adınız sosyal güvenlik numaranızla eşleşmiyorsa sağlık hizmeti almanız mümkün değil. Komik olan şu ki artık birbirimizle flört eder aşamaya gelmiştik, ben sadece var olmaktan keyif duyuyordum ve ertesi gün işe gitmek zorunda olmayan herkese karşı kalbim zaten çok yumuşaktır. Sonra bana, “Sosyal güvenlik numarası ve sağlık sigortası olmayan bir kişi ile aranızdaki fark, üç aylık dönemde 1 iş günü çalışma yapmanız,” dedi. 1.050 dolar kazanmam gerekiyordu ve bunu yapacak olursam sadece sigortalı olmakla da kalmayacak, ayda 323 dolar elde edecektim. “Çalışabiliyor musunuz?” diye sordu. “Epey paslandım ama direncimi kıracak ve bin dolar kazanmak için dünyaya yeniden karışacağım,” dedim.

Sanırım söylememe gerek yok ama bir mucize gerçekleştirdim ve ağabeyim Max’a meditasyonu bıraktığımı, kötü emellerimden tamamen vazgeçtiğimi, ışığı gördüğümü ve artık

kapitalizm tanrısına taptığımı söyleyerek bir ay içinde 1.050 dolar kazandım. Ona başlangıç maaşı olarak ayda 1.050 dolara ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Bana parayı önden verdi ve bir ay sonra ihbar süresini bile kullanmadan işten ayrıldım ve ömrümün sonuna kadar mutlu bir şekilde yaşamak üzere ikinci kere emekli oldum.

Bir keresinde Osho'nun önünde otururken genç bir adam ona, "Biliyor musun, ailem benim bir sannyasin olmamdan çok da mutlu değil," demişti. Osho bunun üzerine, "Evet, senin bu hayatı seçmiş olmanın ebeveynlerini çok mutlu etmesi çok normal bir durum," diye yanıt verdi. Sonra sanki eğer ebeveynleriniz bir sannyasin yaratıyor olduklarını bilselerdi, babam hayatının en güzel oral seks deneyimini yaşardı dermişçesine güldü. Ben ebeveynlerin çocukları ile mutlu olduklarını hiç düşünmüyorum çünkü herkes bireydir. Koşullandırmanın ötesinde, ailenizin ötesinde, derinlerde bir yerde sonuçta sadece o aileye gelmiş bir ziyaretçisiniz. Bir açıdan gösterebileceğiniz en iyi şey sizin için orada olduğundan dolayı o yabancıya şükran duymaktır. Bunu size bir gerçek olarak sunuyor değilim, sadece anneniz ve sizin ancak dünyadaki herhangi diğer iki insan kadar ortak noktası olduğunu düşünüyorum. Ve ben "Et tırnaktan ayrılmaz," sözü üzerine sık sık düşünüp meditasyon yapıyorum, buna yanıtım, zihin hariç hiçbir yerde bu ayrımın olmadığı. Yani demek istediğim, ben de kendi aileme, sizin kendi ailenize bağlı olduğunuz kadar bağlıyım. Sadece bazen bir an duraklayıp herkesi ailem olarak görmek yerine onların iki olmadığını anımsamak gerekiyor.

Yine bir gün Osho ile oturuyor ve ezberlemiş olduğum bir şeyi anımsamaya çalışıyordum. Onunla baş başa ikinci ya da üçüncü oturuşumdu ve "Meditasyon yaparken satori oldu," gibi gerçekten parlak bir şey söylemek istiyordum. Ya da "Seninle tanıştığımndan beri aydınlanmış bir insanım," gibi. Beni onun gözlerinde değerli bir hale getirecek bir şeyler söylemek istiyordum. Gözlerinin içine baktıkça satori ve aydınlanma ve

hazır kahve ile ilgili tüm düşüncelerim buharlaşıp uçtu ve bana kendimi nasıl hissettiğimi sordu. Ben de, “Şanslı hissediyorum,” diye yanıt verdim. Bunun üzerine gülmeye başladı ve o sıralar ona Vivek hizmet ediyordu, Vivek’e baktı ve güldü, tekrar bana döndü ve “Biliyor musun herkesin yanıma gelip satoriden ya da aydınlanmadan söz etmek istemesi çok güzel ama ben en sonunda birinden sadece şanslı hissettiğini duyduğuma çok sevindim,” dedi. “Bak sana ne diyeceğim, kendini şanslı hissetmediğin zamana kadar, kendini aydınlanmış hissedene kadar, satori yaşayana kadar burada benimle kal. Bu şans duygusuna sahip olduğun sürece burada yanımda kal,” diye ekledi. Bana bunu söyleyeli otuz sekiz yıl oldu ve üzerine düşünecek olursak aslında büyü gibi bir şey ve ben kendimi şanslı hissetmeye devam ediyorum, halen satori yaşamıyorum, halen aydınlanmamaya devam ediyorum ama halen bir insana âşık olduğunuzda yaşayabileceğiniz şekilde gözlerimde o ışıltı, adımlarımda o hafiflik var. Osho bana kendimi şanslı hissettiğim zamanlarla ilgili küçük bir şarkı yazmamı söylemişti, bana, “Biliyor sun insan kendini her zaman şanslı hissetmez, hayat bazen berbat bir şey olabilir ve arada bir mutlu, şanslı bir ana denk gelirsin,” demişti. “Bu anlarla ilgili bir şarkı yazmanı istiyorum, belki böyle iki an arasında yıllar geçecek, belki bir anı hemen o gün bir başkası takip edecek ama sen sadece iyi zamanlarla ilgili bir şarkı yaz ve sonra kötü zamanlarda bunu kendine söyle.” Ve benden bunu yapmamı istemesinin bir nedeni, mutluluğun, coşkunun neredeyse hiç zaman almamasıdır, hayatınızdan mutlu olduğunuzda bu gerçekten de hiç zaman almaz. Bir düşünün, gerçekten mutlu olduğunuz en son seferde bunun ne kadar sürdüğünü sorsam, buna bir yanıtınız olmaz. Ama size sevgilinizden ayrıldıktan sonra üzüntünüzün ne kadar devam ettiğini sorsam bana muhtemelen dakikasına kadar söylersiniz. “Üç ay, on bir gün ve dört dakikadır tamamen mutsuz durumdayım.” Kötü zamanlar zaman alır, iyi zamanlar ise hiç zaman almaz. Bu da hayatın gizemlerinden biridir.

Sadece bir an durun, bu kitabı unutun, mutlu anlarınızla ilgili bir şarkı yazın ve onu kendinize söyleyin. Kötü zamanlarınızı anlatan bir kitap yazmaya vakit harcamayın; İncil'den bile daha uzun bir kitap olur. Trajedinizi anlatan bu kitap İncil'den bile kalın olur. Çok kısa bir şarkı yazın, Beatles'ın "Elini Tutmak İstiyorum" adlı şarkısı buna çok iyi bir örnektir. İyi anı temsil eden birkaç kelime; yedi yaşındayken yaşadığınız güzel bir anı, on üç yaşındayken yaşadığınız güzel bir anı birbirine bağlayın, tüm bu anları birleştirin, küçük bir şarkı yapın ve kendinize o şarkıyı söyleyin. Sizden başka kimse için liste başı bir şarkı olamayacaktır ama sizi gülümseteceğine garanti verebilirim.

Hayatın üzüntülerini görmek için bir ermişe ihtiyacımızın olmadığını hepimiz biliyoruz. Hiç unutmuyorum, bir keresinde Milarepa adlı bir arkadaşımınla tenis oynuyordum, o kızların gerçekten hoşlandığı tipte bir adamdı, kendisi de kızlardan çok hoşlanıyordu. Tanrım, harika bir hayatı vardı ve ben çalışan bir adamdım, hiçbir şeyi o kadar kolay elde edemiyordum ve o sıralar çıkmakta olduğum kız çok kıskanıyordum çünkü benimle de bir başkasıyla da ilgileniyordu ve eminim ikimizi de Milarepa için bırakabilirdi. Her neyse, Milarepa'ya, "Biliyor musun, şu anda çok büyük bir kıskançlık hissediyorum," dedim ve "Hiç kıskançlık duyuyor musun?" diye sordum. Bana baktı ve "Artık kıskançlık duymuyorum. Kıskançlık artık benim için yok," diye yanıt verdi. Ve bu da sanki bir tenis topu gelip iki kaşımın arasından bana çarpmış gibi bir etki yaptı. Tüm kıskançlığım sona erdi. Artık kıskanmıyordum. Nasıl oldu bilmiyorum; hepimiz büyük bir öğretmen ya da büyük bir koçla bu anı yaşamışızdır. Aniden zihin sadece kaybolur, kalp kaybolur. Sadece şimdi ve burada olursunuz; artık kıskanmıyordum. Raketi kıskançlığı düşündüğüm zamana göre çok daha iyi savurduğumu hatırlıyorum. Kolumda bir bırakma söz konusu olmuştu çünkü kalbim gevşemeye başlamıştı. Ve sonra kız arkadaşımı gördüğümde kıskançlık denilen yerden

gelmiyor olduğum için ben çok, çok çekici bulmuştu. Benim harika biri olduğumu düşünüyordu, ona verdiğim özgürlüğe inanmıyordu, gerçekten de bir araya geldik fakat bu sefer de kıskanan o oldu. Yani kıskançlığın ötesinde bir yer olduğunu bilin ve bir daha kıskançlık hissettiğinizde oraya gidip gidemeyeceğinize bakın. Çabalamayın, çabalamak ölümcüldür, sadece onun sizin için var olup olmadığına, duygularınızdan daha büyük olup olamayacağına, o alana izin verip veremeyeceğinize bakın.

Geetam'da yaşarken başıma gelen diğer bir şey, Anubodhi adında bir kıza çok ama çok âşık olmamdı. Harika biriydi; bir insanın isteyebileceği her özelliğe sahipti. Bunun ne olduğunu bilirsiniz, en azından zihninizde yaşamışsınızdır. Her neyse, ona sırsıklam âşıktım ve çölde yürüyüşe çıkmıştık, yıldızlı, çok güzel bir geceydi ve sonra ay doğdu, yıldızlar gözden kayboldu. Çöldeydik ve dolunay vardı ve çok, çok güzeldi. Ve aydaki adamı orada yaşarken görmek mümkündü. Tam o sırada döndü ve bana "Ay büyük bir kavun parçasına benzemiyor mu?" diye sordu. Dürüst olmak gerekirse kavuna filan benzemiyordu ama o kadar âşıktım ki her şey şiirseldi. Her neyse, birkaç hafta sonra yine dolunay vardı ve Geetananda adında genç bir adam beni görmeye gelmişti. Akşam yıldızların altında yürüyüşe çıktık, sonra ay doğdu ve bana "Tanrım, ay büyük bir kavun parçasına benzemiyor mu?" diye sordu. Neredeyse ölecektim çünkü bütün akşam boyunca onun Geetam'da yaşamasının iyi bir şey olup olmayacağını konuşup durmuştuk, kalbimin en derinlerinde bir yerde onun orada yaşamasının doğru olacağını biliyordum ama aynı zamanda ilişkimin de bittiğini biliyordum. Bu iki kavun parçasının buluşmasının çok tuhaf bir duruma yol açacağını biliyordum. Anubodhi ile tanışması birkaç gün sürdü ve benim için her şey bitti, bunu hiçbir zaman unutmayacağım, hayatımın çok ama çok kötü bir dönemiydi ama onun topluluk için değerli bir insan olduğunu biliyordum, Anubodhi de aynı şekilde değerliydi. Ka-

bul etmem gerektiğini biliyordum çünkü topluluk benim hayatımdı. Biliyorsunuz, “Uyanmış olanın ayaklarının dibinde olmak, uyanmış olanın topluluğunda olmak, uyanmış olanın gerçeğinde olmak,” şeklinde bir Budist deyiş vardır. O yüzden aslında bir seçeneğim yoktu, kabul ettim. Tanıştılar, kahretsin! Bugün bile bu durumdan nefret ediyorum, yirmi beş yıllık bir hikâye olmasına rağmen halen anımsıyorum çünkü nefret ediyorum. Şarkımdaki mutlu anlardan biri değil.

Belki bu daha iyi bir örnek olur, zamanın birinde OSHO Uluslararası Meditasyon Merkezi'nde yaşıyor olmaktan mutsuz olmuştum. Kendimi çok tatsız hissediyordum. Komik olan şu ki etrafınız meditasyonla çevrili bir şekilde yaşarken, iyi bir ruh halinde olduğunuzda, enerjiniz hafifken bazen bir kapıya doğru yürürsünüz ve kapı açılır, bir arkadaşınız size kapıyı açar. Bunu siz kendiniz de yapabiliydiniz, kendinizi çok hafif hissedersiniz, kapı çok hafiftir, her şey çok hafiftir. Ve kendinizi berbat hissettiğiniz, gerçekten ağır hissettiğiniz bir zamanda aynı kapıya doğru yürürsünüz ve kapının açılacağını düşünürseniz başınızı çok sağlam bir kapıya çarpma ihtimaliniz çok yüksek. Belki başınıza gelmiştir. Her neyse, çok kötü bir yerdedim ve bu bir süre devam etti. Bir gün Osho Evi'ndeki odamdan dışarı çıktım ve bir adamın kıcı havaya kalkmış bir şekilde yerlerde emeklediğini gördüm. “Merhaba, ne yapıyorsunuz?” diye sordum. Adam ayağa kalktı, saçını ve gözlüklerini düzeltti ve onun yan komşum Jayesh olduğunu gördüm. Her neyse gözlüklerini düzeltti ve anahtarlarını yere düşürdüğünü söyledi. Taze bir andı ve gülüştük. “Hey Jayesh, hazır karşılaşmışken, sana şunu söylemek istiyorum, gerçekten de çok kötü bir ruh durumundaydım ve senden bana gelen herhangi bir şey hissetmedim, belki o anda bana bir selam vermenin bana çok yararı dokunabilirdi,” dedim. Bana çok tatlı bir şekilde şöyle yanıt verdi, “Bu benim işim değil. Nasıl olduğunu gerçekten de sordum, iyi bir yerde olmadığını gördüm ama sizinle ilgilenecek zamanım olmadı. Kafamda epey mesele var.” Sonra,

“Ama dürüst olmak gerekirse, şu anda harika gözüküyorsun. Kendine ne yaptın?” diye sordu. Ben de, “Kadınlarla flört etmeyi bıraktım, artık kendimle flört ediyorum. Ve kendim için bir diyete başladım, saçımı sadece kendim için taradım ve kendim için bir sürü böyle bencilce şey yaptım,” diye yanıt verdim. Şu anda demeye çalıştığım şey şu, bazen içimizdeki kötü bir alandan bir başkası için çekici biri olmaya çalışarak, o kişinin bize gülümseyeceğini ve dışarı çıkaracağını umarak kurtulmaya çalışırız. Ve artık iyi bir yerde olma işini bir başkasına bırakmama zamanı geldi. Söylemeye çalıştığım diğer şey de şu, Batı’da çok fazla eğitim almadığımız için anlaşılması çok kolay bir fikir değil evet ama gerçekten bencil olmak, enerjimizi geri almak ve kendimizi içeriden dışarıya pompalamak gerekiyor. Dışarıdan içeriye değil, içeriden dışarıya. Kim olduğumuza geri dönerek, bizi şu anda bu kadar rahatsız edenin, bu kadar sevgisiz olmamıza yol açanın ne olduğunu görerek.

Meditasyon çok basittir. O tek başına kalma sanatıdır. Meditasyon önce gelir ve sevgi onu takip eder, en azından ben farkındalık açısından bunun böyle olduğunu düşünüyorum. Bilinç “biz” değildir. Kolektif bilinç diye bir şey yok. İşin aslına bakarsanız aydınlanmanın altın günlerinde, Buda ve Mahavira karşılaştığında, müritleri hangi ermişin daha yüce ve daha aydınlanmış olduğunu tartışırken, Mahavira ve Buda sadece birbirlerinin yanından geçip gittiler çünkü söyleyecek bir şey yoktu. İlişki açısından bu ne anlama gelir? Bilmiyorum, buna birlikte bakmamız gerekiyor ama temel olarak söylemeye çalıştığım şey şu, eğer iyi hissediyorsanız iyi duygularla karşılırsınız. Ama bu kolektif bir şey değildir. Bu yüzden lütfen bir daha kendinizi kötü hissettiğinizde eski adres defterlerini karıştırıp size kendinizi iyi hissettirecek birini aramaya kalkmayın. Bu kitabın üzerine oturun, kitabı unutun ve kendinize mutlu bir şarkı söyleyin, hareket edin, o enerjiyi hareket ettirin, kıcınızın üzerine oturup kendiniz için üzülmezin. En azından kı-

çınızı hareket ettirin, biraz kımıldatın.

Çok eskiden Los Angeles bölgesinde beden eğitimi seansları düzenliyordum. Gerçekten çekici bir insanla tanışmak isteyen müşterilerime canlı ve çekici biri gibi davranmalarını söyledim. Diğer bir ifadeyle, nasıl davranıyorsanız kendinize de aynısını çekersiniz. Burada Osho'dan hayatınızı değiştirebilecek bir şey paylaşacağım. Nereden mi biliyorum? Çünkü benim hayatımı değiştirdi!

“Mutluluğu seç, bu da sonucu seçebildiğin anlamına geliyor, seç ve ne olacağını gör. Coşkunluğu tercih et ve ne olacağını gör. Huzuru seç ve ne olacağını gör. Tüm hayatın anında değişecek ve etrafında mucizeler olup bittiğini göreceksin çünkü artık sonucu sen yarattın ve nedenler de onu takip etmek zorunda. Bütün bunlar sihir gibi, buna sihir yasası adını bile verebilirsin. Din sihirdir ve sen de sihirbaz olabilirsin. Sana öğreteceğim şey işte bu: Sihirbaz olmak, sihrin gizemini bilmek.”

Bunu deneyin! Tüm hayatın boyunca diğerini denemiş-tin, sadece bu hayatta değil, diğer hayatlarda da. Şimdi beni dinleyin! Bu sihirli formülü, size verdiğim bu mantrayı deneyin. Sonucu yaratın ve ne olacağını görün; nedenler hemen ortaya çıkmaya başlayacak, nedenler sonucu takip edecek. Nedenleri beklemeyin, yeterince beklediniz. Mutluluğu seçin ve mutlu olun.

Yine Osho ile oturuyordum, Kaliforniya'dan, Geetam'dan yeni gelmiştim, benim önümdeki çocuğa, “Ne kadar süre için buradasın?” diye sordu. Çocuk bağlılığı ile Osho'yu etkilemek istediği için gözlerini kapattı, açtı ve “Osho, ben sonsuza kadar buradayım,” dedi. Ve Osho gözlerini kapattı, açtı ve “Bir dahaki sefere daha uzun süre için gelebilir misin?” dedi. Keşke ben de sonsuza kadar kalabilseydim ama Geetam'ı yönetiyordum ve yılda en fazla üç ay kalabiliyordum. Bu yüzden bazen seni seviyorum ve sonsuza kadar buradayım gibi cümleler çok da doğru ifadeler değildir ve kendinize karşı dü-

rüst olmak, karşınızdaki kişiye de dürüst olmaktır. Arada hiç fark yok. Bu yüzden bir daha kendinizi kıskanç hissettiğinizde, bu bir yaşam belirtisidir. Zihni tüm problemleri ile izleyin, sadece izleyin. Diğer tüm problemler, kıskançlık örneğin, sadece zihnin fikirleridir. Temel olarak sorunlu olmanızın bir önemi yoktur; özgür olmanızın bir önemi yoktur. Sadece şu anda nereden geldiğinizi biliyor olmanızın önemi var.

Büyük Amerikan mistiği Joseph Campbell bir keresinde şöyle demişti, “Dünya mükemmel bir yer, mükemmel bir karmaşa.”

Söylediğim tek şey şu, hayatın olmasına izin verelim, planlar yapmayalım. John Lennon’ın dediği gibi, “Hayat siz başka planlar yaparken gerçekleşen şeydir.” Evlenmeyelim, boşanmayalım, hayatın bize şu anda ne diyor olduğunun farkında olalım ve hafif olduğumuz yanıta ulaştığımızda, sorunun ortadan kalktığını bilelim. Yanıt yok ama sorunun ortadan kaldığı bir durum var, burada biz meditasyon dünyasında *şimdi ve burada* olarak bilinen yerde oluruz.

Ah, din; ne kadar hassas bir konu olursa olsun ona dokunmak durumundayız. Ben Yahudi bir aileye doğdum, Yahudiler tarafından Yahudi inancına uygun olarak yetiştirildim ama Yahudi değilim! Okulda derslerim çok iyi olmadığı için ders saatlerinden sonra çocukların derste öğrendiği şeyleri anlamaya çalışarak çok zaman geçirdim. Birçok zeki Yahudi çocuk normal okuldan sonra İbranice derslerine giderken, ben öğrenme kabiliyetlerim nedeniyle gidemedim. Bu yüzden on üç yaşında, yetişkinliğe kabul töreninin yapılma zamanı geldiğinde ki bu bir Yahudi oğlanın erkekliğe adım atma törenidir, dinle ilgili herhangi bir eğitim almamıştım. Yine de bu beni korumadı çünkü Musevilik bir açıdan bir din değil, bir yaşam biçimidir. Bu yüzden, Tevrat’la ilgili hiçbir şey bilmiyor olmakla birlikte hayatımın o döneminde baştan sona çoktan bir Yahudi’ydim.

Ayrıca fıkra anlatmayı çok seviyorum!

Bir adam Broadway’de yürürken yanına bir fahişe yanaşmış ve “Satılık aşk var,” demiş.

Adam, “Tabii, eğer Yahudi yöntemiyle yapacaksak neden olmasın?” diye yanıt vermiş.

Kadın, “Eğer bana Yahudi yöntemini öğretirsen yarı fiyatına yaparım,” demiş.

Adam da, “İşte Yahudi yöntemi bu,” diye yanıt vermiş.

Yahudi bir çift Niagara şelalelerinde balayı yapıyormuş. Adamın parası bir haftanın sonunda bitmiş ama o kadar iyi vakit geçiriyorlarmış ki daha uzun bir süre kalmaya karar vermiş. Para istemek için babasına telgraf çekmiş. Telgrafta şöyle yazıyormuş: “Sevgili baba. Burası harika. Daha uzun kalmak istiyoruz. Lütfen para gönder. Sevgiler, oğlum.” Babası şöyle bir telgrafla yanıt vermiş: “Sevgili oğlum. Her yer harika. Eve dön. Sevgiler, baban.”

Ama şaka bir yana, biz bu muyuz? Sahip olduğumuz özel inançlar, giydiğimiz özel giysiler, yediğimiz özel yemekler, takip ettiğimiz özel ritüeller, kutladığımız özel bayramlar mıyız? Bunlar sadece bizim inandığımız, söylediğimiz ya da yaptığımız şeyler değil mi? Demek istediğim, biz gerçekten belli bir dinin içine mi doğuyoruz? Yeni doğan çocuğunuza bir bakın, bir dini var mı? Bir Hıristiyan’ın karnından mı çıktı, yoksa bir Metodist’in mi, yoksa bir Hindu’nun mu? Ona dininin ne olduğunu söylediniz mi? Zavallı çocuk, daha küçük bir çocuk olduğunu bile bilmiyor ki Zerdüşt olduğunu anlasın. Belki de bildiği tek şey hayatta olduğu, şimdi ve burada olduğudur. Belki şu anda sadece kendisi oluyor. Ama merak ediyorum, yirmi yıl içinde, hangi dini inançlara sahip olacak ve kim olduğunu zannedecek?

Biz belli bir dinin içine doğmayız, belli bir dini atmosfer içinde, belli dini görüşlere sahip olan kişiler arasında büyütülürüz ve genellikle aynı inançları, aynı yaşam tarzını kendimiz için de benimseriz. Ama sırf İsa’ya inanan ebeveynlerimizin var olması bizi bir Hıristiyan yapmaz. Demek istediğim, net konuşmak gerekirse, İsa ilk ve son Hıristiyan değil mi? Bazı-

ların şü anda irkiliyor olmalı çünkü dediğim gibi, bu hassas bir konu. Bazı insanlar dini inançları ile fazlasıyla özdeşleşmişken bazıları pek de öyle değildir. Tanıdığım birçok insan sadece yarı zamanlı olarak dindar. Temelde Pazar sabahları kiliseye gidiyorlar ve bir saat boyunca kendilerini inanılmaz derecede adanmış, seven, şükreden, dua eden, ilahi söyleyen insanlar oluyorlar, sonra evlerine gidiyorlar ve haftanın kalan 167 saati boyunca normal, sıradan hayatlarını sürmeye devam ediyorlar. Bu yüzden onlar için Tanrı daha çok bir alışkanlık, bir sigorta poliçesi ya da sosyal bir aktivite gibi, işler ters gittiğinde dua edecek biri ya da yoldan çıktıklarında araya mesafe koyacakları biri gibi. Ve Tanrı'ya inanıyor, ona dua ediyor, ona tapıyorlar ama onun kim olduğunu aslında bilmiyorlar ve gerçeğin aslında burunlarının dibinde olduğunu bilmiyorlar.

Tanrı'dan İsa'ya: "Bu insanlara tam olarak ne anlattın?"

Bu yüzden ben burada önümüzdeki beş yüz yıl boyunca çiçek açacak yeni bir din öneriyorum. Takipçileri ona İçselnet adını veriyor. Önceden www.com olarak bilinen İçselnet'in ilk iki emri şu şekilde:

Çin'de bir su taşıyıcısının her biri uzun bir çubuğun iki ucuna asılı olan iki büyük kova varmış, sopayı boynunda taşıyormuş. Kovalardan biri çatlakmış, diğerinde ise herhangi bir kusur yokmuş ve her zaman ağzına kadar dolu oluyormuş. Su kaynağından eve kadar süren uzun yürüyüşün sonunda çatlak olan kovada sadece yarıya kadar su kalıyormuş.

İki yıl boyunca bu her gün bu şekilde devam etmiş, su taşıyıcısı her gün eve sadece 1,5 kova su getiriyormuş. Kusursuz olan kova tabii ki başarılarından çok mutluymuş, zavallı çatlak kova ise potansiyelinin sadece yarısını gerçekleştiriyor olmandan çok mutsuzmuş.

İki yıl süren acı bir başarısızlık döneminin ardından, bir gün su kenarındayken su taşıyıcısı ile konuşmuş. "Kendimden utanıyorum, bu çatlak yüzünden eve gidene kadar suyun yarısını kaybediyorum," demiş.

Su taşıyıcısı kovaya, “Yolun senin tarafının çiçeklerle bezeli olduğunu, öteki tarafta ise hiç çiçek olmadığını fark etmedin mi? Ben senin kusurunun her zaman farkındaydım ve yolun senden tarafa olan kısmına tohumlar ekdim, her gün eve yürürken sen onları suladın. İki yıl boyunca oradan kopardığım çiçeklerle masamı süsledim. Sen bu halde olmasaydın, bu evi şereflendirecek bu güzellik de olmazdı,” diye yanıt vermiş.

Ve paylaşmak istediğim diğer İçselnet hikâyesi de şu:

Yaşlı bir Kızılderili torununa hayatı öğretiyormuş. “İçimde bir savaş var,” demiş.

“İki kurt arasında devam eden büyük bir savaş. Bunlardan biri kötü; o öfke, kıskançlık, üzüntü, pişmanlık, ağgözlülük, kibir, kendine acıma, suçluluk, dargınlık, aşağılık duygusu, yalanlar, sahte gurur, üstünlük ve ego. Diğeri ise iyi; o neşe, huzur, sevgi, umut, sakinlik, tevazu, nezaket, iyilik, empati, cömertlik, gerçek, merhamet ve inanç.”

“Aynı savaş senin içinde de var; herkesin içinde de aynı şekilde.”

Torun bunun üzerine bir dakika kadar düşünmüş ve sonra, “Kurtlardan hangisi kazanır?” diye sormuş.

Yaşlı Kızılderili, “Hangi kurdu beslersen o,” diye yanıt vermiş.

Alternatif olarak dinle ilgili her şeyin ve Tanrı ile ilgili tüm yanılsamaların ötesine geçmiş olmakla gurur duyuyor olabiliriz. Hayır, hepimiz spiritüel yolun maaşlı birer üyesiyiz. Tam zamanlı bir arayıcı, resmi bir mürit, listelerin en tepesinde yer alan bir kendini adanmış ya da tüm vazgeçişleri sona erdirmek üzere her şeyden elini eteğini çekmiş biriyiz. Şimdi kendimize mutlak birlik, sonsuz sevgi ya da sonsuz bilincin kendisi adını veriyoruz. Ama yine, durup kendimize sormamız gerekiyor, bu da kimliğin başka bir biçimi değil mi? Ve hayır, ben aramakla ilgili söyleniyor değilim, yolla ilgili söyleniyor değilim. Aramak ve meditasyon yapmak gerçekten de çok iyi birer hazırlıktır ama kendini dünyanın en büyük meditasyon-

cusu olarak adlandırmak halen kim olduğunuzu sınırlandıran bir şeydir.

Neden pasaport fotoğraflarımız her zaman çok korkunç gözüktür? Neden on yıl boyunca taşımak zorunda olduğumuz bir fotoğraf bizi hakkımızı vererek göstermez? Bu varoluşun acımasız bir şakası mı yoksa sadece kendimize gülmek için büyük bir fırsat mı? Milliyetimize bakmak ve doğduğunuz ülke ile ne kadar özdeşleştiğinizi sormak mı? Ne kadar milliyetçisiniz? Evinizin dışında kaç milletin bayrağı dalgalanıyor? “Ülkeniz” bir olimpiyat madalyası daha kazandığında kendinizi ne kadar mutlu hissediyorsunuz? Dünya Kupası’nı kaybettiğinde ne kadar üzülüyorsunuz? Sonuçta sadece bir oyun, öyle değil mi?

Rusların sıklıkla, “Benim ülkemde şöyle, benim ülkem böyle,” dediklerini fark ediyorum, Amerikalılar ise her zaman “Biz şöyle yaptık, *biz* bunu yaptık,” diyor. “Kamboçya’ya yardım gönderiyoruz.” “Afganistan’a ordu gönderiyoruz.” “100 Milyar borcumuz var.” Ama kim bu meşhur “biz”? Siz ve etraftaki birkaç arkadaş mı? Ya da siz ve Kanada ile Meksika arasındaki o dev kıta parçasında yaşayan diğer herkes mi? Ya da belki de belli bir etnik grupla, kabileyle ya da ırkla daha fazla özdeşleşmiş durumdasınız. Belki de tuttuğunuz futbol takımıyla? Peki ne sıklıkla “Haftaya San Diego Chargers takımıyla maçımız var,” cümlesini kuruyorsunuz? Sırf tişörtünü, atkısını ve şapkasını aldınız diye sizi o mu tanımlıyor?

Maui’de Kasanova restorandan bir tişört satın almıştım, bu da koşullanmamızı gösteriyor:

Cennet polislerin İngiliz,
Şeflerin İtalyan,
Teknisyenlerin Alman,
Sevgililerin Fransız olduğu
Ve her şeyi İsviçrelilerin organize ettiği yerdir.
Cehennem ise polislerin Alman,
Şeflerin İngiliz,

Teknisyenlerin Fransız,
Sevgililerin İsviçreli olduğu
Ve her şeyi İtalyanların organize ettiği yerdir.

Ve bu doğru ya da yanlış veya daha iyi ya da daha kötü bir durum değil, sadece hepimiz farklı ülkelerde büyürüz ve bir şeyleri farklı şekilde yapmayı öğreniriz. Tabii ki eğer Tahiti'de ya da Kongo'da ya da Moğolistan'da doğup büyüseydim doğal olarak farklı şekilde yetişecek, farklı hareket edecek, farklı bir dil konuşacak, farklı bir kültürel koda sahip olacaktım. Ama biz bu muyuz, doğduğumuz ülke ya da aldığımız kültürel koşullanma mıyız? Herhangi birimiz bu anlamda Amerikalı ya da İngiliz, Afrikalı, Avustralyalı, Çinli...ya da Polonyalı?

Polonyalı olduğumu nereden mi anladım? Bir gün anneye çok komik olduğunu düşündüğüm ama Polonyalıları alaya alan bir fıkra anlatmıştım. Annem hiç gülmeyince bunun nedenini sordum ve bana nedeninin Polonyalı olması olduğunu söyledi. Sonra eğer o Polonyalıysa benim de Polonyalı olmam gerektiğini anlamam üç günümü aldı. Çoğumuz farklı milletlere mensup insanlarla ilgili genellemeler yapmayı çok severiz, tabii onlarla dalga geçmeyi de.

Bir Amerikalı, bir İngiliz ve bir Fransız bir gemide yolculuk ediyormuş. Bir süre sonra gemi batmaya başlamış, İngiliz tabii bir centilmen olduğu için, "Önce kadınlar ve çocuklar!" demiş.

Amerikalı, "Hepsini siktir et!" demiş.

Fransız şöyle sormuş, "Zamanımız var mı?"

Bir İngiliz doktora gitmiş. "Doktor," demiş, "Polonyalı bir kıza çılgınca aşık oldum. Benim de bir Polonyalı olmamı sağlamalısınız."

Doktor, "Emin misin?" diye sormuş. "Bunun için beyninin yarısını ameliyatla almamız gerekiyor."

Adam ne gerekiyorsa yapılmasını söylemiş. Sonrasında, ayıldıktan sonra doktoru yatağın kenarında bekler bulmuş.

Doktor, “Çok üzgünüm,” demiş, “Yanlışlıkla beyninizin dörtte üçünü almışız.”

Adam alınca vurmuş ve “Ah, mama mia!” diye haykırmış.

Milliyet bir şakadır! Bazı insanlar milliyetleri ya da ülkeleri hakkında yapılan şakalara fazlasıyla içerlerler çünkü kendilerini onunla tanımlarlar. Biliyor musunuz, kültürel ambalaj kâğıdını çıkardığımızda altta hepimiz aynıyız. Sanırım bu hikâye her şeyi güzelce özetliyor:

Bir seyyah sınırı geçip bilinmeyen bir ülkeye girdikten sonra, bir ağacın altında oturan yaşlı bir adam görmüş. Yanına yaklaşmış ve ona bu yeni geldiği ülkedeki insanların nasıl olduklarını sormuş.

Yaşlı adam, “Senin ülkedeki insanlar nasıl?” demiş.

Seyyah, “Arkadaş canlısı, konuksever ve neşeli,” diye yanıt vermiş.

Yaşlı adam, “İyi o zaman,” demiş, “Bu ülkedeki insanların da aynı olduğunu göreceksin.”

Birkaç gün sonra başka bir seyyah yaşlı adamın yanına gelmiş ve bu ülkedeki insanların nasıl olduğunu sormuş.

Yaşlı adam bu soruya, “Senin ülkedeki insanlar nasıl?” diye karşılık vermiş.

Seyyah, “Sürekli acelesi olan, birbirlerine çok az zaman ayıran, hayatlarındaki en büyük kaygıları kazançları olan insanlar,” demiş.

Yaşlı adam omuz silkmış ve “Benim ülkemdeki insanların da aynı olduğunu göreceksin,” diye yanıt vermiş.

Dünyayı Doğu ve Batı, Kuzey ve Güney, o ve bu kıta, üçüncü dünya ülkeleri ve birinci sınıf ülkeler olarak farklı bölümlere ayırıyoruz. Ancak eğer ülkeler arasındaki sınırları ortadan kaldıracak olursak, haritalardaki çizgileri silersek, bu arazi parçalarının üzerine konulmuş etiketleri kaldırırsak, o zaman milliyetimiz ne olur? Renkli bayraklarımızın altında, ulusal giysilerimizin, milli inançlarımızın altında ne var, işte ben bunu bilmek istiyorum.

Biliyor musunuz, 1974 yılında Amerika'ya ilk defa geri döndüğümde yanımda sadece tek bir Osho kitabı, sözünü ettiğim kitap vardı. Kütüphaneden aldığımı okumuş, kendime kitapçıdan bir tane satın almıştım ve halen cebimde taşıyordum. Osho'nun okuduğum tek kitabıydı ve onu bir kenara kaldırdım, hayatımın birkaç yılını sağda solda çeşitli işler yaparak, biraz para kazanarak, Hindistan'a geri dönmek için para biriktirerek ve sakalımı uzatarak, kalbimi açarak, zihnimin merak etmesini sağlayarak geçirdim. Okumadım ve sadece tek bir meditasyonu, dinamik olanı yaptım. İzliyor ve sadece oluyordum, bir de bol bol bağıryordum. On dakika nefes alıyor ve sonra on dakika bağıryordum. Sonra "hu" mantrasını tekrarlıyor ve sonra gevşiyordum. Böylece her gün bir saat nefes alarak ve bırakarak meditasyon yapıyordum. Ama okumadım ve o sırada dünyadaki birkaç sannyasin'den biriydim, yani Osho ile ilgili konuşabileceğim fazla bir insan da yoktu. Ve hiç unutmuyorum, o sırada bir çevre firmasının bakım işlerini yapıyordum. Çok güzel bir işti, çok para kazandım çünkü artık vejetaryendim, ofis Boston'daydı, beni çalışmak üzere başka bir eyalete gönderdikleri için yemek giderlerimi karşılamak üzere para veriyorlardı. Hava kirliliğini kontrol ediyorduk, ben de binaların bakımını yapıyordum. Neden artık bir vejetaryen olmadığımı bilmiyorum ama o zamanlar vejetaryen olmak neredeyse bir din gibiydi. Bir gün iş arkadaşlarımdan biri bana şöyle dedi, "Biliyor musun, yemek giderlerine sen de biftek yediğini yazmalısın. Eğer ben biftek için on dört dolarlık gider yazarsam, sen de sadece patates püresi karşılığında iki dolarlık gider yazarsan, ben çok fazla para harcıyormuşum gibi gözükür." Ben de sadece kötü adam olmamak için gider hesabımı biftek yemişim gibi göstermeye başladım. Tanrım, bu çok iyi oldu. Gider hesapları gerçekten çok eğlenceli ve ben de iş arkadaşlarımı desteklemek zorundaydım. Gerçekten de kendimi düşünmüyordum.

Her neyse, bunlar geçmişte kaldı. Şimdiden söz etmiyo-

ruz, otuz yaşlarında sahada çalışan bir adamdan söz ediyoruz. Epey para kazandım, gerçekten iyi kazandım, iyi de iş çıkardım. Sonra bir an geldi ve işten çıkarıldım çünkü artık firmanın bana ihtiyacı yoktu; iki yıl olmuştu. Büyük işten çıkarmaların olduğu bir dönemde işsiz kaldım ve işsizlik maaşına başvurmak yerine, oradan hızla ayrıldım. Ve New York'a gidip vize başvurusunda bulundum, Aralık ayında, hava güzel ve ılıkken Hindistan'a gidecektim ve ihtiyaç duymayacağım hiçbir şeyi yanımda taşımak istemiyordum. Üzerimde turuncu giysilerim vardı; turuncu montum, turuncu kot pantolonum, turuncu ayakkabılarımla New York uçağına bindim ve uçakta iki yıldır okumamış olduğum kitabı yeniden okudum ve söyleyebileceğim tek şey kitabın farklı bir şekilde yine canlı olmasıydı. Bir kelime bile okumadan, kimseyle konuşmadan kim olduğum konusunun daha derinlerine inmiştim. Sadece âşık olmak ve sessizce kendi kendime meditasyon yapmak tüm hayatımı değiştirmişti. Bunu kanıtlayabilir miyim? Hayır. Umurumda mı? Hayır. Ama siz bunu kendinize kanıtlamak isteyebilirsiniz. Bir Osho kitabı okumaya, meditasyonla ilgili bir kitap okumaya zaman ayırmak, üzerinde meditasyon yapmak, onu iki yıl sonra tekrar okumak ve hayatın ne kadar değiştiğini görmek isteyebilirsiniz. Benim sizi kandırıp kandırmadığımı görebilirsiniz. Bilmiyorum, size kalmış bir şey.

Komik şeyler olabiliyor. New York'tayım ve hava çok soğuk. New York'ta kar yağıyor ve ben turuncu pamuklu montum ve turuncu kot pantolonumla ortalıktayım. Gerçekten de kışım donuyor. Tek seçeneğim mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde Hindistan uçağına binmek. Pasaportumu yenilemek ve sonra vize almak için giderken, karşıdan karşıya geçtiğim bir sırada dilenci bir kadın beni orta yerde durdurdu. Gözlerimin içine baktı ve "Kışa uygun giyinmeyi gerçekten de biliyorsun," dedi. Bunu hiç unutmadım çünkü gerçekten kendimi yarıyor gibi hissediyordum. Ateşliydim, eve gidiyordum. Bu hikâyeyi duymuş olabilirsiniz çünkü birçok insan aydınlandığın-

da kiminle konuşacağını bilemez. Sizinle, benimle de konuşamazlar; biz çok sıradan insanlarız. Bu yüzden genellikle bir akıl hastanesine giderler. Özellikle de Hindistan'da aydınlanmış insanların çoğu aydınlanma deneyiminin hemen sonrasında akıl hastanelerine gidip oradaki hastalarla konuşurlar, aydınlanmış olduklarını o kişilerin görüp göremeyeceğine bakarlar. Çünkü sadece deliler anda olabilir. Delilerin problemi anda olmaları yanında bilince de sahip olmalarıdır. Kim oldukları ile bir ilişkileri yoktur. Bu yüzden belki aydınlanmış bir insan sadece mevcut olan ve kim olduğunu bilen bir delidir.

Osho ile karşılaşmak benim için tıpkı içsel bir sevgili ile karşılaşmak gibi, mutlu bir başlangıçtı, artık adı Krishna Priya olan Marcia ile yaşadığım ilişki açısından ise acıklı bir sondu. Sezgilerim bana ilişkimde sorun yaşadığımı söylüyordu ve konunun özüne inmek için Osho'ya gittim. Osho'nun tavsiyelerinin sadece ilişkiyi iyileştirmekle kalmayacağını, sizin gibi dostlarıma da ilişki kurma gerçekliği konusunda yardımcı olacağını biliyordum.

Kaliforniya'ya dönüp onun meditasyonlarına dayalı bir topluluk oluşturmak üzere ayrılmadan önce, Osho ile bir ayrılma görüşmesi yapmak üzere randevu aldım. Krishna Priya kendi rüyası gerçekleşene kadar orada kalmayı tercih etmişti, bana sonradan katılacaktı. Osho Krishna Priya ile aynı görüşteydi, ben ise herhangi bir şey düşünmüyordum. Yanan bir mumun önünde durup, benden geriye sadece yatak odamın zemininde bir mum izi kalana kadar, Osho'ya ilişkimle ilgili olarak soracağım şeylerin provasını yaptım.

İki yıldır sevgilimden ayrılmamıştım ve şimdi ondan ayrılacağım için tedirgindim. Osho'ya onun peşimden Kaliforniya'ya gelip gelmeyeceğini sormak istiyordum. Onun bir başkasına âşık olmayacağından nasıl emin olabilirdim? Kendimden geçmiş durumdaydım, artık kadının hayatındaki en önemli insan ben olmadığım için Osho'yu bile kıskanıyordum.

1975 yılında ayrılma görüşmesi Lao Tzu evinde yapıldı.

yordu. Onunla birebir görüşme yapmak için on kişi randevu almıştı ve ben onuncuydum. Sıramın gelmesi sanki ebediyete kadar sürdü. En sonunda Osho dokuzuncu pozisyonda yer alan çocuğa baktı, gözleri o kadar büyüktü ki taşarak bana ulaştı ve ben, onun beni çağırıyor olduğunu düşündüm. Hevesle ayağa kalktım ama elbette daha benim sıram gelmemişti, bana sabırlı olmamı söyledi, ben de hemen yerime oturdum.

Utancımдан ölebilirdim. Dokuzuncu sıradaki çocuk Osho'nun önüne oturdu ve oturur oturmaz ağlamaya başladı. Ağlaması dinmiyordu, Osho bekledi, en sonunda sessizliği bozdu ve "Sorun nedir?" diye sordu. Çocuk, "Bugün bir çift sandalet almıştım ve Kundalini meditasyonundan çıktığımda sandallarımın çalınmış olduğunu gördüm!" dedi ve yine ağlamaya başladı.

Osho gözlerini kapattı, çocuğun ağlaması dindiğinde tekrar açtı ve ona şöyle dedi, "Kaybettiklerinle ilgili bir şey yapmam ama sana şunu tavsiye edebilirim, yarın gidip kendine yeni bir çift sandalet al ve Kundalini meditasyonuna gittiğinde sandaletlerden birini çıkarıp orta rafa, diğerini çıkarıp soldaki en alt rafa koy."

Sonra da şunu ekledi, "Kimse tek bir sandaleti çalmaz!"

Çocuğun gözyaşları kahkahalara dönüştüğünde Osho kendinden çok memnun gözükiyordu. Hayatınızda görebileceğiniz en büyük gülümseme ile gülümsüyordu. Herkes gülüyordu. Sonra Osho uzanıp çocuğun ellerini tuttu, aynı anda ayağa kalktılar ve müzik çalmaya başladığında Osho çocukla kısa bir dans yaptı ve sonra, halen gülümseyerek, herkesi selamladı ve gitti, görüşme sona ermişti.

Ve ben o zamandan beri ilişkiler ile ilgili hiçbir şey bilmiyorum! Ve siz, sevgili arkadaşım, kendi başınızasınız. Ama bildiğiniz üzere 1975 yılında Osho için Kaliforniya'da Geetam Sanyas Aşram'ını kurdum, orası Amerika'daki en büyük meditasyon merkezlerinden biri oldu ama benim artık eski olan sevgilim oraya bir kere bile gelmedi. Bu da asla bilemeyeceği-

nizi gösterir. Meditasyon, tıpkı sevgi gibi, sizin düşündüğünüz şey değildir.

Eski sevgilimi bir daha hiç görmedim ama bu arada Buda ile karşılaşma şansına sahip oldum.

Medeni dünyada yaşayan Hıristiyanlar İsa'nın çarmıhta ölmüş olmasına üzülrken, Doğu'daki Budistlerin tamamı Buda'nın ünlü, "Eğer bana yolda rastlayacak olursanız, beni öldürün," sözü üzerine meditasyon yapıyor. Buda'nın demek istediği şey, eğer bana meditasyonda rastlarsanız beni rüyanızda görüyorsunuz demektir, uyanmak için rüyanızı yok etmelisiniz. Zihninizde babanızla karşılaşacak olursanız, onun başını koparmak isteyebilirsiniz. Burada suçluluk duygusu imdada yetişir. Ve bu da Batı'da genellikle sonu Prozac'la ve onun birinci derece kuzenleriyle biten sağlık problemleri ile dolu bir kısır döngüye yol açar. Ah, Batı tıbbının mucizeleri! Tıp ve meditasyon kelimeleri aynı kökene dayalıdır, tıp beden için, meditasyon ruh içindir. Bu arada ben size bugün uykuya dalmadan önce ebeveynlerinizi öldürmenizi ve sonra bu kitabı mahkemede hafifletici delil olarak kullanmanızı öneriyor değilim. Söylemeye çalıştığım şey şu, yalnız olmak için içinizde yaşayan tüm yargıçlardan çekip gitmelerini istemeniz gerekiyor. Bu içsel yargıçlara sadece ebeveynleriniz ve ilkokul öğretmeniniz gibi kötü adamlar değil, İsa ve Buda gibi iyi adamlar da dâhil. İçsel huzura erişmek için herkesin gitmesi gerekiyor. Yani burada size bir soru: eğer siyah şapkalı kovboylardan da, beyaz şapkalı kovboylardan da kurtulacak olursanız, siz kimsiniz? Eğer tek başınaysanız, kişilik olarak gerçekten var mısınız? Şimdi artık size tek başınıza olduğunuzda evde kimse olmadığını söylesem beni anlamaya başlayabilirsiniz. Ve tek başınıza olduğunuzda, zihinsizlik konumundasınız. Kelimelerim sadece gerçeğin bir göstergesi. Osho'nun sık sık söylediği gibi, "Ben ay değilim, ayı gösteren bir parmağım. Bana bakma, aya bak." Basitçe, kendi hayatlarınızı sorgulayın. Ve uyanın.

Ebeveynlerden ve öğretmenlerden ve politikacıardan ge-

nellikle kötü adamlar olarak söz ettiğimi fark ettim. Bu sizin açınızdan doğru olmayabilir. Onlar aslında birer aziz olabilir ama çok dikkat edin, kötü adamı vurmak, bir azizden gitmesini istemeye göre çok daha kolaydır. Katıldığım tüm grup terapilerinde harika bir çocukluğu ve muhteşem ebeveynleri olduğunu düşünen insanların tamamı tek başınalığı en son kucaklayan kişilerdi. Dinamik Meditasyon'u önerebilir miyim?

Size içinizdeki Buda'yı öldürme şansını sunuyorum çünkü sizin içinizdeki Buda'yı öldürmek İsa'yı öldürmekten daha kolay olabilir. Arkadaşlarımdan hepsi değilse bile çoğu kendi Tanrı'larını hayal eder. Gün boyunca içinde yaşadığımız rüya gece uyurken de gördüğümüz rüyadır. Rüya görmek rüya görmektir.

Bu yüzden ben burada size rüyalarınızdaki Buda'yı öldürme izni veriyorum. Onu öldürün çünkü o kendinize olma yolunda önünüze çıkmış bir engel ve Buda yüzünde bir gülümseme ile ölecek çünkü zaten orada hiç olmadığını biliyordu. Bu sizin rüyanız, onun değil. Keyfini çıkarın. Ve hazır başlamışken, benliğin olmadığı aşamaya varın.

Bu kitabın amacı Buda'nın yolundan çekilmek değil, kendi yolunuzdan çekilmektir. Ve ben hazır fırsatını bulmuşken yoluma çıkmış olan ve ciddiye aldığım herkese teşekkür etmek istiyorum çünkü bu bana kendi hayatıma yakından bakma fırsatı verdi.

Âna ilişkin bir meditasyon;

Bryon Katie'nin Çalışması

Hikâyen olmadan kim olurdu Krishna Prem? Tanrım, kitabın önceki kısımlarında kıskançlığın ötesine geçtiğimi söylemiştim. Ancak sevgilim bana geçenlerde sıradan bir ses tonuyla kendini kaybetmeye başladığını söyleyerek meydan okudu. Sadece bir değil, birden fazla erkek ilgisini çekiyormuş. Buna sizin kadar tepki göstermedim. Belki sizden daha az. Ama kendimi başkaları ile karşılaştırmıyorum çünkü karşılaşt-

tırma cehennemin ta kendisi. Ama evet, kıskançlığa bir kere daha bakma zamanı geldi.

Bu Çalışma Byron Katie'nin gözbebeğidir ve kendisi onu şu şekilde anlatıyor:

“Kendi düşüncelerime inandığımda acı çektiğimi, onlara inanmadığımda ise acı çekmediğimi fark ettim ve bu her insan için geçerli olan bir şey. Özgürlük bu kadar basit. Acı çekmenin seçimlerlik bir şey olduğunu fark ettim. İçimde hiç kaybolmayan, bir anlığına bile yok olmayan bir neşe olduğunu gördüm. Bu neşe herkesin içinde. Her zaman.”

Kendi yolundan çekilemediğimde genellikle yakın arkadaşım Sagar'dan bu Çalışma'yı benimle birlikte yapmasını rica ederim.

Sagar bana dört soru sorar ve bir de dönüş adını verdiği, inandığın şeyin tam tersini tecrübe etmeye yönelik bir yöntemi uygular. Bana sorduğu sorular şunlar:

1. Doğru mu?
2. Onun doğru olduğunu kesin bir şekilde biliyor musun?
3. Bu düşünceye inandığında nasıl tepki veriyorsun?
4. Bu düşünce yokken sen kimsin?

Benim için dönüş noktası sevgilimin benimle kaliteli zaman geçirmeyi fazlasıyla tercih edeceğini fark etmektir.

Bu sorularla ilk karşılaştığımda sadece entelektüel sorular gibi gelmişlerdi. Onların nasıl işlev gösterdiğini anlamanın tek yolu kendinizin kullanmasıdır.

Lütfen çalışmanın kendisini www.thework.com adresinden inceleyin.

Ya da Sagar'la fikir alışverişinde bulunabilirsiniz: www.changeyourmindchangeyourlife.org

“İnanmış olduğun şeyi sorgulayana kadar kendi acılarının masum nedeni olmaya devam edersiniz.”

Byron Katie

Burada bir AMA var...Jwala ve ben birlikte daha fazla kaliteli zaman geçirdikçe hayattan farklı şeyler istediğimizi keşfettik. Ben tek başıma doğru büyürken bir taraftan da yalnız kalmaya korkuyordum. Öte yandan Jwala karşısında bir erkek istiyordu, tapmak ve tapılmak istiyordu. Ne kadar acı verici olursa olsun, kadın/erkek birlikteliği şeklindeki ilişkimiz ölüyordu ama arkadaşlığımız halen sonsuza kadar sürecek gibi geliyor. Osho'nun en sevdiğim mantrası, "Özgürlük sevgiden daha değerlidir," şeklinde ve Jwala ve ben bunu ölümüne kabul ettik...Buraya *Viha Connection dergisi* için yazmış olduğum kısa bir hikâyeyi almak istiyorum, acımı sizinle paylaşabilmek için yazıda herhangi bir düzeltme yapmadım. Sadece her şey gibi bu duygunun da...gelip geçeceğini söylemek istiyorum.

Osho Bedenini Terk Etti, Ben İse Halen Kendi Bedenimdeyim

Yazan: Krishna Prem

Ölüm benim eski bir arkadaşım. Annem ben bir yaşımdayken bedenini terk etmiş ve beni 15 yaşındaki abla-anneme bırakmış, o da bedenini terk ederek beni Osho'ya bırakmıştı, Osho da bedenini terk etti. Ölüm beni şaşırtmıyor. Ölümün bir duruşu var. Osho'da da o duruştan vardı. Beni şaşırtan şey yaşamak. Ölümle başa çıkabiliyorum ama yaşam halen beni ezip suyumu çıkarıyor.

Tek başıma dünyamın hâkimi.

"Tek başıma" ifadesini ya da onun ikiz kardeşi olan yalnızlık kelimesini "düzeltmeye" çalışmıyorum. Eski sannyasin'lerin çoğu gibi artık Osho'yu iki taraftan da aktarabiliyorum. Aydınlanmış biriyim...çoğu zaman. Bugün Starbucks'ta tarikat gruplarına liderlik etmiyor olmamın nedeni tek başıma benimle konuştuğunda özümden sarsılıyor ve kahveyi içmi dökmeden içemiyor olmam.

Kahretsin, Osho için "Asla doğmadı, asla ölmedi..." demek kolay ama ben burada ne olacağım?

Osho bedenini terk ettiğinde kadın arkadaşlarımın çoğu tek başınalık boşluğunu hamile kalarak doldurdu. Adı Hindistan ya da Osho olan birçok çocuk doğru. Erkek arkadaşlarımın çoğu iş piyasasına geri döndü. Bir düşünün: Boşluk hissettiğinizde kendinizi neyle doldurursunuz: Yemekle, seksle, uyuturucuyla, başka bir ermişle? Tek başına doğar, tek başına ölürüz ve bu ikisi arasında da kendimizi doldururuz. En azından ben böyle yapıyorum. Kendimi bir kadınla yaşadığım ilişki ile doldurdum.

17 yıl boyunca beni tek başına olmaktan kurtaran bir partnerim vardı. Adı Jwala. Jwala ateş anlamına geliyor. Açık bir ilişkimiz vardı ve beni daha genç bir modelim için bıraktı. Ölümü bir kere daha tecrübe ettim. Ne düşündüğünüzü biliyorum: Açık ilişkiler yürümez. Ama hangi kapalı evlilik 17 yıl devam edebiliyor? Belki *Viha Connection* dergisinin bu sayısını okuyan çiftlerden sadece biri. (Burada Dhanyam ve Avinasho'ya şapka çıkarıyorum.)

Aynı zamanda sevgili yeğenim Risa ölümcül bir kanser hastalığına yakalandı. Risa beni kardeşi olarak görür, o doğduğunda aslında ablam olan annesi tarafından çoktan evlat edinilmiştim.

Jwala'nın beni terk etmesi espresso gibiydi, Risa'nın kansere yakalanması ise ona iki şeker atmakla aynı etkiyi yaptı, ölümcül bir kombinasyondur. Parçalandım. Bedenim bir anda yaşlandı, başım gövdemden ayrıldı, kalbim paramparça oldu, mideme yumruk yemiş gibi oldum. Osho'nun bir keresinde şöyle dediğini anımsıyorum: Önce başını keseceğim. Sonra kalbini koparıp atacağım ve sonra mideni yumrukladığımda en sonunda kim olduğunu anımsayacaksınız...Lütfen benden alıntı yapmayın, bunlar Osho'nun tam olarak söylediği kelimeler olmayabilir ama şimdi bu deneyimi yaşıyor olduğuma göre artık ne demek istediğini anladığıma eminim.

Yine tek başımdım. Aslında, yalnızdım. Sevdiğim her

şey geçmişte kalmıştı. Yağmurlu bir günde bile güneş gözlüğü takıyordum. Yüzümdeki gülümseme, acımı fark edecek olursanız beni sevmeyeceğinize ilişkin korkumdan kaynaklanıyordu. Janis Joplin'in şarkısını, sözlerini değiştirerek kendime söylüyordum, "Tek başınalık kaybedecek bir şeyin olmaması demektir..."

Bu gezegende 69 yıl, Osho ile 39 yıl, Jwala ile 17 yıl...Osho o ünlü sorusunu sorduğunda ne demek istediğini anlıyorum: "Sannyas mı intihar mı?"

Ama beni bir insan müsveddesi olarak görmeden önce, bir kere daha düşünün. Öteki taraftan fırladım, evet! Doğal olarak evde tek başımayım.

Bunu nasıl yaptım? Kendimi açıklayamıyorum, en azından kulağa mantıklı gelecek bir şekilde. Bazen hayat sadece oluyor.

Bunun en sonunda tek başıma olduğumu kabul etmemle ilgili bir durum olduğunu düşünüyorum. Osho'nun, ailemin, Jwala'nın en başından beri ben olmadığını kabul etmemle. Bunlar sadece birer dramaydı. Bana göre drama benim kendi hikâyemin içine çok fazla dâhil olarak onun doğru olduğunu düşünmeye başlamam demek. Benlik duygumu kaybediyorum. Ve kozmik şaka benim kendi dramıma gülmeye başlamam oluyor.

Osho'nun her zaman Krishna Prem'in kendi başını kendi omuzlarında taşımasının iyi bir şey olduğunu, Krishna Prem'in başının Osho'nun omuzlarının üzerinde olmasının kötü bir fikir olduğunu söylediğini biliyorum. Basitçe ifade etmek gerekirse, kendi kasırgamın merkezi oldum.

Jwala ile halen birbirimizin en iyi arkadaşız. Birlikte uzanıp ağladığımızda her zaman kulağına, "Seni geri istemiyorum," diye fısıldıyorum. Şimdi tek başınalığımı kabul etmenin en iyi zamanı.

Sevgi sevgidir, kp

“Ne zaman ölümün yaklaştığını hissedersen sevgi kapısını kullanarak, meditasyon kapısını kullanarak, ölen bir insanın kapısını kullanarak onun içine gir. Ve eğer bir gün ölürsen, o gün bir gün gelecek, onu neşeyle, rahmetle kabul et. Eğer ölümü bu şekilde karşılayabilirsen en yüksek zirveye erişmişsin demektir çünkü ölüm hayatın zirvesidir. Onun içinde en büyük orgazm saklı çünkü içinde en büyük özgürlük saklı.”

Osho

Yedinci Bölüm

Coşkunluk: Unutulmuş Bir Dil

“Sevginin bir başkasıyla ilgisi yok, o senin varlık durumun. Sevgi bir ilişki değil. İlişki olabilen bir şey ama sevgi onunla sınırlı değil, onun ötesinde, ondan daha fazlası. İnsan ihtiyaç duymaktansa sevmeye başladığı anda olgunlaşır. Dolup taşmaya başlar, paylaşmaya başlar, vermeye başlar ve iki olgun insan birbirini sevdiğinde, hayatın en büyük paradokslarından biri gerçekleşir, en güzel olaylardan biri...onlar birlikte-ler ama yine de muazzam bir şekilde tek başına; neredeyse birler. Ama bir oluşları bireyliklerini yok etmez. Sevdiğinin üzerinde nasıl hâkimiyet kurabilirsin ki?”

The True Sage, Osho

İnterlöd kelimesini seviyorum. İki Latince kelimesinin birleşiminden oluşuyor, *inter* ara demek, *ludus* ise oyunlar anlamına geliyor, yani interlöd oyunların arası anlamında bir kelime. Bu yüzden neden her gün buna birkaç dakika ayırmıyoruz, giydiğimiz şapkaları çıkarıp, oynadığımız tüm oyunlardan vazgeçip, şapkasız, oyunsuz, sadece biz, kendimiz olmuyoruz?

Geçmişini değiştiremezsiniz ama gelecekle ilgili kaygılar hissederek kusursuz güzellikteki bugününüzü pekala mahvedebilirsiniz. Bazılarımız bu ana kadar yaptığımız her şeyin toplamı olduğumuza, hayat hikâyemizden ibaret olduğumuza inanırız. Bazılarımız için geçmiş başarılarla dolu parlak bir CV sahibi olmak oldukça rahatlatıcı bir şeydir, bazılarımız için ise geçmişte yaşadığımız şeyler sadece başarısızlıklarsa bu oldukça rahatsız edici olabilir. Ama gerçekten de biz bundan on yıl önce yaptığımız bir kahramanlık mıyız yoksa geçen yıl alkollü araç kullandığımız için yediğimiz trafik cezası mı? Geçmişimiz kim olduğumuzu belirleyen şey mi?

Tabii ki bu bana kendi geçmişimi anımsatıyor. Kendime bakmak, kendimi bulmak yerine kendimden uzaklaşmak istediğim bir dönem olmuştu ve bunu uyuşturucu maddelerle sağlayabileceğimi düşünmüştüm. Ecstasy'e âşık oldum. 1985 yılında, Kaliforniya'da bir kız arkadaşımınla birlikte yaşadığım dönemdi. Oldukça açık sözlü bir kızdı, bir gün bana benimle seksi bir şeyler yapmak istediğini söyledi ve ecstasy kullanmak isteyip istemediğimi sordu. Beni ikna etmesi elbette hiç de şaşırtıcı bir şey olmadı. Dışarı çıkıp şişelerce su aldık ve birer tane hap içtik.

Daha önce çok nadiren esrar çekmek ve üniversitedeyken tüm gece uyanık kalıp çalışmak için diyet ilaçları yutmak dı-

şında hiç uyarıcı madde kullanmamıştım. Bu yüzden, aydınlanmış bir ruh olarak bu küçük hapin üzerimde pek de bir etkisi olmayacağını düşünüyordum. Bana sadece mutluluk verdiğini söylemek yalan olur. Aman Tanrım, olağanüstü güzellikeydi! Biz orada, Kaliforniya sahilinde ecstasy ile uçuşa geçmiştik ve hava biraz soğuk olmakla birlikte suda debeleniyor, gökyüzüne kahkahalar atıyor, kendimi gerçekten açık ve özgür hissediyordum. Gerçekten harikaydı ve bu olayda uyuşturucu deneyiminin günlük olarak yaşadığım gerçeklikten çok daha iyi olduğunu söylemek durumundayım.

İlacın adı gerçekten de harikaydı, ectasy!³ Kalbim bir çiçek gibi durmadan açılıyordu, kendimi daha seksi hissetmenin yanında giderek daha sevgi dolu hissediyordum. Ve hoşlandığım bu kız aniden âşık olduğum kişiye dönüşmüştü. Onunla sadece el ele tutuşmak onun içinde eriyorum hissi veriyordu. Denize işemek orgazm olmak gibiydi. Su içerken sıvı altın yudumluyor gibi hissediyordum, harikaydı! 1960'ların ünlü, "Gerçeklik uyuşturucuyla başa çıkamayan kişiler içindir," sözünü hatırlayarak kendi kendime güldüm. Sonra eve gittik, birbirimize masaj yaptık ve seviştik, hayat şiirden ibaretti ve büyümlü bir gün yaşadık. O sırada, işte *bu*, diye düşündüm, belki de aradığım şeyi o küçük hafta bulmuştum. Ama, hepimizin gayet iyi bildiği üzere, uyuşturucular sonsuza kadar sürmez ve dört beş saatlik sevişme ve su içmenin ardından, yeryüzüne geri indim.

İşte ecstasynin etkisi bu. Rüyalarınızın kadını ile cennette olduğunuzu zannettiğiniz inanılmaz bir zirve deneyiminden sonra aniden olabilecek en derin depresyonun içine düşersiniz. Sonrasında sanırım büyük çıkışların büyük düşüşleri olacağını bilerek, bunu tekrar yapmak isteyip istemediğinize karar vermeniz gerekiyor. Hayatınızı bir kimyasal madde ile mi yönetmek istediğinize, yoksa kendi geminizin dümenini ele mi alacağınıza karar vermeniz gerekiyor. Yani benim sonunda keşfet-

³ Ecstasy İngilizcede coşkunluk, büyük mutluluk anlamına gelir.

tiğim şey uyuşturucuların herhangi bir şeye çözüm olmadığı. Acılarınızdan ve üzüntülerinizden sonsuza kadar kaçamazsınız. Uyuşturucular daha yüksek bilince açılan kapılar değil, sadece zihne yapılan bir yolculuk. Gerçek mutluluğa ve kalıcı doyunluğa açılan kapı değil; kısa bir süre için gerçekten canlı ve hareketli olmama, sonra da düşmeme yol açtı. Uyuşturucular beni daha fazla ben yapmaz ve nihai anlamda aslında uyanmaya engel oluştururlar.

Ve belki bu noktada uyuşturuculara ve benim onu denemiş olmamla ilgili bazı yargılarınız oluştu, eğer öyleyse bunda bir sorun yok ama ben asla ABD Başkanı olamayacağım. Bu deneyimleri yaşamış olduğuma memnunum, ayrıca onları ait olduğu yerde, geçmişte bırakabiliyor olmaktan da öyle. Peki o geçmiş şimdi nerede? Bitti, gitti, öldü, hiç olmadı bile. Bu da beni şu noktaya getiriyor, ben yıllar önce uyuşturucu kullanmayı denemiş kişi ya da artık onları almayan temiz makine değilim. Geçmiş hayatım ya da hayatlarım değilim, siz de kendi hayatlarınız değilsiniz. Her an taze ve yeniyim ve artık işi biraz şakaya vurmanın zamanı geldi:

Ormanda güneşli, güzel bir günmüş. Pembe bir tavşan ağaçların arasından çayırlara doğru koşuyormuş. Ağaçların kıyısında bir yavru geyiğin esrar çekiyor olduğunu görmüş, durmuş ve “Bu güzel güneşli günde ne yapıyorsun? O esrarı elinden at ve benimle koşmaya gel!” demiş.

Yavru geyik elindeki esrarı atmış ve tavşanın arkasından koşmaya başlamış. Birlikte koşarlarken ormandaki bir banka oturmuş, kokain çeken bir tilkiye rastlamışlar. Tavşan tilkiye, “Bu kadar güzel bir günde ne yapıyorsun? Kalbini hissetmiyor musun? Güneşin parladığını görmüyor musun? Kokaini bırak, bizimle koşmaya gel!” demiş.

Tilki kokaini atmış, koşmaya başlamış. Ormanın daha kuytu bir köşesinden geçtikleri sırada eroin kullanan bir kurda rastlamışlar. Tavşan mutlu mutlu zıplayarak kurdun yanına gelmiş ve “Bu kadar güzel bir günde ne yapıyorsun? Kuşların

öttüğünü, doğanın kutladığını duymuyor musun? Eroini elinden at ve bizimle koşmaya gel,” demiş.

Kurt yavaşça başını kaldırmış ve şöyle demiş, “Ulu Tanrım, ne zaman bu tavşan ectasy içse hepimiz ormanda koşuya çıkıyoruz!”

Ram Dass ve *Şimdi Burada Ol*'u anımsıyorum, ermiş Neem Karoli Baba'yı görmeye ilk gidişinde ona asit denettiği söylenir. Ve Neem Karoli Baba açısından hiçbir şey değişmemiş, o yine sevgiden, kendin olmaktan ve özgün olmaktan, ermişlerin sürekli anlamamız için uğraştıkları şeylerden söz etmeye devam etmiş. Ve Ram Dass ermişin bilincinin asitten hiç etkilenmemiş olmasından çok etkilendiği için gidip çoğumuz için Beatles ve Maharishi Mahesh Yogi yanında meditasyona giriş niteliğinde olan *Şimdi Burada Ol* kitabını yazmıştı. Bu Batı'da meditasyonun başlangıcıdır, en azından benim kuşağım açısından durum bu.

Kaliforniya'da Route 1 otobanında 24 saat açık bir lokantada karşılaştığımızda Timothy Leary bana ectasy aldıktan sonraki 7 gün içinde asla evlenmemek gerektiğini söylemişti çünkü kalp illüzyon ya da değil, çok açılıyor. Osho konuşmaları sırasında ectasy ilacının tembel kişinin sahte aydınlanmaya giden yolu olduğunu söylemişti. İnsanlara sahte bir sevgi deneyimi verdiğini. En azından ben onun bunları dediğini düşünüyorum. Ve şimdi onunla aynı fikirdeyim ama o zamanlar bana harika bir şeymiş gibi gelmişti. İyi bir zaman geçirdikten sonra gerçeğe gözlerimi açmış olmaktan dolayı mutluyum. Bir kere kullanmak harika bir açıdır ama birden fazla kere kullanmamak gerekir. Benim için iyi bir deneyimdi ve sevginin, farkındalığın derinliklerine gitmem gerektiğini, kendimle deneyimi karıştırmamam gerektiğini işaret eden bir göstergedi. Dürüst olmak gerekirse düşünceden daha büyüktü. İnsan bedenin içine düşüyor ve kalbi açılıyor.

Tayland'da çocukların aileleri tarafından on üç yaşındayken meditasyon öğrenmeleri, rahip olmaları, insanlığa hizmet

etmeleri için gönderildikleri bir manastırda çocuklara halüsinojen mantar verdiklerini duydum. Sihirli mantar denilen bu madde ectasyenin organik bir biçimi; harika duygular yaşayıp, harika renkler görebiliyorsunuz. Ve on üç yaşında, daha deneyimli rahiplerin gözetiminde bu deneyimi yaşıyorsunuz. Eğer on üç yaşından sonra yine o mantarlardan kullanmak isterseniz bunu yapabiliyorsunuz ama rahip olarak değil. Bunun için manastırdan ayrılmanız gerekiyor. Bana göre harika bir kılavuzluk örneği çünkü ectasyden gerçekten çok hoşlandım ve onu yine kullanmak isteseydim meditasyonu bırakmak zorunda kaldırdım. Meditasyon hayatın organik bir biçimi, ectasy ise bütün muhteşemliğine rağmen bir kimyasal, kimyasal bir gerçeklik. Bu yüzden size keşke ectasyi bir kere kullandığımı ve hiçbir zaman onu tekrar kullanmak istemediğimi, meditasyonla çok mutlu olduğumu ve uyuşturucuların sadece gerçekliğin bozuk bir versiyonu olduğunu, benim de bu gerçekliği gördüğümü söyleyebilsem. Ama durum bu değil. Harika bir deneyimdi. Sonraki yıllarda ectasyi tekrar denedim; meditasyonu neredeyse bıraktım ve hayatı sadece hap şeklinde bir oyun olarak gördüm. Çok iyi zamanlar geçirdim, harika partiler verdim, harika zirveler ve onları takip eden müthiş düşüşler yaşadım.

Ectasy'e âşık olduğum dönemden, uyuşturucu kullanarak kendimden uzaklaşmaya çalıştığım, bir kitap yazsam kesinlikle meditasyondan söz etmeyeceğim bir dönemden bahsetmek benim için çok kolay değil. Çoğunuzun mükemmel biri olmadığım için benden nefret edeceğini biliyorum. Bence bakmamız gereken şey bir insanın geçmişte yaptıkları değil, şu anda ne yapıyor olduğu. Uyuşturucu kullanmayı tamamen bıraktım ve geçmişte yaşadığım deneyimlerden ve onları geçmişte bırakmış olmaktan mutluyum. Bu yüzden şimdi bir an için durun ve beni olan bitenler için yargılamadan bu kitabı okumaya devam edip edemeyeceğinize karar verin. Alkolün yasal, hafif uyuşturucular olduklarını düşündüğüm esrar ve ectasy'nin ise yasa dışı olması bana sorarsanız her zaman bir problem oluşturuyor.

Ve Şu anda içki içmekte olan birçok insanın bir baŐkasını esrar çektiği için yargılayabiliyor olması da. Bence bize böyle davranmamız öğretilmiş. Bu yüzden sadece Şunu tekrar söyleyelim, siz kullandığınız uyuşturucular değilsiniz ama kullandığınız uyuşturucular bağımlılık yapabilir. Bir maddenin kontrolü altında mısınız yoksa zgr m? Ve bu herkes için farklı olabilir. Ben Şahsen herhangi bir Şeye bağımlı olmaktan hoŐlanmıyorum. Her Şeyin denenmesi ve sonra bırakılması gerektiğini, hiçbir Şeyin benim patronum olmadığını düşünüyorum. Uyuşturucu madde bağımlılığı olan insanlara karşı derin duygular besliyorum. Uyuşturucuların kendi kişilikleri olduğunu ve eğer kendimizle mutlu değilsek bizi yıkabileceklerini düşünüyorum. Bir fincan kahveden sonra bile düŐüncelerimi paylaşmak için ne kadar daha fazla enerjiye sahip olduğumu biliyorum. Ve kahvenin bile kendi kişiliği var, bu gerçekten çok hoş bir Şey. Bitki ayının kendi kişiliği var. Mesele bunun sizin kişiliğinizi ne kadar etkiliyor olduğu ve nikotinden kafeine, ectasy ve otesine, herhangi bir maddeye bağımlı olduğunuzda artık kişiliğiniz olmaktan çıktığınızı görüp gremeyeğeğiniz meselesi. Hayatımın o dönemi tamamen kapandı ve ben sizin de hayata pembe gözlüklerin ardından değil, dümdüz bakmanızı istiyorum.

Ectasyi bırakalı yirmi yıldan fazla oldu ama hayatıma bir etkisi oldu. Belki büyük bir deneyim olduğu ve iyi hissettirdiği içindir, onu kullanan insanları yargılamak ve ondan vazgeçmek, tekrar kendim olmak, onun yaşattığı zirvede değil kendi içimde dinlenmek benim için zor oldu. Bu gerçekten düşündüğüm bir konu değil ve sizinle paylaşmak bile zor geliyor. Sannırım halen kendimi yargılıyorum.

Paylaşmak istediğim diğer bir ilginç olay kız arkadaşım Jwala ile Goa'da tatil yaparken başıma gelmişti. Goa'nın partileri meŐhurdur ve kokteyl içerken çok dikkatli olmanız gerekir. Bir partideydik, çok yakın arkadaşlarımdan biri elinde kokteyllerle yanıma geldi, ben de safça kadehi dudaklarıma götürdüm ve o anda içinde ectasy olduğunu fark ettim çünkü bu

konuda epeyce deneyimliydım. Ve Jwala ile birlikte olduğum on yıllık süre boyunca hiç uyuşturucu kullanmamıştım, o da kesinlikle ectasy kullanmayan bir insandı. Ona istemeden biraz ectasy içtiğimi söyledim ve çok güzeldi çünkü o gece eve gittiğimizde ona gerçekten çok sarhoş, kımıldayamaz durumda olduğumu söyledim, oysa numara yapıyordum. O gece seviştığımızde de yine kımıldayacak durumda değilmişim gibi davrandım ve o da bu hareketsizliğimden çok hoşlanmıştı. Bilirsiniz, insanlar on yıllık birlikteliğin ardından biraz birbirlerinden sıkılırlar, ben de kadınların filmlerde defalarca yaptığını gördüğünüz bir şeyi yaptım, ectasy içmişim taklidi yaptım. O kadar eğlendim ki eğlence hissi beni gerçekten yakaladı ve çok iyi zaman geçirdim, Jwala da öyle, uyuşturucu kullanmamıştım ve çok eğlenceliydi.

Şu hikâyeyi çok seviyorum, küçük bir oğlan babasının yanına gitmiş ve “Eğer sigara ve içki içmezsem, uyuşturucu kullanmazsam ve sevişmezsem daha uzun yaşar mıyım?” diye sormuş. Babası biraz düşünmüş ve “Bilmiyorum ama sanırım sana daha uzun gelir,” diye yanıt vermiş.

Belki burada söylemeye çalıştığım şey şu, Osho Amerika’ya gelip beni gölgede bıraktığında, tüm dikkatleri üzerine çektiğinde, deyim yerindeyse ondan ayrıldım. Bir mola verdim; kendi hayatıma daldım. Sevgiden çıkıp uyuşturucuya girdim. Şimdi ise uyuşturucudan çıkıp farkındalığa girmekten söz ediyorum. Başlangıçta elbette sürekli tökezliyordum. O tür bir insan değilim. Öğretmenimin farkındalık olduğunu sanmıyorum ve bu farkındalığa ihtiyaç duymadığımız ya da farkında olmadığımızda farkındalıktan bir şey öğrenemeyeceğiniz anlamına gelmez. Güçlü ve incinmez olmak hep çok kolay. Belki babanız gibi. Ve güçsüz ve kırılğan biri olmak da öyle. Belki bunun kadınsı bir özellik olduğunu düşünüyorsunuz ama asıl mesele güçlü ve kırılğan olabilmek.

Amsterdam’da ilk defa duyduğumda bana çok mantıklı gelen bir fıkra var;

Amsterdam'da, şehrin merkezinde yer alan Vondel Park'ta Doktor Watson ve Sherlock Holmes bir gece kamp yapıyorlar. Bulldog Kafe'den de gerçekten müthiş uyuşturucular almışlar. Gece yarısı gibi uykuya dalmışlar ve saat üç civarında Sherlock Holmes Doktor Watson'ı uyandırmış, "Bana ne gördüğünü söyle," demiş. Doktor Watson saatine bakmış ve "Gördüğüm kadarıyla saat sabaha karşı üç, bırak uyuyayım, sabah konuşuruz," diye yanıt vermiş. Sherlock Holmes, "Hayır," demiş, "Bu çok önemli, ne gördüğünü bilmem gerekiyor." Doktor Watson Sherlock Holmes'un gerçek bir baş belası olabileceğini ve yanıt almadığı sürece onu uyutmayacağını bildiğinden, "Gökyüzünde milyonlarca yıldız görüyorum. Yarın çok güzel, bulutsuz bir gün olacak. Amsterdam'ın en güzel hali. Evrenin genişlediğini görüyorum. İsa'nın "Tanrı sevgidir" dediğini duyuyorum. Osho'nun İsa'yı dürtüp, "Tanrı diye bir şey yok," dediğini görüyorum. Bu nasıl? Ayrıntıları sabah kahve içerken konuşsak olur mu?" demiş. Bunun üzerine Sherlock Holmes Doktor Watson'a şöyle demiş, "Doktor Watson, hayatınızda bir kere ayaklarınız yere bassın. Biri çadırımızı çalmış!"

Bu yüzden evet belki Tanrı sevgidir. Belki Osho Tanrı'nın olmadığını söylerken haklı, o zaman Tanrı nasıl sevgi olabilir? Ama Osho'nun şu sözünü açıkça ifade etmeliyim, "Sevgi benim mesajım. Senin de mesajın olsun."

Geçenlerde yakın arkadaşım, profesyonel koşucu, run2day dergisinden (www.run2day.com) Henry Dullink bana, "Koşmak meditasyon mu?" diye sordu.

Verdiğim yanıtın bir bölümü burada:

"Evet... aslında eğer koşabiliyorsan başka bir meditasyona gerek yok; o yeterli! Bütünsel olabildiğin her aksiyon meditasyona dönüşür ve koşu o kadar güzel bir şey ki onun içinde tamamen kaybolabilirsin. Ve tüm elementlerle, güneşle, havayla, yeryüzüyle, gökyüzüyle ilişki içindesin; varoluşla ilişki içindesin. Koşarken nefesin doğal olarak çok derinleşir ve hara

merkezine masaj yapmaya başlar...burası da aslında meditasyon enerjisinin yayıldığı merkezdir. Göbeğin hemen altında, 5 santim kadar aşağısında yer alır. Nefes derinleştğinde bu merkeze masaj yapar ve orayı canlandırır.”

Bunlar gençken en sevdiği meditasyon koşturucu olan Osho'nun sözleri.

Ve kitabın başlarında yazdığım, atletlerin *alanda* olmak dedikleri şeyi burada tekrarlamak istiyorum. Söylemek istedikleri şey bir aktiviteyi artık onu sizin yapmadığınız, onun kendi kendine gerçekleştirdiğini fark ettiğiniz noktaya kadar yapmak. Maraton koşanların çoğu kilometrelerce koşuktan sonra alana girdiklerinden söz ederler, burada neredeyse kelimenin gerçek anlamıyla arkaya rastlanır, gevşer ve koşuyu izlerler. Bu benim başıma Amerikan Ordusu'ndayken geldi, daha önce anlatmıştım, bu deneyimi bir daha hiç unutmadım. Ordudan ayrıldıktan sonra alanın derinliklerine inmek için Hindistan'a gittim. Barışa bir şans vermek istiyordum. Hindistan'da arkadaşım ve öğretmenim, koşu arkadaşım Osho ile tanıştım.

Meditasyoncular da koşucular ile aynı deneyimi yaşarlar; kendilerini bir şeyler yaparken gördükleri ama bir şey yapar gibi hissetmedikleri bir alana girerler. Kendilerini meditasyon yaparken bile izlerler. Yani eğer bir şekilde arkaya yaslanıp beden hareket etmesini izleyebiliyorsak, o zaman biz kimiz ve yapma işini kim yapıyor? Ruhsal çevrelerde insanlar cesur bir şekilde, “Sen yapan değilsin!” derler. Ama sen yapan değilsen, o zaman kim? Eğer olayı gerçekleştiren sen değilsen, kim gerçekleştiriyor?

Küçük resimde, koşucu olarak yaşadığımız hayatlarımızda biz yapıyoruz ama büyük resimde, tanrı-insanlar olarak sadece var oluyoruz! Hayat sadece yaptığımızdan keyif almak değil; *var oluşunuzdan* da keyif almak. Nokta.

Bu yüzden evet, belki Tanrı sevgidir. Belki Osho Tanrı'nın olmadığını söylerken haklı, bu durumda Tanrı nasıl sevgi olabilir? Ama aslında konu sevginin farkında olmak. Bunun

iki bacağı var, bir tanesi sevgi, diğeri ise farkındalık, merkezli olmak için, şimdi ve burada olmak için, bedeninizin yürümesi, sizin ise kendi içinizde olabilmeniz için bu ikisinin birlikte yürümesi gerekiyor.

Ben arabalara dikkat eden bir insan değilim, daha çok tampon yazılarına bakarım. Bisikletle giderken yanımdan geçen arabalarda ne yazdığına bakıp Batı'da aydınlanmaya doğru, bağlanmamaya doğru, mizaha doğru bir hareket olup olmadığını anlamaya çalışırım. Ve şehre son indiğimde gördüğüm yazılardan biri, "Mutlu bir çocukluk geçirmek için asla çok geç değil!" Böyle bir cümle yazabilen biri kesin bir şeyler kullanıyordur.

Bana en çok yardımcı olan şeylerden biri Osho'nun bana söylediği ya da bana söylediğini sandığım bir şey; asla emin olamıyorum çünkü Osho'nun söylediği bir şeyi duyduğumda, kulağıma doğru geliyorsa, onu size bile söylemiş olsa aslında doğrudan bana söylemiş gibi geliyor. Ve komik olan şu ki kulağıma doğru gelmeyen bir şey söylediğinde benim olana kadar o sözlerin üzerinde meditasyon yapabiliyorum. Buna saygı duyduğunuz birine karşı hissettiğiniz güven ya da sevgi adını verebilirsiniz. Her neyse, Osho şunu söylemişti, "Çocukluğuna geri gittiğinde, hafızana geri gittiğinde, bu hayatta başına gelenleri görmek için hipnozu kullandığında bana bir iyilik yap, o anı yeniden yaşama, o anı ilk defa yaşa." Burada demek istediği şey şu, biz çocukluğumuza geri döndüğümüzde, ebeveynimizin ya da koçumuzun ya da birer politikacı olan din adamlarının bize haksızlık ettiği anları yaşarken herhangi bir savunma gücümüzün olmadığını görürüz. Orada kim olduğumuzu bilmiyorduk, bize tüm bu bilgilerin zorla verildiğini bilmiyorduk. Oraya bir yetişkin olarak gittiğinizde o anı ilk defa yaşayın. "Tanrım, küçük bir çocukken bu saçmalığa inanmıştım. Ama artık inanmıyorum, dik duracağım. Halen yanlış olabilirim ama oturup bunları kabullenmeyeceğim. Tekrar bir korkak gibi davranmayacağım. Hiç umursamadığım insanlara

saygı göstermeyeceğim” Yani bir şeyi ilk defa yaşamak hipnoz seansında insanları yumruklamaya başlamanız anlamına gelmiyor. Belki niyetleri iyiydi ama kendi hayatlarına bakmıyorlardı, sadece size saçmalıkları yüklüyorlardı. Bazen geri döndüğümde çocukluğumda gerçek olma cesaretine sahip olmadığımı ya da gerçek olma bilgeliğine sahip olmadığımı görüyorum. Küçük Michael’ı elinden tutuyorum ve “Ben artık büyüdüm küçük Michael, artık büyük bir Michael’ım. Seni elinden tutacağım, bu durumu birlikte yaşayacağız ve kendimiz olacağız. Bırak o adam bir başkasına konuşsun. Bırak o din adamı sana bilmediklerinden söz etsin ama yine de sana bildiklerini anlatmaya istekli olsun. Şimdi gel, elimi tut ve gidelim. Bu durumdan çıkalım ve büyüyelim. Saygı duyduğumuz ve sevdiğimiz insanlarla vakit geçirelim. Seninle uyanmak ve başarılı biri olmak istiyorum,” diyorum.

Osho’nun bana söylemiş olduğu bir şeyi şimdi anımsadım. Hindistan’dan ayrılıp Kaliforniya’ya döneceğim sıralardı ve ona bunu söylediğimde fikre bayıldığımı size anlatmıştım. Bana şöyle dedi, “Bu akşam ben konuşma yaparken bana çok yakın bir yerlere oturmanı istiyorum. Sana bir mesajım var.” Çok heyecanlanmıştım, bana on beş bin kişinin önünde kişisel bir mesaj iletecekti, o akşamki olay çok büyük bir olaydı çünkü Mumbai’de ne zaman bir ermiş konuşma yapsa, on beş bin kişi aslında çok küçük bir kalabalık anlamına gelir. Erken gittim çünkü Osho’nun yanına oturmak istiyordum ve elbette herkes aynı şeyi düşünmüştü. Çok yakınlarında değildim ama dürüst olmak gerekirse yakınına oturmak benim için hiçbir zaman önemli bir şey olmadı, bazı insanlar onun kucağına oturmak ister, ben hiçbir zaman böyle hissetmedim. Zaten âşıktım ve insanların ona yakın olmak için gerçekten çok uğraştıklarını görebiliyordum. Bu benim için hiçbir zaman büyük bir mesele olmadı. Ve ben Osho’dan ayrıldığımı söylerken, benim için şiir ondan ayrılma eylemindeydi. O sıralar hayatım Amerika’ya gidip meditasyonu arkadaşlarımla paylaşmak, onlara

Osho'dan söz etmekten ibaretti. Kendimden gerçekten hoşnutum. Onun yakınlarında olduğumda genellikle bilincimi kaybediyordum, ondan çok uzaktayken de bilinçliydim. Bu yüzden hiç böyle bir sorun yaşamadım. Onunla birçok defa oturdum ve dürüst olmak gerekirse beni gerçekten sarhoş eden şey sadece paylaşmaktı. Sanırım bu kitabı yazma nedenlerimden biri bu. Her neyse, o gece inanabiliyor musunuz, on beş bin kişi vardı ve Osho bana kişisel bir mesaj verecekti. Çok heyecanlanmıştım ama konuşma, ister inanın ister inanmayın, Hintçeydi. Bütün gece boyunca bana kişisel mesaj vermiş olabilirdi ama ben Hintçe bilmiyordum ve sadece orada oturup kendi kendime, "Kahretsin," dedim. Bu bir buçuk saatlik Hintçe konuşmanın ortasında uyuklamaya başladım, yerde, son derece rahatsız bir şekilde oturuyordum ve kendimden geçmek üzereydim, burada ne yapıyorum, çok aptalca...sonra, bu bir buçuk saatlik konuşmanın orta yerinde, "Köprüünün üzerine ev inşa etme," dedi. Ve bunu İngilizce söyledi; köprüünün üzerine ev inşa etme. Ve inanılmaz bir şeydi. Sanki o anda bir araştırma başladı. Bu cümleyi kendime yıllarca tekrar ettim. Ne demek istiyordu? "Köprüünün üzerine ev inşa etme." Ve benim için gerçekten çok güzeldi.

Bazen buna bir Zen koanı adını veririz ve bulduğum yanıt, tabii yanılıyor olabilirim, belki siz daha iyi ve daha aydınlanmış bir yanıt bulabilirsiniz ama biz bu hayatta sadece bir yürüyüş yapıyoruz ve kendi hayatlarımıza bakıyoruz ve "Hedef aslında yolculuğun kendisi," ifadesini birçok defa duymuşsunuzdur ve bu da yine bir Zen bilmecesi ama aslında birçoğumuz hedefe ulaşmadan tatmin olmayız ve hedef diye bir şey yok ki ona nasıl erişelim? Ve ben yine "Arayan aranır," cümlesini ifade etmek istiyorum. Tüm bir yaşam boyunca bu köprüünün üzerinde yürüyoruz, arıyoruz ve aradığımız şey aslında zaten olduğumuz şey. "Köprüünün üzerine ev inşa etme," üzerinde yaptığım meditasyondan elde ettiğim şey, asla durmak, hep yuvarlanan taş olmak. Asla biriktirme, asla sahip ol-

ma, bir evde yaşa ama evin senin sahibin olmasına izin verme. Bir araban olsun ama araba senin sahibin olmasın. Evet, maddi şeylere sahip ol ama onlar sana sahip olmasın. Biz genellikle birileri gibi yaşar, birilerine ayak uydurmaya çalışırız ve sonunda maddi varlıklarımızın esiri oluruz. Yani gerçekten anladım. Osho benden sürekli hareket etmemi istedi, bana daima, “Tanrı harekettir,” derdi. Bu yüzden sürekli kendimi arayarak köprüünün üzerinde yürüyorum ve o durmamamı, köprüünün üzerinde bir ev inşa etmememi söyledi. Durup arayışta olduğunu unutma. Benliksizliği arıyorken bile, arayan aslında aranan olsa bile, bunu daha bilmeden bilen birine henüz rastlamadım. Bu yüzden bilene kadar, çarklar dönmeye devam eder, sürekli hareket halindesiniz, köprüyü geçiyorsunuz ve Osho, “Durma, ev adı verilen hapisaneyi inşa etme. Arayanın arananın içinde kaybolduğu güne kadar sadece hareket halinde ol. Sen, sen olmayana dönüşeceksin. Kendine özgün olacaksın. Tanık doğdu, tanık seni bir Buda yapacak,” diyor. Bu tanık bu kitap boyunca benim sizinle paylaşmaya çalıştığım şeyin özünü oluşturuyor; görebilen ama görülemeyen bu tanık.

Gördüğüm başka bir tampon yazısı, “Yargılama,” şeklinde. İmza, İsa. Bu hepimizin de gerçekten yapmayı bildiği şey değil mi? Beni Hıristiyan olmamam konusunda yargılamakta uzman olmayan bir Hıristiyan’a henüz hiç rastlamadım. Peki Hıristiyanları yargılamayan bir Yahudi tanıdınız mı hiç? Demek istediğim, yargılamak en iyi yaptığımız şey çünkü bize onu yapmamamız söylendi. Tamam, o zaman şunu deneyin, sadece eğlencesine sizden önümüzdeki beş sayfayı okuduğunuz süre boyunca karşı cinsten gerçekten çekici bulduğunuz birini düşünmemenizi istiyorum. Beş sayfa boyunca sizi kelimelerden daha çok heyecanlandıran birini düşünmenizi istemiyorum. Şimdi bir an durun, gerçekten yemeğe çıkmaktan ya da geceyi geçirmekten hoşlanacağınız birini gözünüzde canlandırın. Sadece o kişiyi hayal edin, kimi düşündüğünüzü kimseye söylemeyin. Bu tamamen sizinle kendinizin arasında.

Şimdi bir an için durup kitabı bir yere bırakın. Ve o kişiyi düşünmeyin.

Eğer bunu başarabilerseniz ben hatalıyım ve sizi tebrik ediyorum. Ben düşünmüyor olduğum kişiyi çoktan düşündüğümü biliyorum. Tamam belki İsa'nın yargılama derken söylemeye çalıştığı şey, bunu yaptığımız için kendimizi de yargılamamız gerektiğidir. O kişinin kim olduğunu bilmiyorsunuz, ne yaptığını bilmiyorsunuz, belki onu hapse atacak güce sahipsiniz ama bu o kişiyi bildiğiniz anlamına gelmez. Nereden geldiğini bilmiyorsunuz; kafanız onun omuzlarının üzerinde değil.

Ama gerçekten de bilmiyorum. Halen bilmiyorum ve bu hikâyeyi anımsadığımda sanki merkezimi yitiriyorum ve tanık olun derken, bu gibi anlarda tanık ortadan kalkıyor ve öfke ortaya çıkıyor. Bunu gülerek söylüyorum ama siz beni anlıyorsunuz.

Sanırım ben o sevgi insanlarından biriyim; Osho'yu seviyorum ve bu yüzden aydınlandım. Ermişi sevdiğim için sevgiye dönüştüm. Ama bu benim eğitimimin bir parçası. Bir bacağın sevgi olduğunu söylemek istiyorum ve evet, tek bacaklı bir şekilde zıplayarak çok şey öğrendim. Yorulmuştum; sadece sevgi olmak yorulmadan mümkün değildir. Dengenizi yitirdiğinizde, sadece sevgi olsanız bile yorulursunuz. Eğer sol bacağınıza sevgi adını verirse ve siz bütün gün sol bacağınızın üzerinde zıplayıp durursanız eninde sonunda denge bozulur, yorulur ve düşersiniz. Çünkü meditasyonun iki bacağı var; birincisi sevgi, ikincisi ise farkındalık. Bana göre ben sevgiyle başladım çünkü dürüst olmak gerekirse, bunu yapmaya ihtiyacım vardı. Hayatımda sevgiye ihtiyacım vardı ve o deneyimi yaşamak için delirmeye hazırdım. Bunu nereden mi biliyorum? Bazen elbette her şey olup bittikten sonra bilirsiniz ve ben bunu basitçe açıklayabileceğimi düşünüyorum. Buraya kadar sanırım Hindistan'a birkaç kere gidip geldiğimi, Geetam'ı kurduğumu biliyorsunuz, bu da işimin Kaliforniya'da oldu-

nu gösterir, Osho'yu Hindistan'da ziyarete gittiğimde en fazla üç ay kalabiliyordum ve oraya keyif almak için gittiğim çok açık. Bir şekilde çalışmak için de ama karıştırmamak gerekiyor çünkü yılda dokuz ay işim Geetam Rajneesh Sannyas Ashram'ında, Kaliforniya'daydı.

Ve bir gün, oldu. Osho Amerika'ya geldi. Bu benim için çok ilginç bir andı çünkü bir açıdan Amerika'daki Osho bendim. Önde gelen bir merkezi yönetiyordum ve artık orası çok popüler bir yer olmuştu; insanlar sadece gelmekle kalmıyordu, kitaplar alıyor, kasetler alıyor, bize yazıyorlardı. Bu iletişimi, kitap ve kaset satma işini ben yürütüyordum ve çok eğleniyordum. Size anlatamam, harikaydı. Krishna Priya'nın Geetam'a hiç gelmemiş olması fikrine alışmıştım. Bekâr olmak hoşuma gidiyordu ve harika zamanlar geçiriyordum. Ne diyeceğimi bilmiyorum ama Amerika'da Osho olmak gerçekten çok keyifliydi. Sonra Osho çıkageldi ve tanrım, artık şiir değildim, artık insanlara ben Osho'yu tanıyorum, sen tanıyorsun, bir sonraki uçağa binip ona gitsen iyi olur, diyemiyordum. Oldukça etkiliydim ve bunu inanarak yapıyordum. Gerçekten de Hindistan'a gitmeniz size yararı olacağını düşünüyordum ve ne kadar iyi bir satıcı olabileceğimi biliyorsunuz; kendi ürünümü beğeniyordum ve ortada ürün filan yoktu. Böylece çok sayıda insan benim kılavuzluğumda Hindistan'a gitti ve birçok insan bundan yarar sağladı. Ama Osho 1981'de Amerika'ya geldiğinde foyam ortaya çıktı, işim bitmişti.

Ve bu bir açıdan aşk hikâyemin de sonu oldu. Artık Osho'yu sevmiyor değildim, sadece Amerika'dayken onunla olmamayı seçtim. Artık işim yoktu, Geetam Osho'nun oldu, Osho'nun Hindistan'da yönettiği üniversitenin tamamı doğrudan gelip Geetam'ı ele geçirdi. Geetam'ı yöneten kişi olmaktan çıkıp bulaşıkçı oldum. Komik olan şu ki bulaşık yıkamayı seviyordum ama yine de vurulmuştum, belki banka müdürüyken birden o bankanın odacısı olsanız beni anlarsınız, kahrolası egonuz açısından çok zor bir şey olabilir. Benim egoma zor

geldiğini biliyorum. Meditasyonda amaç egoyu yok etmektir ve aydınlanmanın egoyu yok etmek olduğuna kesinlikle katılıyorum ancak yine de canımı acıtmıştı. Sanki egom burnuna bir yumruk yemiş gibiydi.

Farkındalık adı verilen diğer bacak üzerinde ilerlemeye başladım. Ama buna girmeden önce, kitabın bu noktasında artık çoğunuzun, “Krishna Prem bize neden Osho’nun doksan üç Rolls Royce’u olduğunu anlatacak, neden Osho’nun Oregon’da 300 kilometrekarelik bir arazi yönettiğini ve Amerika’da ne aradığını anlatacak,” dediğini tahmin ediyorum. Ve dürüst olmak gerekirse bu bildiğim bir konu değil. Keşke size her şeyi anlatabilseydim ama ben de ancak sizin kadar tahmin yürütebilirim çünkü Amerika’ya geldiği andan itibaren ben bir süreliğine uzaklaştım. Halen Krishna Prem’dim, halen yıl dönümü kutlamaları için çiftliğe uğruyordum, işin aslına bakarsanız yılda dört kutlamaya gidiyordum ama o sıralar artık bir beden eğitici olarak dünyaya dönmüştüm. Yani dolaşmaya çıkmıştım. Ve sanırım Osho Rolls Royce’lardan gerçekten hoşlanıyordu. Bilmiyorum, bu konu benim için hiçbir zaman önemli olmadı. Onun doksan üç Rolls Royce’u vardı, ben ise üstü açık kırmızı bir Vosvos kullanıyordum. Size bu hikâyeyi anlatmayı çok isterim çünkü bu da bir tür aşk hikâyesi:

Osho’nun doksan üç Rolls Royce’u vardı, bana ise çok şirin, çok güzel bir üstü açık kırmızı Vosvos bahşedilmek üzereydi, çok şirin, çok şirin, çok şirin. Geetam’ı üzerimdeki tuncu giysilerle ve bir sırt çantasıyla terk ettim, başka hiçbir şeyim yoktu, bir kuruşum yoktu. Venice’e gittim. Çok cesurdum ve herhangi bir farkındalığım olsaydı muhtemelen çok korkardım ama bu farkındalık denilen bacağı üzerinde sıçramaya başladığım zamandı.

Kaliforniya’da, Venice şehrindeydim ve orası leş gibi kirliydi. Temiz hiçbir şey yoktu. Temizlik adı verilen her şey Tanrısalığa yakındır, bilmiyorum, bir ilgisi olmalı. Bunun ne olduğunu bilmiyorum, eğer bulacak olursanız bana da söylerse-

niz sevinirim ama özünde Venice plajı çok kirli olduğundan temiz ve güzel bir yer aramaya başladım. En sonunda bir Volkswagen karavan buldum, tertemizdi. Sonra gözüm tampon yazısına ilişti, orada Osho'nun bir resmi ve yanında da çok, çok bilinen bir yazı vardı: "İsa tasarruf eder, Musa yatırım yapar, Bhagwan ise harcar," yazıyordu. Gerçekten çok komik bir tampon yazısıydı ve gülmekten kendimi alamadım, ben kahkahalarla gülerken bir adam üçüncü kat penceresinden baktı ve beni gördü, "Krishna, orada bekle," dedi. Aşağı indi ve "Sana her zaman teşekkür etmek istedim çünkü Geetam'da seninle karşılaştığımızda bana bir mala vermiş ve beni Osho ile tanıştırmıştın," dedi. Mala 108 boncuktan oluşan ve altında Osho'nun küçük bir resminin olduğu bir tespihtir. Her neyse, bana şöyle dedi, "Tanrım, sana hiç yaptıklarının karşılığını ödemedim. Senin için yapabileceğim bir şey yok mu?" Ben de, "Şehre yeni geldim ve kalacak bir yerim yok," diye yanıt verdim. "Şehir dışına gidiyorum, kiramı da ödedim, burada kalabilirsin," dedi. Ayrıca bana 500 dolar verdi ve akşam yemeği ısmarladı. Böylece kalacak bir yerim, 500 dolarım olmuştu ve yemek yemiştim. Birlikte rahatladığımız sırada bir başka arkadaşımız geldi, beden eğitmenliği yapıyordu ve on haftalık bir kursa başlamak üzereydi, bu on haftalık sürede derin doku masajı gibi yöntemler öğretiliyordu. Kurs ücretinin ne kadar olduğunu sordum çünkü tutunacak bir şeye, yapacak bir şeye ihtiyacım vardı. Fiyatın 500 dolar olduğunu öğrendim. Ben de ona 500 doları verdim ve ertesi gün kursa başladım, cebimde yine bir kuruşum yoktu. Ama kalacak bir yerim ve dolapta beni birkaç gün idare edecek kadar yiyecek vardı.

Artık anlamış olduğunuz üzere epey girişken bir insanım. Kurs on haftaya yayılmış on günlük bir programdı ve haftanın geri kalanında pratik yapmanız gerekiyordu. Ben de şöyle yaptım. Kursun ilk gününe katıldım ve bir sonraki ders gününe kadar geçen sürede insanlar üzerinde pratik yaparken her birinden on dolar aldım, bu da yeniden dengeleme masajı adı veri-

len yöntem için çok makul bir fiyattı. Ve masajda iyiydim çünkü bir başka insana dokunmaktan korkmuyorum. Biriyle birlikte olmaktan ve insanlara dokunmaktan hoşlanıyorum. Yaşadığım tecrübe insanların halen benimle Osho hakkında konuşmak istemeleri ama bunun için para ödemek istemiyor olmalarıydı. Ama eğer onlara seans sırasında Osho'dan söz edecek olursam bana on dolar verecek kadar kendilerini iyi hissediyorlardı. Böylece başarılı bir girişim sahibi oldum. Gerçekten iyi iş çıkarıyordum, insanlar arkadaşlarını da getiriyordu, iyi kazanıyordum. Kirayı ödedim. Önceden bir masaj masası kiralamıştım, sonradan masa satın aldım. Gerçekten iyi gidiyordum, halen andaydım, finansal olarak halen çok ilerlemiş değildim ama gerçekten çok eğleniyordum. Sonra Bianca adında çok güzel bir Meksikalı kız geldi ve ona dokunduğum anda ağlamaya başladı. Kocasının intihar ettiğini öğrendim ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum ama sadece sevgi dolu bir şekilde, aynı zamanda kendi duyguları ile bağlantı kurmasını da sağlayarak derin masaj yaptım. Ve birbirimizle çok iyi vakit geçirdik ve bana karşı çok cömertti ve çok eğlendik. Masajdan kısa bir süre sonra ilişkimiz daha yakın, daha güzel bir hale geldi ve bir gün onun Volkswagen'yle, üstü açık kırmızı arabasıyla dolaşmaya çıkmıştık, bana kocası ile hiç vedalaşmamış olmasının kendisine ne kadar zor geldiğini anlatıyordu. İlişkileri sonlanmamıştı ve tam o sırada bir ambulans siren çalarak yanımızdan geçti. Araba sonuçta bir Volkswagen'di ama sonuçta Los Angeles'teydik ve ambulans bile hızlı gidemiyordu ve ben hemen bir U dönüşü yaptım, ambulansı takip etmeye başladım ve ona şöyle dedim, "Ambulansta giden kişi kocan. Ölmek üzere, ona şu anda veda etmen gerekiyor." O anda gözyaşlarına boğuldu ve ambulansa doğru konuşmaya başladı, bir yandan da hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu, onu ne kadar sevdiğini, onu kaybetmenin çok zor olduğunu ama bu dünyada yaşamının ona ne kadar zor geldiğini anladığını söyledi. Gerçekten çok güzeldi, çok güzel bir vedaydı.

Artık peşimizde bir polis arabası vardı çünkü ambulansı takip ediyorduk ve sanırım Daniel Freeman Hastanesi'ne giden yoldaydık, ambulans hastaneden içeri girdi, onu ben takip ettim, polis arabası da peşimizden girdi. Bianca'ya döndüm ve "Biliyor musun, ehliyetim bile yok, çok inandırıcı olmamız gerek yoksa beni tutuklarlar," dedim. Arabadan fırladı, ambulansın arka kapısını yumruklamaya başladı, polisler benim yanına geldi ve ben de onlara, "Tanrı'ya şükür buradasınız, bu kadına yardım etmemiz gerekiyor. Lütfen bize yardım edin," dedim. Polisler bunun üzerine sadece arabalarına atlayıp hızla uzaklaştılar. Bu kadınla herhangi bir işleri olsun istemiyorlardı ve onları da suçlayamam. Onu ambulansın arkasından uzaklaştırmaya çalıştım, "Tamam, geçti, polisler gitti, artık ağlamayı bırak," dedim. Ama durmadı, ambulansın arka kapısını yumruklamayı sürdürdü. En sonunda ambulans şoförü inip yanımıza geldi, o da Meksikalıydı ve ambulansın arkasındaki hastadan çok, Bianca için endişelenmişti. Onu kaldırıma oturttuk, kollarımda ağlıyordu ve ben adama teşekkür ettim, "Özür dilerim, kocası yeni öldü ve ona veda ediyorduk," dedim. Neredeyse anlamıştı. Sonunda ambulansın kapılarını açtı ve kolu kırılmış zavallı, küçük bir çocuk indi. Kolunun kırılmasından çok arka kapıları yumruklayan kadından korkmuş gibi gözükiyordu. Kırık olmayan kolunun altında bir kaykay tutuyordu, ona binmeye kalkıştığı anda ambulans şoförü onu alıp bir tekerlekli sandalyeye oturttu. Buna gerek yoktu ama sanırım herkese böyle yapıyorlardı.

Her neyse Bianca artık haykırarak ağlıyordu ama en sonunda kendine hâkim oldu ve hikâyenin sonunda Rajneeshpuram'da yaşamaya başladı. Yaptığı son jest giderken Volkswagen'in anahtarlarını bana fırlatıp "Sanırım çiftlikte üstü açık bir arabaya ihtiyacım olmayacak. Daha orada yol bile yok. Keyfini çıkar," dedi. Ve belgeleri imzalayarak arabayı bana devretti. Böylece üstü açık arabam, kirasını ödediğim bir yer, bir masaj masamla buradaydım, hayat güzeldi, farkındalık adı

verilen tek bacağı üzerinde zıplıyordum. Yorulmama daha çok vardı. Şimdi size karşı merhamet duyuyorum, kendime karşı da merhamet duyuyorum. Bu dünya gezegeninde, evrenin bu banliyösünde kendiniz olmak kolay değil.

Bir an için durun, bakın ve kim olduğunuzu görün; hemen, şimdi. Düşünceleriniz arasındaki o saniyelik boşlukta, zihniniz fikirlerle dolmaya başlamadan önce kim olduğunuzu görün. Belki bilmiyorsunuz. Belki yok oldunuz. Sadece düşüncemizin durduğu o anlarda, şok ya da sürprizlerle karşılaştığımız zamanlar gibi anlarda özgün yüzümüzü kısa bir süreliğine de olsa görebiliriz. Ancak düşüncelerimiz, hatıralarımız ya da düşlerimiz olmadığında, bir beden ya da zihin olduğumuz fikrine sahip olmadığımızda, tutunacak bir kimliğimiz yokken kim olduğumuzu bilebiliriz, tamamen hayatta, taze ve yeni.

Sahip olduğumuz diğer bir fikir, hepsi birden olduğumuz, tüm “kişiliğimiz” olduğumuz fikri. Diğer bir ifadeyle, biz adımız, yaşımız, cinsiyetimiz, görünüşümüz, cinselliğimiz, eğitimi-mimiz, özelliklerimiz, yeteneklerimiz, ailemiz, dinimiz, milliyetimiz, geçmiş ve geleceğimiz şeklinde bir bütünü. Biz bu insan bedeni-zihninin yaptığı, hissettiği, düşündüğü ve söylediği her şeyiz. Bu yüzden sırf eğlencesine bir kişilik inşa edelim ve bunu kolay bir şekilde yapmak için, beni örnek alalım. Tamam, ana rahminden yeni çıkmış, dünya gezegeninde ilk gününü yaşayan bir bebekle başlıyoruz. Sonra ona bir isim ve bazı temel ayrıntıları veriyoruz: Michael Mogul, doğum yeri Boston, doğum tarihi 1943, Amerikalı, erkek. Sonra ona çocuklukla ilgili bazı bilgileri ekliyoruz; ablası tarafından büyütüldü, Yahudi olarak yetiştirildi, Boston Red Socks takımında oynamak istedi. Buna bazı ergenlik detayları ekleyelim; okuldan nefret etti, yine de mezun oldu, avukat olmak istedi, işletme okudu. Şimdi biraz yetişkin hikâyeleri ekleyelim; ordudan atıldı, Londra’da barmenlik yaptı, otuz yıl Hindistan’da yaşadı. Buna geçmişten bazı ayrıntılar koyalım, dünyayı dolaştı, meditasyon yaptı gibi. Biraz da gelecekle ilgili ayrıntılar; sek-

sen yaşında evlenip çocuk sahibi olabilir, bir işe girebilir. Şimdi de başkalarının fikirlerinden bir demet; komik, çılgın ve sevimlidir. Üzerine bazı ilgi çekici veriler koyalım; mango sosu sever, çalışmaya alerjisi var. Bunu da bazı ekstra ayrıntılarla tatlandıralım; burcu Başak, yükseleni Boğa, yengeç etine düşkün, tenis oynamayı sever. İşte oldu! Bir porsiyon kişilik, hemen geliyor.

Bunu isterseniz evde kendiniz de deneyebilirsiniz. Bunu herkes yapabilir, aslında herkes yapıyor da ve zaten sorun da bu. Doğduğumuz günden itibaren bu kişiliği, bu karakteri, kendi hikâyemizi inşa ediyoruz. Ve yıllar geçtikçe ona ince ayar yapmaya, onu güçlendirmeye ve yeni satırlar eklemeye devam ediyoruz. Ve gittiğimiz partilerde hikâyemizi diğer insanlara anlatıyoruz, onlar da kendi hikâyelerini bize anlatıyorlar. Ve tabii başka insanların hikâyelerini de konuşuyoruz, “John var ya, bir an çok tatlı bir adam, sonra aniden rezil biri oluyor” ya da “Cindy’i tanıyorsun, görüldüğü kadar utangaç biri değil,” gibi. Sonra birkaç ayrıntıyı elde eder etmez, onların kim olduğunu bildiğimizi sanıyoruz ve onları hemen kategorize ediyoruz. “O Akrep burcu, mutlaka seksi biri olmalı.” “Ondan uzak dur, o Aslan burcu!” Film karakteri mi yoksa büyük bir kişilik mi.

“Kişilik” kelimesinin Yunancadaki kökenleri *persona* yani maske kelimesine dayanır. Yani biz kişiliği bir maske gibi aslında kim olduğumuzun üzerine takarız. Genel olarak hayatımızın ilk bölümünü *personayı* oluşturmaya çalışarak, karakterimizi geliştirerek ve sosyal maskemize şekil vererek geçiririz. Zorlu bir yoldan geçerken diğer insanların “Aldırma, bunlar karakterini geliştirir,” demesi tesadüf değildir. Aynı zamanda onu istediğimiz gibi görünecek şekilde biçimlendirebiliriz; onu takıp çıkarabiliriz, hem toplumsal hem mahrem maskeler yaratabiliriz. Önce bu karakteri yaratmamız ve sonra onun ne olduğunu keşfetmemiz gerekiyor, onu ancak ondan sonra parçalara ayırmaya başlayabiliriz. İşte eve dönüş yolculuğu tam

olarak bu, sosyal duvar kâğıtlarımızı sökmek ve kimliğimizin duvarlarını yıkmak, ta ki tamamen çıplak kalana kadar.

Temel olarak bütün bunları indirgediğimizde kişiliğimiz sadece bilgi ya da veri toplamından, kim olduğumuza dair, genellikle kelimelerle ifade edilen düşüncelerimizden ibaret bir şey olur. Ama katı, somut ya da taşta yazılı bir şey değildir. Aslında şaşırtıcı derecede kırılabilir ve derme çatma bir şeydir ve her an yok olabilir. Kişiliğimiz kim olduğumuzu düşündüğümüz şeydir ve buradaki anahtar kelime *düşünmektir*. Kişiliğimiz olması için düşünmemiz gerekir ve düşünmediğimizde kişiliğimiz de olmaz. Zihin durduğunda, orgazm ya da meditasyon ya da şok anlarında kişiliğimizi nasıl kaybettiğimizi ve boş bir sayfaya dönüştüğümüzü hiç fark etmediniz mi? Bu kitap işte bunun için yazıldı; bu kişiliğin katmanlarını soyarak ve altında yatan özgün yüzü ortaya çıkarmak için.

Peki, kişilik ve kimlikten, benden söz ettik ama ya diğer şeye, egoya ne demeli? Tipik olarak biz bu kelimeyi kendini beğenmiş yerine ya da birisi hakkında “Biraz kendisiyle dolu,” demek için kullanırız. “Egosu Teksas eyaleti kadar büyük,” diyebiliriz. Genel olarak ondan sanki bazılarımızda olan, bazılarımızda olmayan pis bir bulaşıcı hastalık gibi söz ederiz. Ama kılı kırk yarmak bir tarafa, o temelde kişilik ya da kimlik anlamına gelen bir diğer kelimedir, “ben” fikrimizdir. Temel olarak bu hastalık hepimizde var ve hepimiz ondan acı çekiyoruz.

Bu egodan sanki elle tutulur, somut bir şeymiş gibi söz ediyoruz ama işin aslına bakarsanız o kim olduğumuzla ilgili olarak zihnimizde uçuşan bir düşünce topluluğundan başka bir şey değildir. Bu yüzden egoyu öldürmekten ya da egonun ötesine geçmekten söz edildiğinde bu basitçe kim olduğumuz hikâyesinden vazgeçmek anlamına gelir. Zihni düşüncelerden tam olarak temizleyene kadar, neyin doğru olduğunu görmemiz mümkün değil. Bu basit, kolay bir şey, roket bilimi değil.

Muhtemelen hayatımızın ilk bölümünü bu egoyu şişirerek ve sahip olduklarımızı sergileyerek geçirdik ama ego balonu patladığında gerçeği görmemiz mümkün olabilir; o aslında sadece bir sıcak hava balonudur. O zaman bu çılgın ben fikrine gülüp geçebiliriz. O zaman ego görmez, egoyu hissetmez, ego olmayız. Eğer şu anda egonuzu yaşıyorsanız o zaman zihni olan bir birey olmak yerine zihninizle özdeşleşmişsiniz demektir.

Kişiliğimiz ya da kimliğimiz sadece aşılması gereken bir fikirler topluluğudur. Buna bakmanın bir yolu tüm kişiliğimizi bir ev, kişiliğimizin her bir yönünü de bir pencere olarak düşünmektir. Kişiliğimizin birçok yönü olduğuna göre, evin de birçok penceresi olacak. Ve sürekli kişiliğimizi geliştirmeye çalıştığımız göre, pencereleri sürekli temiz tutmaya ve parlatmaya çalışacağız demektir. Ve hayatta uzmanlaşma eğilimimiz olduğuna göre belki bir ya da iki pencereyi diğerlerine göre daha fazla parlatacağız. Diyelim bir hemşiresiniz ve her gün adı hemşire olan pencereyi silip parlatıyorsunuz çünkü hemşire adı verilen pencerenin siz olduğunı düşünüyorsunuz. Ve diyelim ben sizin yan komşunuzum ve ben de büyük bir meditasyoncuyum, o zaman her gün adı meditasyoncu olan pencereyi parlatacağım çünkü o pencerenin ben olduğumı düşünüyorum.

Yani hepimiz bu küçük camları parlatmakla meşgulüz oysa yapmamız gereken tek şey sadece pencereyi açmak ve uçup gitmek. O zaman o küçük pencere olmadığımızı, o ev olmadığımızı, uçsuz bucaksız gökyüzü olduğumuzu göreceğiz. O zaman, eğer aşağı bakacak olursak, halen evlerine tıkalı kalmış, camlarını silen ve halen kişilikleri olduklarını düşünen milyarlarca insanı görebileceğiz. Ve eğer kendi kendinize gülüp, “Bakın, ben özgürüm ama siz halen hapisanelerinizde yaşıyorsunuz,” diyecek olursanız büyük olasılıkla çakılıp ölürsünüz. Onun yerine aşağı bakar, aşağı gerçekten dikkatli bir şekilde bakarsanız herkesin elinden gelenin en iyisini yaptığını, kendi hızında ilerlediğini ve tam olarak olmaları gereken yer-

de olduklarını görürsünüz.

Doğu'da bir evin birçok penceresi olduğunu ama tek bir gökyüzü olduğunu söylerler. Kişiliğimizin birçok yönü var ama sadece tek bir siz varsınız. Ve güzel olan şu ki bir kere gökyüzü olduğunuzu bildikten sonra gerçekten çok eğlenebilirsiniz. Eve geri dönebilir ve tüm pencereleri parlatabilir, istediğiniz her şeyle oynayabilirsiniz çünkü artık zaten gökyüzü olduğunuzu bilirsiniz. Yani gördüğünüz gibi olay bu kadar basit, eviniz sizin yuvanız değil ve kişiliğiniz de gerçekliğiniz değil.

Artık bu aşamada, aklınızdan şunlar geçiyor olabilir...Ama ben kim olduğumu ya da olmadığımı biliyorsam bunların ne önemi olabilir? Ve ben bir açıdan hiçbir anlamı olmadığını söyleyebilirim. Bunu bilseniz de bilmeseniz de, siz, sizsiniz. Uyanık bir sizden çok, uyuyan bir siz olabilirsiniz ve temel olarak hayat ne olursa olsun sizin içinizden akıp geçer. Varoluş sizin nefes alışverişinize dayalı değil, oyunda sizin karakterinizin uyanmasına ihtiyacı yok. Varoluş her zaman var, sizin yaptıklarınızdan, söylediklerinizden, düşündükleriniz ya da hissettiklerinizden bağımsız olarak var. Siz zaten özgürsünüz. Eğer hayatı yaşamakla çok meşgulseniz ya da umurunuzda değilse o zaman sorun yok; sadece yaşayın, sevin ve gülün ve bu kitabı hemen elinizden bırakın.

Ama uyanmak istiyorsanız o da harika! Eğer bilmek için bir açlık, araştırmak için bir istek duyuyorsanız ve *umurunuzdaysa*, o zaman fark eder. Sadece gerçekten uyanmayı isteyip istemediğinizi bilin, bu şekilde yolunuzu bulacaksınız ve ihtiyacınız olan her şey önünüze gelecek. Eğer olasılık mevcutsa ve *uyanabilecekseniz*, o zaman neden olmasın? Neden köpekler taşaklarını yalar? Yapabildikleri için!

Ama ne diyebilirim? Ben iki tarafta da bulundum ve kim olduğumu bilmek harikanın ötesinde bir şey. Uyanık olmak olmamaya göre sonsuz ve tarif edilmez bir şekilde daha iyi, kelimelerle onu anlatmak mümkün değil. Çelişkili bir şekilde, uyanık olmak her şeyin mükemmel olması demek değil, sade-

ce sizin kusurları görmüyor olmanız demek. Herhangi bir şey öğreneceğiniz anlamına gelmiyor, sadece zaten var olanları bilmek demek. Kötü günler geçirmeyeceğiniz anlamına gelmiyor, sadece tüm deneyimlerinizden keyif alacaksınız demek. Özel biri olacağınız anlamına gelmiyor, sadece herkes içinde en sıradan olacaksınız demek.

Bir keresinde havalı bir Starbucks çalışanına artık aydınlanmış olduğumu söylemişim. “Süper,” dedi ve ekledi “Latte-niz iki dolar doksan dört sent.” Temel olarak aydınlanmak kirayı ödeyen şey değildir; kahvenizi bile bedavaya alamazsınız.

Hayat okyanusunda susuz kalmış sizin gibi tüm balıklar için bir hikâye:

Bir yerde gerçek doygunluğa ulaşmanın yolunun başladığınız her şeyi bitirmek olduğun okumuştum. Evi dolaştım ve başlamış olduğum ama henüz bitirmediğim her şeyi buldum. Bu sabah evden çıkmadan önce bir şişe kırmızı şarap, bir şişe beyaz şarap, birkaç kadeh Bailey’s ve Kahlua, bir kadeh viski, bir avuç Prozac ve bir kutu çikolata bitirdim.

Ne kadar iyi hissettiğimi size anlatamam!

Biliyor musunuz, geçmişimiz olduğumuzu düşünmeyecek olursak geleceğimiz olduğunı düşünmeye başlayacağız. Hayatımın çoğunda gelecek için yaşadım. Yarın her şeyin daha iyi olacağını düşündüm. Bu fikre ne zaman kapıldım bilmiyorum ama muhtemelen çocukluğumdayken olmalı. “Okul çok sıkıcı, büyümek için sabırsızlanıyorum,” dediğimi anımsıyorum. Mezun olup işe girdiğimde, “Aman Tanrım, iş çok sıkıcı, dünya zorlu bir yer,” demiştim. Her neyse, elimden geleni yaptım ve komik olan şu ki hiçbir zaman moralimi çok bozmadım çünkü bir gün hayatın bir şekilde daha iyi olacağına inanıyordum. Hindistan’da Osho ile karşılaştığımda bile halen gelecekte yaşıyordum ve “Belki bir gün onun yanında oturabilirim,” diye düşünüyordum. Ve o her zaman şimdi ve burada olmaktan, gelecekte *yaşamamaktan* söz etse de, o zaman bir şekilde bunu anlamamıştım.

Yani ne olup bittiğini ve bunu neden yaptığımızı biliyorum. Bize ileriye dönük plan yapmamız, kötü günler için biriktirmemiz, önümüzdeki parlak güzel gelecek için yaşamamız öğretildi çünkü bugün çok iyi gözüküyor. Ya da “Belki şimdi pek bir şey değilim ama birkaç yıl bekleyin, o zaman herkese gününü göstereceğim. O zaman dünyayı ayağa kaldıracağım!” diye düşünüyoruz. Yani bazen kimliğimizi yarın kim olacağımıza ya da kim olmak istediğimize dayandırıyoruz çünkü bir şekilde bugün yeterli değiliz. “Sadece biraz sabır, göreceksiniz, bir arabam olsun, artık bana gülemeyeceksiniz,” diyoruz.

Ve biliyor musunuz, burada bir şeyler başarmaya çalışan ya da kendileri için daha iyi bir hayat elde etmek isteyen kimseye kötü bir şey söylemeye çalışmıyorum. Bence doktora yapan ve senaryo yazan bu kadar çok doğalgazcı olması harika bir şey. Hayır, böyle bir şey söylemiyorum. Eğer doktor olmak istiyorsanız, olun, bir sörfçü olmak istiyorsanız, sörfçü olun. Hepimiz bir şekilde hayatımızı kazanmak zorundayız ve yaptığımız işten nefret etmektense onu sevmeniz daha iyi. Sadece yapacağınız şeyi ve olacağınız kişiyi zaten olduğunuzla karıştırmayın. “... olduğunda adam olacağınız” hikâyesini kendinize anlatmaktan vazgeçin. Çünkü gelecekte oraya vardığınızda yine aynı şeyi düşünüyor olacaksınız. Bu arada tüm fikirleriniz, beklentileriniz, hırslarınız ve hedefleriniz sizi şu anda siz olmaktan alıkoyan şeyler.

Ve kim bilir? Bir saniyelğine inanmamaktan vazgeçin...Belki şu anda kim olduğunuz olmaya niyetlendiğiniz şeyden çok daha iyidir? Belki olmak istediğiniz her şeyi zaten oldunuz? Eve giden yol biri olmakla ilgili bir şey değil, bir karakter yaratmak ya da inşa etmekle ilgili değil, çabalamaktan vazgeçmekle ve ona zaten sahip olduğunuzu görmekle ilgili. Gerçek şu ki siz dün olduğunuz kişi değilsiniz, yarın olacağınız kişi de değilsiniz, bir yerden bir yere geçiyor değilsiniz, siz zaten sizsiniz, her zaman öyleydiniz ve her zaman öyle olacaksınız.

Bir arkadaşımın kızına bir keresinde, “Büyüyünce ne olacaksın?” diye sormuştum. “Büyümeyeceğim!” diye yanıt verdi. Akıllı çocuk. O çoktan orada.

Osho 1990 yılında bedenini bıraktığında odamda dinleniyordum, aniden yan komşum Niten kapımı çaldı. Gözyaşları içindeydi ve Osho'nun şimdi bedenini terk ettiğini, kendisinin de Buda salonuna gideceğini söyledi. Bana Osho'nun ölümünden söz ederken kollarında bir yaşındaki oğlunu tutuyor olması bana ilginç gelmişti. Niten ağlarken oğlu en az onun kadar yüksek sesle neşeli sesler çıkarıyordu çünkü beni gördüğüne mutlu olmuştu, durumun tuhafılığı gözümden kaçmadı. Osho'nun “Ölüm dahil her şeyi kutlayın,” sözünü anımsadığımda da garip bir memnuniyet duygusu hissettim. Aynı anda hem hüznün, hem neşeye boğulduğumu söylemeye gerek yok. Bu anları nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum, siz de ancak kendiniz de benzer bir şey yaşadığınız beni anlayabilirsiniz. Saat tam yedide, Osho podyumda her zamanki yerine geldiği sırada Buda salonuna doğru ilerledi, sadece bu keresinde bedeni çiçeklerle kaplanmıştı ve yakılmaya hazırды. Akşamı Osho'nun bedeni yanarken şarkı söyleyerek ve dans ederek geçirdik. Onun ölmekle ilgili sorunu olmadığını biliyordum ama kendim için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Benim için bir baba figürüydü ve ben onun fiziksel mevcudiyetine fazlasıyla bağlıydım. Ölümü bir uyandırma servisi gibiydi. Sabah dört gibi odama döndüm, kendime bir kadeh viski koydum ve eşyalarımı topladım. Güneş doğarken kahvaltı salonuna gidip veda ettim, arkadaşlarımın yemekleri neşeye hazırlıyor olmaları beni çok şaşırtmıştı, daha önce hiç hissetmediğim bir hüznün ve neşe karışımı vardı. Katıldığım her cenaze yiyecek ve hüznle doluydu, bu ise sadece canlıydı. Kendime bu kutlamanın sonsuza kadar sürmeyeceğini söyledim, bu yüzden çantalarımı açmadım ama parti bitene kadar oradan ayrılmadım. Ve bu da yirmi yıl önceydi. Osho bedenini terk ettiğinden bu yana meditasyon ve kutlama ile ilgili öğrendiklerim, o bedeninde yaşarken öğ-

rendiklerimden çok daha fazla. Buna olgunluk adını veriyorum, siz bunun tam tersi olduğunu düşünüyor olsanız bile. Söyleyebileceğim tek şey şu, oyunun sonuna kadar ölümü bir daha hiç aklıma getirmeyeceğim ve sizleri de bedenimi terk ettiğimi duyduğunuzda şarkı söylemeye ve dans etmeye davet ediyorum. Ve müzik devam ediyor...

“Tüm dünya bir sahnedir ve tüm erkek ve kadınlar sadece birer oyuncu, sıraları geldikçe hepsi girer ve çıkarlar.”

Shakespeare

Osho bedenini terk etmeden önce topluluk Koreagon Park 17 numaraya bitişik gayrimenkulü satın almıştı, amaç meditasyon için yeni bir oditoryum binası inşa etmektir. Benim isteğim yeni bir meditasyon salonu değil, içinde yüzme havuzu, tenis kortu ve jimnastik salonu olan bir yer inşa etmektir. Hindistan’da kalacaksam biraz eğlenmek istiyordum. Fikrim Osho tarafından o gittikten sonra topluluğu yönetmek üzere seçilmiş 21 kişilik beyin takımı tarafından kabul edildi. Teklifimi yapar yapmaz bana hemen inşa edilmek üzere bir yüzme havuzunun planları sunuldu. Plandaki havuzun şekli organikti, böylece inşası sırasında hiçbir ağaç kesilmeyecekti, plana bakarken bunun bir mimar tarafından çizilmediğine ilişkin tuhaf bir hisse kapıldım. Havuzda küçük sarı çiçeklerin yansıması vardı ve bu organik çizimin Osho tarafından yapılmış olduğunu fark ettiğim anda gülümsemeye başladım. Ermiş-mürit ilişkisindeki senkronizasyonu yine hissettim. Osho ve ben aynı şeyleri düşünmüştük. Bana planları gösteren kişi Osho’nun sekreteri olan Anando’ydu.

Anando bana planları gösterdiğinde ve ben onların Osho tarafından yapılmış çizimler olduğunu anladığımda, gözlerinin içine baktım ve o anda Osho Uluslararası Komünü’nün OSHO Uluslararası Meditasyon Merkezi olacağını ikimiz de biliyorduk. Bu değişim hoşuma gitti ve ona tüm desteğimle kendimi adadım. Ve ona ayak uyduramıyor olsam da Anando ile çalışmaya başladım. Sadece bana bakar ve “Uyan,” derdi. Bir gün

ona nasıl bu kadar yorulmak bilmez bir çalışan olduğunu sordum. Güldü ve “Bunlar Osho bedenindeyken yaptıklarımın yanında hiçbir şey, en azından şimdi geceleri uyuyorum. Osho hayattayken bazen beni gece yarısından sabaha kadar her saat başında Diet Kola için uyandırırdu. İşler o kadar kötüye gidiyordu ki bir gün en sonunda en cesur gülümsememi takındım ve ona Amerika’daki en son model Diet Kola makinasının fotoğrafını gösterdim. En sevdiği bardağı alıp metal tabakanın üzerine yerleştirmesi ve bir düğmeye basması yeterliydi, bardağa buzlar doluyordu. Sonra ikinci bir düğmeye bastığında makine bardağı ağzına kadar, bir damla bile ziyan etmeden dolduruyordu. Bunun mükemmel bir doğum günü hediyesi olduğunu düşünüyordum, Osho ise bana gülümsedi ve “Anando, anlamıyorsun. Ben senin düğmelerine basmayı seviyorum,” diye yanıt verdi. En sonunda doktorları Osho’nun kola içmesini yasakladı ve Anando da geceleri uyumaya başladı. Eğer Anando ile karşılaşma fırsatınız olursa, çok güzel ve zarif bir kadındır ve sonsuz bir enerjisi olduğunu da sözlerime ilave etmeliyim. Bunu www.lifetrainings.com adresinden kendiniz de görebilirsiniz.

Bir keresinde bir grup kurbağa bir koşu yarışması yapmaya karar vermiş. Amaç çok yüksek bir kulenin en tepesine çıkmakmış. Yarışı izlemek için büyük bir kalabalık toplanmış.

Yarış başlamış ve kalabalıktaki izleyicilerin hiçbiri kurbağaların kulenin tepesine ulaşabileceğine inanmıyormuş.

“Ah, çok zor!” ya da “Tepeye asla ulaşamayacaklar!” ya da “Başarılı olmalarına imkan yok. Kule çok yüksek!” gibi sözler söylüyorlarmış.

Kurbağalar birer ikişer dökülmeye başlamış. İçlerinden sadece biri taze bir ivmeyle, giderek daha yukarılara tırmanıyormuş. Kalabalık, “Çok zor! Hiçbiriniz başaramayacaksınız!” diye haykırmaya devam etmiş.

Giderek daha fazla kurbağa çabalamaktan yorulmuş ve tırmanmayı bırakmış, ama bir tanesi devam etmiş...

O yarışı bırakmayacakmış!

En sonunda herkes yarışı bırakmış. Sadece bu küçük kurbağa, büyük bir gayret göstererek tepeye ulaşmış.

Sonra doğal olarak kurbağaların hepsi bunu nasıl başardığını duymak istemiş. Ona başarıya ulaşmasını sağlayan gücü nereden bulduğunu sormuşlar.

Kazanan kurbağa...sağırılmış!

Sonuç olarak, adımın Krishna Prem olmasıyla ilgili bir sorunuz yok. Ve adı Osho olan, Hindistan'daki öğretmenimle. Kendinizi yabancı isimlerle rahat hissetmeye başladığınıza göre, ortaya Hawai dilinde eski bir kelimeyi atmak istedim...hazırsanız geliyor... Ho'oponopono. Bu tekniğin günümüzdeki savunucusu Dr. Hew Len. Onun sade davranışlarından ve sevgi ve açıklığı paylaşma yeteneğinden gerçekten çok etkilendim. Hawai'de yer alan maksimum güvenli bir hapis-hanenin psikiyatri koğuşunda yatan tüm mahkumların akıl hastalıklarını Dr. Hew Len'in iyileştirdiği söyleniyor, onları hüküm giymiş katil ve tecavüzcüleri kişisel olarak görmek yerine sadece ofisinde kayıtlarını inceleyerek iyileştirmiş. Mahkumlar Dr Len'in kendisindeki bilgileri temizlemesi ile iyileşmişler.

Meditasyon yöntemi basit ve dönüştürücü. Şu şekilde yapılıyor...

Üzgünüm.

Lütfen beni affet.

Teşekkür ederim.

Seni seviyorum.

Bu mantrayı yaşamak zihninizdeki verileri ya da hatıraları temizliyor. Örneğin, diyelim finansal durumunuzla ilgili sorunlar yaşıyorsanız, sadece kendinize şunları söyleyin, "Hiç param olmamasının sorumluluğunu kabul ediyorum. İçeride bu soruna neden olan bir şey var. Üzgünüm, seni seviyorum, lütfen beni affet ve teşekkür ederim." Bu sizin para ile ilgili ha-

tıralarınızın ve duygularınızın temizlenmesini sağlar.

*Ho' oponopono bir olaydır. Lütfen www.youtube.com adresine gidin ve Dr. Hew Len'i arayın. Zihninizi zihnin olmadığı noktaya uçuracaktır. Uçurmazsa, **üzgünüm. Lütfen beni affedin. Teşekkür ederim. Ve sizi seviyorum.***

Not: Dr. Hew Len'e kişisel olarak ulaşmak oldukça zor. Ho' oponopono ile ilgili sorularınızı yanıtlaması için arkadaşım Pinky Leela'dan yardımını rica ettim. Ona pinky_sidhu@hotmail.com adresinden ulaşabilirsiniz. Ho' oponopono onun tutkusu.

Kısa bir Güncelleme

Buraya kadar geldiğinize inanamıyorum... Yoksa sonsuza kadar mutlu yaşadığımı öğrenmek için en sona mı atladınız? Bir şeyi kesin olarak söyleyebilirim, o da şu, bedeninizin ölümü, balayınızın ölümü gibi, ne kadar külfetli olursa olsun... sahip olduğunuz tek garanti. Ve şimdi tek başınalığın benim yüzündeki evim olduğunu fark ediyorum. Ve onun ne kadar seksi bir şey olduğunu. Tek başınalık çok çekici bir şeydir.

Tek başınalık konusunu açıyorum çünkü bu hayatta karşı cinsle birlikte olmaktan hoşlandığımı anlamış olduğunuzu düşünüyorum... Kadınlara karşı duyduğum sevgi beni daha fazla kadına götürdü ve şimdi, altmış dokuz gibi genç bir yaşta, tek başına olmaya hazırım. Tıpkı bu kitabı yazmanın beni sessizlikle tanıştırması gibi, tıpkı iyi bir hayatın ölümü kabul etmimize yol açması gibi, ölmeden önce yapılması gereken şeyler listemin tamamen yaşanmış, bitmiş bir liste olduğunu dürüstçe söyleyebilirim. Bu çok güzel bir şey.

En iyi ihtimalle Tanrı'yım... ya da Boston'lı bir çocuk olarak gözükken Tanrı'yım demek daha doğru olur. En kötü senaryoda ise egosunu tatmin etmeye çalışan bir Tanrı'yım. Yani hayatım, tıpkı sizinki gibi, yaşanması gereken bir gizem, çözümlenmesi gereken bir problem değil.

Nefes alırken Varoluş olarak kendime dokunuyorum ve nefes verirken de bu Krishna Prem karakteri olarak kendime dokunuyorum. Nefes alışın durduğu ve nefes verişin sona erdiği anlarda sessizlik var. Sessizliğin farkında olmak zor bir günün sonunda küvette rahatlamak gibi...gerçekten de yaratıcılığı doğuran şey.

İçsel ve dışsal hayatım birbirine âşık olduğunda ve ayrılık diye bir şey olmadığını yeniden keşfettiğimde tutkumu buldum. Ben bütünümlü değilim. Tekrarlamak gerekirse bu kitabı yazmaktaki amacım sizden daha iyi ya da daha yüce olmak değil. Gerçekten düşük hedeflerim var. Belki haklı olduklarını yazan yüce insanlardan bıktığım içindir...bu yüzden...bir adamın ne kadar aşağı gidebileceğini...ve yine de teşekkür edebileceğini gösteren bir kitap yazmak, daha doğrusu konuşmak istedim.

Kaderimi bilmiyorum. Şu anda halen bedenimdeyim ve yazılı kelimeler basılı bir kitapta ya da bir e-kitap olarak siber uzayda var olmaya devam ettiği sürece bana kadeh kaldıracığınıza ya da beni anlama şeklinize göre bana lanet okuyacağınıza eminim.

Bu yüzden, birbirimize rastlamadan önce fani insanların hepsinin yaptığını yapmış olabilirim diye, sizi sevdiğimi söylememe izin verin. Umarım bir gün siz de iki olmadığımızı...iki kızarmış patates dilimi gibi gözüken tek bir patates olduğumuzu anlarsınız.

Ve gerçeği bilmenin tek yolu bilinmez olanla, gerçekle, Tanrıyla, Varoluşla yakınlaşmaktır; nihai patates sizin gözlerinizi görür ama görülemez. Ve bu temel gerçekliğe eriştiğinizde üçüncü gözünüz 20/20 görüş netliğine sahip olacak. O yüzden bu andan başlayarak sorumluluğunuzu alın ve yapan olarak gözüken bir insan olduğunuzu unutmayın...yolculuğun tadını çıkarın. Hedef aslında yolculuğun kendisidir.

Hintliler Namaste der, Amerikan Kızılderilileri Seni Görüyorum, Maya toplumu ise zamanın başından bu yana

“*Lak'ech Ala K'in,*” der, yani “Ben benim ve sen de bensin.”

Ve Beatles'ın İsa'dan daha popöler olduğunu kanıtladığı zamanlardan kalan, daha güncel bir versiyon: “Ben benim ve sen bensin ve hepimiz birlikteyiz.”

Benim kitabımın sonu.

Sizin kitabımızın başlangıcı.

Hemen Şimdi başlayın.

KRISHNA PREM TÜRKİYE ETKİNLİKLERİ

Sevgili Krishna Prem bir çok ülkede olduğu gibi ülkemizde de çeşitli *Playshoplar*'da (Eğlenceli Workshoplar), sohbetler ve meditasyon çalışmalarında Osho'yu ve meditasyonlarını seven dostlarla buluşmaktadır.

Ayrıca kitabının tanıtım sohbetlerinde siz sevgili okuyucuları ile buluşmaktan son derece mutlu olacaktır. Osho ile dolu muhteşem anılarını sizlerle keyifli bir sohbette paylaşp, esprili varoluşu ve şakaları ile sizleri güldürmek için belli aralıklarla ülkemizde bulunacaktır.

Sizde Krishna Prem ile birlikte bu sohbetlerde bulunmak, Osho ile geçirdiği zamanları ve deneyimlerini onun esprili dilinden dinlemek, ve eşsiz meditasyon kamplarında beraber olmak isterseniz bizimle iletişime geçebilirsiniz.

Ayrıca merkezimizde katılabileceğiniz bazı OSHO çalışmaları da bulunmaktadır:

- OSHO Aktif Meditasyonları
- OSHO Meditatif Terapileri
- OSHO Aile Dizimi
- OSHO Neo Reiki
- OSHO Nefes Kursları
- OSHO Meditasyon Kampları
- OSHO Sufi/Zen Kampları
- Spirituel Geziler

OSHO MEDİTASYON MERKEZİ / İZMİR

www.oshoturkiye.com

oshojoymeditation@gmail.com

Tel: 0542-492-0385